

Giới thiệu Kết Hôn Rồi Yêu

Truyện Kết Hôn Rồi Yêu có một nhân vật nam chính thủy chung, thâm tình. Biết cô ấy ra học nước ngoài, tư tưởng phóng khoáng hơn nữa lại cũng có người yêu. Vậy mà anh vẫn yêu và tin tưởng và đợi chờ...

Nữ chính yêu hết mình nhưng cũng bỏ được, tình yêu của anh và cô chung sống thông cảm và hiểu nhau mà hình thành.

Ngoài ra truyện còn có thêm vị ngọt bởi những cảnh nóng do tác giả Chu Khi tạo nên vô cùng hấp dẫn...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Rồi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trên đời này có người trời sinh đã có ngay gương mặt hồ li tinh, đáng người mà quý hay không? Đáp án là có, nhìn Thẩm Kiều thì biết.

Trên mặt kính khổng lồ chiếu rọi ra một gương mặt kiều mỵ xinh đẹp, đôi mày cong cong, tròn mắt lúc nào cũng sáng trong, long lanh kiều diễm, chiếc mũi cao thẳng còn có đôi môi đỏ mọng ướt át, không dày, không mỏng sáng bóng đỏ thắm, khoe miệng cong lên như muốn mời người ta hôn, hơn nữa lại có mái tóc quăn xoắn thành cuộn sóng dài, Thẩm Kiều đẹp phóng túng, cuồng dã, quả thật làm cho người ta nhìn một cái toàn thân sẽ bốc cháy.

Khuôn mặt trái xoan, đường cong lung linh toát ra không thua cô gái Phương Tây lại thêm khung xương tinh xảo nhẹ nhàng của cô gái Phương Đông. Toàn thân Thẩm Kiều đúng theo như suy nghĩ về tiêu chuẩn cô gái hoàn mỹ nhất của những người đàn ông, mỗi phân mỗi tác đều lộ ra một chữ: Mỹ.

Các cô gái nhìn đến cô, sẽ tự nhiên sinh ra khúc mắc, đàn ông vừa thấy cô, đã muốn kéo cô lên giường. Cho nên, từ nhỏ đến lớn, bạn tốt của cô chỉ đếm được trên đầu ngón tay, ngoại trừ trừ bằng câu hữu (bạn bè xấu).

Cầm lược chải nhẹ mái tóc quăn tự nhiên, vừa sáng vừa mềm, sợi tóc đen bóng buông nhẹ trên vai.

"Kiều, bạn đã xong chưa?" Trên giường lớn phía sau, cô gái tóc nâu mắt xanh – Therine không kiên nhẫn thúc giục. Thật sự là chịu không nổi, từ hai giờ chiều bắt đầu chuẩn bị đến bây giờ kim đồng hồ đã chỉ gần sáu giờ mà cô vẫn chưa xong là thế nào? Bộ dạng mê hoặc lòng người như vậy còn thêm trang phục tỉ mỉ, thật khác một trời một vực với những cô gái khác, không có bạn thân ở trường học cũng đáng đời!

Trùng mắt tức giận nhìn cô gái đang tỉ mỉ xem xét trước gương, Therine bất mãn liếc mắt.

Thẩm Kiều không để ý đến âm thanh oán giận của bạn thân, cầm chiếc áo ở trên giá áo mặc vào, y phục càng khiến cô thêm động lòng người, màu trắng đơn giản phối với đóa hoa màu đỏ, từng bông từng bông hoa nở rộ trên vải vóc mềm mại, cái nút màu nhạc càng tăng thêm khí chất thực nữ cho cả bộ y phục.

Y phục như thế, trang điểm như vậy, ở trên người Thẩm Kiều luôn cuồng dã không kiềm chế, vừa mâu thuẫn vừa dung hợp, thoát nhìn đẹp mắt chết tiệt!

Xỏ xong giày da dê cao gót, hất nhẹ mái tóc, Thẩm Kiều nhìn về phía bạn thân cười một tiếng: "Đi thôi!" Thật là câu dẫn người mà.

Therine chu miệng, đứng dậy cầm túi, miệng còn lẩm bẩm: "Không phải phụ nữ Phương Đông đều mềm mại như nước sao? Sao lại sinh ra một yêu tinh như bạn?"

Thẩm Kiều không trả lời, chỉ cười. Đối với Therine, người bạn trò chuyện tương đối hợp với cô trong trường, cô đã học được phải sống chung như thế nào, Therine không giống như những người khác, gặp cô đều có vẻ phòng bị, sợ cô đoạt mất bạn trai mình, cho nên mặc dù không hơn bạn tốt nhưng cũng có thể xem như bạn thân.

Mở cửa nhà trọ, một luồng khí lạnh ập đến, tháng mười hai ở Newyork đã rất lạnh. Tuy rằng năm gần đây đã ít tuyết rơi nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp.

"Kling thực sự không tới đón bạn sao?" Đưa tay xốc túi, kéo chiếc váy bó sát làm lộ nhiều phần da thịt hơn cả che đậy ở trên người, Therine chớp chớp đôi mắt to kẻ đậm màu tím, không thể tin cái tên có mầm móng đa tình kia sẽ bỏ qua cho cơ hội đưa đón giai nhân thật tốt này, dò hỏi một lần nữa.

"Không cần, chúng ta cách chỗ đó không xa, cần gì đưa đón, phiền toái." Thẩm Kiều trả lời.

Nhà trọ năm tầng kiểu cũ, không có thang máy, nhưng các cô từ tầng ba đi xuống cũng không mất nhiều thời gian.

Nhà trọ này chủ yếu là sinh viên, Phương Tây, Phương Đông, các loại màu da, ngôn ngữ đều có. Nước Mỹ chính là một quốc gia như vậy, một thế giới hỗn hợp, các loại dân tộc chỉ cần đi vào nơi này, chỉ cần có thể thích ứng được, nó đều sẽ tiếp nhận bạn.

Thẩm Kiều thích sự tự do và phong cách này, bởi vậy quyết định đến nước Mỹ lúc trước có quan hệ rất lớn với tính cách của cô.

Bước ra nhà trọ, gió lạnh thổi vào càng thêm mãnh liệt, mái tóc của cô bị gió thổi tung, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một người đàn ông đang đứng dưới cột đèn mờ ở cách đó không xa.

Bây giờ là mùa đông, màn đêm đen buông xuống thật sớm, hắt lẳng lẳng đứng dưới cột đèn đường được chạm trổ phức tạp.

Áo khoác ngoài màu đen theo kiểu quân phục làm toát lên vẻ anh tuấn và khí chất của hắn, trên khuôn mặt cứng nhắc không có biểu tình gì, chỉ có đôi mắt đen sáng lên, khi nhìn cô nó càng trở nên sáng hơn, chăm chú hơn.

Quen thuộc, mà lại có chút xa lạ.

Không đến một giây giật mình kinh ngạc, cô nở nụ cười.

Bước nhanh chạy tới, giày cao gót năm tắc, sau khi trải qua sự rèn luyện đã không còn làm cô gặp khó khăn khi chạy.

Hắn nhìn cô, không hề động đậy.

Gió lớn thổi khăn quàng cổ của cô tung bay, chiếc váy màu đen bó sát người lộ ra cặp đùi non mịn, bóng loáng trắng nõn. Mày rậm hơi nhíu, cô gái nhỏ này, có phải trời sinh không sợ lạnh?

Giống như là qua cả một đời, nhưng thật ra chỉ ngần ngừ vài giây, cô đứng trước mặt hắn, gương mặt vì chạy mà trở nên đỏ ửng, nhếch đôi môi xinh đẹp ghé vào tai hắn vang lên tiếng nói ngọt ngào: "Anh Dịch Dương".

m thanh giòn tan, ngọt ngào giống như sợi tơ kéo qua chỗ mềm mại nhất của lòng hắn, vừa ngứa vừa đau.

"Thẩm Kiều." Giọng nam trầm thấp, thuần túy cứng cỏi tựa như con người hắn.

"Sao anh lại đến đây?" Có chút kinh ngạc, cũng có chút vui sướng, thật không ngờ hôm nay được gặp hắn.

"Đến Newyork làm việc, liền thuận tiện lại đây thăm em."

Những lời này, ba năm nay, đã nói tổng cộng ba lượt, nhìn bên má cô có mấy sợi tóc nghịch ngợm, trong lòng bàn tay hơi ngứa, liền vén nó lên sau tai cô.

Cô nở nụ cười, lúm đồng tiền ngọt ngào xuất hiện bên khóe miệng, có chút ngây thơ khá ái: "Anh Dịch Dương, anh thật giỏi, hằng năm có thể qua bên này công tác, phúc lợi của quan kiểm sát bây giờ thật không tệ, nhưng mà luôn là Newyork, không buồn sao?"

Ánh mắt Trình Dịch Dương lóe lên, không nói gì.

"Anh chắc là chưa ăn cơm?" Cô cười, khoác cánh tay hắn, "Đi, em đưa anh đi ăn cơm." Hàng năm về nhà nghỉ hè, cơ hội gặp mặt với hắn không thiếu nhưng vì hắn là người vô cùng nghiêm túc, cô và hắn bình thường không có kiểu tiếp xúc gần gũi này. Nhưng gặp được người quen ở nước lạ, cảm giác thân thiết đó khiến cô chủ động hơn.

Hắn còn chưa kịp nói điều gì, Therine bị quên một bên đã gọi theo: "Kiều, bạn muốn đi đâu? Bạn đã quên chúng ta phải đi Star sao?"

Cô tham lam nhìn người đàn ông Phương Đông này, vẫn nghĩ đàn ông Phương Đông không thể cao lớn uy mãnh như đàn ông Phương Tây, dù có cao bằng cũng gầy teo, khó coi chết, nhưng hôm nay nhìn thấy người này cô mới biết mình sai quá chừng.

Thật sự là kiệt tác của thượng đế! Ít nhất cao trên 185 cm, cường tráng mà rắn chắc, áo khoác màu đen hắn mặc trên người thật đẹp, không có cảm giác trống rỗng ngược lại càng tôn thêm khí thế bức người.

Ngũ quan của hắn không tính là anh tuấn nhưng vô cùng nam tính, chân mày thô rậm, thoát nhìn thật sự nghiêm túc, ánh mắt lợi hại, mũi cao cao, độ dày của môi vừa phải, cảm ngay ngắn có một vết hõm khiêu gợi đòi mạng. Toàn thân đều toát lên hai chữ: nam tính.

Người đàn ông như vậy thực sự khiến cho tế bào nữ tính trong người cô điên cuồng kêu gào lên, vừa vặn là loại có tầm vóc tốt mà cô không thể kháng cự...

Thẩm Kiều chỉ cần liếc mắt một cái, liền hiểu được trong đầu bạn thân đang suy nghĩ gì. Đến nước Mỹ gần mười năm, cô đã quá hiểu biết tính côi mờ của các cô gái Phương Tây, nhưng mà nếu như Therine muốn làm gì đó, ha ha, cô cười xấu xa, hi, nhất định là vô cùng đặc sắc.

"Nhưng mà anh Trình..."

"Thì đưa anh ấy cùng đi, dù sao mở Party đương nhiên càng đông người càng náo nhiệt". Rồi chen vào Thẩm Kiều, đưa cánh tay bắt lấy Trình Dịch Dương: "Chào anh, em là bạn tốt của Kiều, tên em là Therine, hân hạnh được biết anh". Tiếng Trung từ miệng cô nói ra vô cùng gượng gạo, cố gắng học nửa năm với Kiều mới học được câu thăm hỏi đơn giản, hy vọng người đàn ông này có thể nghe hiểu được.

"Trình Dịch Dương." Hắn thản nhiên rút cánh tay ra ngăn khoảng cách với cô, "Cô có thể nói Tiếng Anh, tôi nghe hiểu được". Tiếng Anh lưu loát, là giọng người Anh.

"A, thật tốt quá." Phát hiện bọn họ có thể hiểu nhau, Therine cực kỳ vui vẻ, cô tin đây là cơ hội thượng đế cho họ, lại đưa tay ra ôm một lần nữa: "Anh có muốn tham gia tiệc Giáng Sinh?"

Nhạc náo nhiệt, đám người rộn ràng nhón nháo, không khí mê mang, đồ ăn và rượu được cung ứng vô hạn, đương nhiên còn có cả thuốc kích thích, tất cả những điều đó đều là điển hình của một party.

Trình Dịch Dương vững vàng ngồi ở trên sofa bằng da, trong tay cầm ly Whiskey, rượu màu lóe lên thuần ở dưới ánh đèn mê ly. Hắn cứ ngồi như vậy không hề hợp so với bầu không khí náo nhiệt xung quanh.

Party ở Mỹ kỳ quái, đa dạng chồng chất, có lẽ hắn hẳn là cảm thấy may mắn, Thẩm Kiều tuy rằng lớn mật nhưng có đúng mực, cô sẽ không tự nhiên tham gia cái loại tiệc khoa trương tới cực điểm, không có việc gì lại lơ đãng trước mắt một đám người.

Đây chính là ở nước Mỹ, là một party rất bình thường.

Con người đen không đếm được bao nhiêu lần nhìn đến những người đang hút ma túy ở góc sáng bên cạnh sàn nhảy, phê thuốc hưng phấn lên nhảy điên cuồng. Nếu như ở Đài Loan, nhìn những người như vậy hẳn sẽ tiến đến và kéo bọn chúng đến đồn cảnh sát. Hắn luôn luôn suy nghĩ đứng đắn như vậy.

Nhưng, đây là ở nước Mỹ, hơn nữa sau khi đảo qua những người đó, nâng ly khẽ nhấp một ngụm, bọn họ đều là người trưởng thành, hắn lười quản.

Therine bám bên người, sau khi vô số lần phóng điện thất bại liền tìm kiếm mục tiêu khác. Như vậy cũng tốt, tuy rằng lớn mật, nhưng không quán người, bên tai hắn được yên tĩnh, về phần Thẩm Kiều...

Mắt hắn lóe lên, nhìn về phía quầy bar, cô gái rúc vào lòng người đàn ông cầm ly rượu trên tay uống một hơi cạn sạch.

Đó là một người đàn ông rất tuấn tú, quần áo sang quý tôn lên khí chất bất phàm, ngũ quan anh tuấn, khuôn mặt sáng sủa tươi cười cùng với ánh mắt si mê, hai tay hắn gắt gao ôm vòng eo mảnh khảnh của Thẩm Kiều, từ từ vuốt ve tới lui, đôi môi xinh đẹp dao động giống như hôn hoặc đang nói nhỏ ở bên tai cô. Hình như hắn đang nói lời nào đó làm cô vui vẻ, cô ngửa đầu cười phá lên, mái tóc rối tung đen ở trên ngực người đàn ông, ánh sáng lam nhạt chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp, hấp dẫn mọi ánh nhìn của đàn ông.

Đây là một yêu tinh, một yêu tinh trời sinh.

Không cần lời nói, không cần động tác, chỉ cần một ánh mắt, là có thể mê hoặc tất cả sinh vật khác phái trong thiên hạ.

Khăn quàng cổ của cô đã cởi ra, áo khoác xinh đẹp bằng bông còn khoác trên người ngăn chặn những ánh mắt như sói như hổ.

Bởi vì bọn họ tới hơi trễ, khi tiến vào party đã bắt đầu. Nghe nói, sinh viên trường cô vì tổ chức đêm giáng sinh đã bao toàn bộ để chuẩn bị cuồng hoan. Thật ra ở nơi này muốn mở party thì lý do nào cũng có thể, đêm Giáng sinh chẳng qua chỉ là một lý do tốt để cho mọi người buông thả một phen mà thôi.

Thẩm Kiều vừa tiến đến, đã bị tên đẹp trai đòi mạng kéo vào trong lòng, bọn họ chỉ kịp giới thiệu qua loa rồi bị lôi đi.

Hắn gọi Kling, là bạn trai của cô.

Trình Dịch Dương lại đem rót đầy ly rượu, chậm rãi uống, tự kiểm chế bản thân, hắn biết từ lượng chính mình, uống nhiều sẽ không thể khống chế được. Khuôn mặt cứng rắn ẩn trong bóng tối, không thấy biểu tình rõ ràng, nhưng mà hắn hoàn toàn không giống với đám người tuổi trẻ đang điên cuồng ở đây, không hề giống, toàn thân phát ra hơi thở quá mức mãnh liệt khiến không ai dám đến gần tuy rằng nơi này có nhiều người phụ nữ chú ý tới hắn. Người đàn ông Phương Đông có khí chất như vậy rất khó không khiến người khác chú ý.

Kling rất tuấn tú, đúng loại Thẩm Kiều thích, xem họ đứng chung một chỗ thật xứng đôi, mà Kling rõ ràng là chịu ảnh hưởng bởi mị lực của cô. Thẩm Kiều chính là cô gái như vậy, có một loại lực hấp dẫn nào đó khiến cho đàn ông điên cuồng, chỉ cần ngày nghỉ hằng năm cô về nhà, cửa Thẩm Gia sẽ bị người ái mộ đập cho sắp đổ.

Mà cô, đã biết cũng thật sâu hiểu được lực hấp dẫn trí mạng đó và hưởng thụ nó.

Tay người đàn ông lướt qua thân thể cô, chui vào đùi trắng nõn dưới váy.

Trình Dịch Dương cầm ly rượu, đồng tử mắt co rút nhanh.

Bàn tay chuẩn bị chui vào váy bị cánh tay mảnh khảnh bắt được kéo ra, cô cười cười, cầm lấy ly rượu trên quầy bar xử lý một hơi.

Lúc này một điệu nhạc nhẹ cất lên, khúc nhạc dạo thong thả mà khiêu khích.

Cô đẩy Kling ra, theo âm nhạc nhẹ nhàng mà lắc lư thân mình, chậm rãi hòa nhập sàn nhảy. Xoay thắt lưng, lắc mông, thân mình thong thả mà có nhịp, mỗi khi nhấc tay nhấc chân đều lộ ra vẻ kiêu ngạo. Động tác mọi người chậm lại để nhường đường cho cô.

Bỗng nhiên, điệu nhạc thay đổi, vũ khúc nhẹ nhàng mà thanh thoát theo âm hưởng truyền đến, Thẩm Kiều nhẹ nhàng đứng lên, nhảy lên múa ở đầu đài, dưới đài mọi người tề tựu thét chói tai, làm ồn, cùng nhau gọi tên, "Kiều, Kiều, Kiều!"

Thực rõ ràng, cô là Nữ Hoàng của buổi tối, là ngôi sao của buổi tiệc, mọi người đều quá quen thuộc cô.

Cô cỡi ra áo khoác trên người, ném xuống vũ đài, mọi người dưới đài điên cuồng cướp đoạt. Ánh đèn đánh vào người cô như tô thêm dung nhan, ánh mắt nóng bỏng câu dẫn người. Mỉm cười, đã muốn xiêu đổ chúng sinh.

Cô mặc chiếc váy bó sát người, ngực thật ra một chút cũng không lộ, nhưng lại gợi cảm đòi mạng. Tinh tế bao vây lấy bộ ngực khiêu khích, vạt áo nhỏ cuộn sóng lại to sự độc đáo dịu dàng của phái nữ, thoáng lộ ra eo nhỏ xinh đẹp trắng nõn, váy ngắn ngắn phủ qua hông tròn, mỗi một cái vận vẹo đều làm cho dưới đài hét chói tai không ngừng.

Cô thực sự, thực sự biết nhảy.

Xoay người, ưỡn ngực, xoay hông, rồi đá chân quay người lại, theo vũ khúc, khiêu khích thần kinh.

Kling không chịu nổi câu dẫn như vậy, cũng nhảy theo lên vũ đài. Đi theo đoàn múa ở đầu đài, bọn họ giống như một đôi trời sinh, đôi nhảy mị hoặc. Một cô gái xinh đẹp, công khai lớn mật dụ hoặc tình nhân của chính mình, thất lưng của cô như cánh liễu co giãn mười phần, vận vẹo, lắc lư, nhấp nhô ở trước người đàn ông, khiến cho người đàn ông thở gấp tiến lên, muốn bắt cô bỏ vào trong lòng ngay, nhưng cô lại cười đẩy ra.

Theo điệu nhảy, thân mình bọn họ dính quá chặt chẽ, mỗi một lần vận vẹo, đều mang theo tính khiêu khích, nhìn như mỗi một tác đều dán cùng nhau, nhưng lại có khoảng cách, như có như không như vậy lại làm cho tất cả mọi người điên cuồng hò hét lên, "Kiều, Kiều!"

Trong cảm nhận của đàn ông cô là nữ thần, nếu như có được cô gái trong giấc mộng của mọi người này có phải sẽ mất hồn không?

nhạc điên cuồng không át được tiếng hò hét của mọi người. Sau tiếng nhạc cuối cùng, Thẩm Kiều đứng thở gấp trên đài, khuôn mặt xinh xắn mang theo vài phần mệt mỏi, vài phần cao ngạo, vài phần câu dẫn, vài phần khiêu khích giống như một Nữ Vương kiều ngạo nhìn xuống mọi người. Mà dưới đài là toàn bộ thần dân đang quý gối trước vẻ xinh đẹp trời sinh của cô.

Bộ ngực no tròn phập phồng, khoe mắt ẩn tình ma mị, nhìn bạn trai của mình, là đàn ông đều không chịu nổi dụ hoặc như vậy, Kling bèn kéo cô qua hôn cô thật sâu.

Trên đài bọn họ kịch liệt hôn môi làm cho mọi người ở dưới đài đều điên cuồng, đều không khống chế được như một nồi nước sôi, cả nam lẫn nữ nơi nơi hôn nhau.

Cho nên Thẩm Kiều là địch thủ của toàn bộ nữ sinh nhưng cô cũng là một ngôi sao trời sinh, từ nhỏ đã được người ta nâng niu trong lòng bàn tay nhiệt liệt sùng bái.

Trình Dịch Dương nhìn đôi tình nhân hôn đến khó có thể chia lìa ở trên đài, ánh mắt thâm trầm.

Party chấm dứt đã hai giờ khuya.

Không khí ngày lễ vẫn đậm như cũ, người người qua lại trên đường, vẻ mặt hạnh phúc.

Đậu bên đường là xe thể thao sang trọng của Kling, Thẩm Kiều hơi say được bạn trai ôm vào ngực, hôn môi và thì thầm ở bên môi: "Đêm nay về với anh nha?"

Cô cười duyên, tay khoát trên vai dày rộng của hắn, thần trí có chút không tỉnh táo.

"Thẩm Kiều." Một đôi bàn tay kiên định nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô.

Con người mê ly nhìn về phía khuôn mặt nam tính, "... Anh Dịch Dương." Ngọt ngào cười.

"Mẹ em bảo anh mang vài thứ đến cho em, hiện tại em có thể đến chỗ anh lấy được không?" Rất lễ độ hỏi

"Hôm nay đã trễ thế này, ngày mai không thể sao?" Kling nhìn hắn, biết đây là bạn thân của Thẩm Kiều ở Đài Loan, một người rất kỳ quặc. Suốt một đêm hắn ngồi một mình, lạnh lùng nhìn mọi người, không nói chuyện với bất kỳ ai cũng không khiêu vũ. Tối tham dự tiệc lại ngồi một mình còn không kì quái sao?

Trình Dịch Dương vuốt cổ tay áo khoác, thần nhiên nói: "Ngày mai tôi không có thời gian"

"Vậy sau..."

"Kling." Tiếng nói đáng yêu mềm mại vang lên, có vài phần ngọt, vài phần khéo léo, "Anh về đi".

"Nhưng mà Kiều..." hắn muốn cùng nhau vượt qua đêm Giáng Sinh đầu tiên của bọn họ, kế hoạch của hắn đã được chuẩn bị chu đáo...

"Em muốn đi lấy đồ." Xoay người, có phần không đứng vững, nhưng mà từ lượng của cô vẫn còn có thể tiếp tục uống.

"Kiều..."

"Em muốn." Nhìn vẻ mặt không cam lòng của bạn trai, cô nở nụ cười, bần tai vỗ nhẹ tay hắn trấn an: "Trở về đi, trên đường cẩn thận."

Mặc dù không muốn, nhưng vì biết tính tình Thẩm Kiều nói một không hai, Kling đành phải đi.

"Anh Dịch Dương, chúng ta đi thôi." Vẫy xe taxi, đi thẳng đến khách sạn hấn đang ở.

Quẹt thẻ vào cửa rồi, nhìn khuôn mặt bị rượu làm hồng của cô: "Anh đi lấy nước cho em". Mở tủ lạnh nhỏ, lấy ra một chai nước, mở nắp rồi đưa cho cô.

Lầm bầm cảm ơn, cổ họng khô khan vừa đúng đang cần làn nước mát làm dịu. Áp chai nước lạnh vào bên má, thoải mái thở ra.

"Anh Dịch Dương, mẹ em gửi anh mang gì đến cho em vậy? Thật hy vọng là món thịt bò em thích, anh có biết em nhớ nhất là món thịt bò từ tay mẹ làm? Nghĩ đến mà muốn chảy nước miếng". Đôi mắt lờ lờ bộ dạng tham ăn thật không giống hình tượng xinh đẹp không gì sánh được của cô.

"Đồ ăn không được qua hải quan."

"Đúng nha." Cười cười, ngã vào trên giường, kéo cái gối ôm qua ôm, giường mềm mại thật là thoải mái làm cho cô cảm thấy buồn ngủ quá, mí mắt hơi nặng, buồn ngủ mơ màng. "Đó là cái gì?"

Trình Dịch Dương mở hành lý ra, chậm rãi tìm kiếm, sau một lúc lâu, mới chép miệng "Hình như anh quên mang qua đây."

Cô chớp chớp mí mắt, ngáp dài, có chút tỉnh ngáy thơ trẻ con, "... A, ngay cả anh cũng quên..." Nói cũng không rõ ràng, liền nặng nề ngủ luôn, đối với hấn, cô rất rất yên tâm.

Trình Dịch Dương đóng nắp vali lại, nhìn dung nhan của cô lúc ngủ say, vừa kiều vừa mỹ lại giống như một đứa trẻ.

Mái tóc đen bóng như tơ lụa mềm mại rối tung ở trên đệm giường trắng nõn, lông mi thật dài khép lại thành bóng mờ đậm, đôi môi xinh đẹp khẽ cong lên, đỏ thắm sáng bóng. Làn da cô rất tốt, tinh tế mềm mại không có chút tý vết, trắng nõn no đủ giống như bầm nhẹ sẽ ra nước, má phần hồng kiều diễm làm động lòng người.

Bàn tay cô để bên má, ngón tay thon dài, mềm mại. Từng móng tay mảnh khảnh trong suốt, cắt gọn sạch sẽ, không quét son, khỏe mạnh phần hồng giống như đóa hoa nở rộ trên mỗi ngón tay.

Mặc dù Thẩm Kiều đang ngủ, vẫn rất động lòng người.

Hấn vẫn còn nhìn cô, đôi mắt nặng nề. Sau một lúc lâu, trong không gian yên tĩnh vang lên một tiếng thở dài, hấn xoay thắt lưng, nhẹ nhàng cởi giày của cô, ôm lấy cô đặt trên giường lớn, kéo chăn bằng lông mềm mại đắp cho cô không một khe hở, rồi tắt đi đèn lớn, chỉ để lại đèn ngủ mờ mờ.

Cô quay đầu, khuôn mặt cọ cọ vào chăn mềm, trong phòng mở máy sưởi còn có giường lớn thoải mái làm miệng cô khẽ nhếch lên vừa lòng, ngủ càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Rồi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Trình Dịch Dương nhìn đồng hồ, cách thời gian tan học của Thẩm Kiều còn hai mươi phút nữa, hấn cho lái xe dừng lại bên cạnh trường cô, lững thững đi trên lối đi lát gạch đỏ dành cho người đi bộ, đường xá được dọn dẹp sạch sẽ, tán cây cao dưới ánh sáng ấm áp của mặt trời tỏa ra, xung quanh đều là sinh viên, trẻ tuổi mà tràn ngập niềm phấn chấn, hoặc tụ tập thành nhóm năm, ba người nói chuyện phiếm, hoặc ôm sách vở bước nhanh. Đây là đại học, là thanh xuân của tuổi trẻ.

Hấn chưa từng bước qua cổng trường đại học nào ở nơi này, cuộc sống sinh viên dường như cách hấn rất xa. Không khí học tập ở nước Mỹ hoàn toàn khác với nước Đức, nước Đức tôn trọng lối học khoa học và nghiêm túc, tinh thần thực nghiệm, mà nước Mỹ là thiên đường của năng động và tranh luận kịch liệt. Cá tính của Thẩm Kiều như vậy, đi đến Mỹ chính là đến với thế giới của cô.

Vòng qua quần thể kiến trúc của trường, thoáng trầm tư, hấn chọn đường mòn đi một mình. Nơi này người đi rất thưa thớt, không khí trong lành, còn có tiếng chim hót véo von làm cho mây của hấn giãn ra. Hấn thích yên lặng, và không gian yên lặng. Rồi hấn tự mình vòng ra, từng bước chậm rãi theo những viên đá rải thành con đường nhỏ, ra đến ngoài rừng cây thì ngoài ý muốn nhìn thấy đôi tình nhân cách đó không xa đang ôm nhau tình tứ.

Thân hình cao lớn vội linh hoạt tránh đi, Trình Dịch Dương dựa vào cây để ẩn núp, nhú nhú mày, nhìn về phía bọn họ. Người yêu nhau ôm hôn cuồng nhiệt, đối với nước Mỹ không phải là chuyện kinh hãi thế tục. Mà là...

Nhìn gương mặt của cô gái, ở trong thế giới phương Tây, thì ngũ quan sâu sắc và ngoại hình bắt mắt vẫn hay thường thấy, nhưng cô ta lại thiếu mấy phần

thanh tú linh lung. Ánh mắt hắn lóe lên, im lặng lùi phía sau vài bước, lấy di động ra bấm số điện thoại: "Là tôi, giúp tôi điều tra về một người..." Lặng lặng nói xong, hắn cúp máy, từ từ thở hắt ra, bước về phía trước, nhìn đôi tình nhân kia đã ôm nhau đi xa, còn hắn thì theo con đường của hắn mà rời đi.

Ước chừng thời gian thật đúng, đứng ở dưới lầu đợi Thẩm Kiều vừa tan học. Tóc quần tùy tiện buông thả sau, cái áo cổ lông đỏ thẫm bó sát người xứng với quần đùi xinh đẹp, tất chân màu đen cùng với giày cổ cao, quần áo đơn giản nhưng lại khiến cô gợi cảm mười phần, cô vẫn nổi bật như trước giữa đám người ngoại quốc cao lớn.

Thị lực của Thẩm Kiều rất tốt, chỉ một cái liếc nhìn đã thấy Trình Dịch Dương đứng xa xa. Tây trang màu nâu, đứng đắn mà nghiêm túc, đó là cách ăn mặc điển hình của Trình Dịch Dương. Người đàn ông này đứng đắn và hơi khô khan, ngay cả nghỉ ngơi, cô đều rất ít khi thấy hắn mặc quần áo thoải mái.

Quay sang vẫy tay chào tạm biệt với bạn học, ôm chồng sách nặng bước về phía hắn, khuôn mặt tươi cười tỏa nắng: "Anh Dịch Dương, chờ có lâu không vậy?"

"Anh vừa đến." Đưa tay ôm lấy chồng sách từ tay cô, hai người chậm rãi rời trường.

"Hôm nay giáo sư tìm em để hỏi về chuyện luận văn, sắp tốt nghiệp nên có chút lộn xộn."

"Em có tính toán gì không?"

"À..." Cô cắn môi, hiểu được hắn đang hỏi chính mình muốn ở lại bên này hay là về nhà, cô cũng rất buồn rầu: "Em còn đang suy nghĩ."

Suy nghĩ cái gì? Đáp án đã thực rõ ràng. Ba gọi điện thoại sang đây, biểu đạt ý tứ quá rõ ràng, bảo cô ở nước Mỹ tự do tự tại mười năm, cũng nên về nhà, nhưng mà...

Hắn không hỏi tiếp theo, không chút để ý chuyển đề tài, "Bạn trai em đâu? Hôm nay không đi với hắn, có vấn đề gì sao?"

"Không có việc gì, vì cuối tuần hắn tính quay về Los Angeles, hiện tại chắc ở trên máy bay."

"Thì ra là thế."

"Đúng rồi, không phải anh nói hôm nay không có thời gian sao?" Tối hôm qua cho dù uống say, nhưng mà lời hắn nói cô vẫn nghe rõ.

Hắn nhìn nơi hội Noel xa xa vô cùng náo nhiệt, thản nhiên nói: "Cuộc hẹn tạm thời hủy bỏ."

"Vậy, Anh Dịch Dương, anh muốn đi nơi nào chơi?" Cô cười hỏi. Hàng năm hắn đến Newyork đi công tác, đều đến thăm cô, có khi hai ngày, có khi ba đến năm ngày, cô làm chủ, đương nhiên sẽ chậm rãi du ngoạn cùng hắn.

Trình Dịch Dương là một người vô cùng trầm mặc, hai người ở cùng nhau, đại bộ phận thời gian là cô nói còn hắn sẽ chăm chú lắng nghe, một người hoạt bát hướng ngoại như cô lại có thể ở cùng với hắn cũng thật kỳ quái. Rõ ràng hắn ít nói chuyện nhưng không hiểu vì sao mà lại không khiến cô cảm thấy buồn, hắn không thích nói, vậy thì cô từ từ giảng giải. Cô vô cùng quen thuộc Newyork, đưa hắn đi thăm vài nơi lịch sử, nơi có tin đồn thú vị, nếm thử các nhà hàng đặc sắc, thời gian mấy ngày liền nhanh chóng trôi qua.

Thật sự thì cô phải là người thích nói chuyện nhiều, ở cùng bạn bè, người luôn nói chuyện không phải là cô, nhưng đối với anh Trình, cô lại nói hoài không hết, chắc là vì ở cùng hắn làm cho cô có cảm giác vô cùng phấn chấn, cũng có thể hắn với cô đã quá quen thuộc nên ở trước mặt hắn, cô tự nhiên thấy thoải mái. Dù sao thì cô cũng thích đi dạo khắp nơi, cũng thích đi ngắm xung quanh cùng hắn.

Bọn họ sẽ không vội vã xem hết toàn bộ cảnh đẹp một lần, quan sát tỉ mỉ, lặng lẽ thưởng thức, ngẫu hứng nghỉ ngơi cả một ngày ở bảo tàng cũng thấy thú vị. Ngồi ở quảng trường ăn bánh kem, uống nước có ga, nhìn người đi ngoài đường cũng thấy vui. Du lịch là cái gì? Đầu phải cười ngửa xem hoa, phải xem toàn bộ xong mới tính đủ mà là một quá trình, một loại hưởng thụ, một loại tâm tình, điểm này hai người rất hợp.

"Tùy em an bài."

"Chúng ta đến bến tàu đánh cá ăn hải sản, ngắm hoàng hôn đi."

"Được."

Quay đầu, nghiêm túc nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh, khuôn mặt hắn trầm ổn yên tĩnh.

"Anh Dịch Dương "

"Ừ."

"Anh đúng là du khách nghe lời nha."

"..." Nhìn khuôn mặt nghịch ngợm khó có được của cô, quyến rũ đến chói mắt, hắn chuyển tầm mắt, "Như vậy, có thể đi được chưa, tiểu thư hướng dẫn du lịch?"

Hắn cũng biết nói giỡn? Nhìn hắn chăm chăm, sau một lúc lâu, cười sáng chói: "Đương nhiên không thành vấn đề."

Đôi mắt xinh đẹp hip thành một mảnh trăng non.

Trước khi Thẩm Kiều tốt nghiệp nghiên cứu sinh, không tránh được sự trầm giọng ra lệnh của ba và thế công nhu tình của mẹ, rốt cục quyết định về Đài Loan. Nhưng mà lần này không chỉ có một người, còn dẫn theo một người nữa, không cần nghi ngờ nhiều, tất nhiên là anh chàng đẹp trai nhiều tiền Kling. Tại lễ tốt nghiệp của cô, trước mặt giáo sư, tay cầm nhẫn kim cương to cực đại mà lóe sáng quý xuống cầu hôn, vô số hoa tươi, dải băng, còn những lời mật ngọt khiến cô cảm động mà đồng ý.

Tuy rằng mới hai mươi lăm tuổi, căn bản không nghĩ tới chuyện kết hôn, nhưng cô cũng thực sự yêu hắn. Bắt đầu từ mười lăm tuổi, cô kết giao khoảng hai mươi người bạn trai, tính ra Kling là người kết giao lâu nhất, hơn nữa, suốt một năm kết giao hắn đều dịu dàng chăm sóc cô, ngoan ngoãn phục tùng làm cho người ta không thể chê ở đâu được, có lẽ đính hôn trước rồi kết hôn là một đề nghị không tệ.

Kling rất tôn trọng cô, quyết định cử hành hôn lễ ở Đài Loan nên hắn theo cô cùng về, tự mình đến gặp bố mẹ cô để cầu hôn.

Thẩm Nhược Định lạnh lùng đánh giá người đàn ông ngoại quốc đẹp trai và ăn mặc rất thời thượng (mốt) này mà không nói gì. Ly trà trong tay toát ra từng làn khói trắng, bên trong trà tràn ngập mùi thơm ngát vừa nhàn nhạt lại nồng.

Trên mặt Kling vốn là nụ cười tự tin nhưng gặp ánh mắt như dao nhỏ lợi hại của Thẩm Nhược Định liền chậm rãi biến mất, mặc dù thân là con cưng của gia tộc, ở trường là nhân vật có thể hô mưa gọi gió nhưng vẫn không chịu được ánh mắt của Thẩm Nhược Định, hắn không thể không khâm trọng, đối là người khác bị một ánh mắt nghiêm khắc gắt gao nhìn trong hai giờ, không té xỉu cũng xem như là trái tim hắn quá khỏe mạnh.

Thẩm Kiều lại lặng lẽ đẩy cửa thư phòng, nhìn trong phòng thấy hai người đàn ông không nói một lời, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy lo lắng. Ba hình như không thích Kling?

"A Kiều." Hà Thanh Hồng vỗ nhẹ lưng con gái, ngăn cản cô nhìn lên.

"Mẹ, mẹ nói xem ba có phải không thích Kling?" Cô nắm cánh tay mẹ, nhẹ giọng hỏi.

Mẹ Thẩm trấn an xoa đầu cô, trầm ngâm sau một lúc lâu, mới mở miệng, "Mẹ nghĩ, đối với người nước ngoài, ba con đều không thích."

"Làm ơn, sao ba lại như vậy?" Bất mãn oán giận nói.

"Ba con không có thành kiến đối với người nước ngoài, nhưng mà để cho người nước ngoài đến làm con rể của mình, điều này thật khó khăn." Tính cách của chồng mình như thế nào bà hiểu nhất.

"Mẹ, con thích anh ấy, mẹ giúp con, được không?" Gối đầu lên trên vai mẹ, giọng làm nũng

"Điều này sợ là khó, bởi vì mẹ cũng không thích người nước ngoài làm con rể."

"Mẹ!" Không thuận theo dậm chân.

"Thẩm Kiều, tiến vào." Trong thư phòng truyền ra giọng nói uy nghiêm của Thẩm Nhược Định.

"A? Mẹ, làm sao bây giờ?" Cô nóng nảy, nhưng từ nhỏ vẫn luôn sợ ba mình, hơn nữa thời gian cô ở bên ông cũng không dài cho nên cảm giác càng lạ.

Hà Thanh Hồng đẩy nhẹ cô vào: "Mau vào đi thôi, bằng không ba con sẽ không vui."

"Con thấy ba có khi nào vui đâu?" Nhỏ giọng lầm bầm, chân vẫn đi vào thư phòng.

Đẩy cửa ra, bên trong vẫn đang là cục diện hai người giằng co nhau. Kling nhìn thấy cô đi vào, ánh mắt lờ lờ, vẻ mặt bất lực, nếu không phải là không khí nghiêm túc thì cô đã bật cười. Thật hiếm khi nhìn thấy Kling ở nhà lẫn ở trường hô phong hoán vũ, nhưng giờ đây trước mặt ba cô lại như vậy, thật khiến cho người ta kinh ngạc.

"Ngồi xuống." Đưa tay chỉ sang chỗ ngồi bên cạnh.

Thẩm Kiều vội vàng nghe lời ngồi ở một bên.

Thẩm Nhược Định nâng ly trà lên uống một ngụm, thản nhiên nói, "Thẩm Kiều, con là người lớn, phải tự chịu trách nhiệm với hành vi của mình, nếu thực sự muốn kết hôn vậy thì cứ làm đi."

Ba đồng ý? Thẩm Kiều không dám tin nhìn ông, không thể mở miệng.

"Ba nói rồi, từ nhỏ đến lớn, đối với con, ba chỉ có một yêu cầu, còn những chuyện còn lại, ba đều tôn trọng quyết định của con."

Nghĩ đến yêu cầu trước kia của ba, khóe miệng Thẩm Kiều khẽ mỉm cười.

"Được rồi, nói xong, hai đứa ra ngoài đi."

Nghe lệnh đuổi khách, bọn họ lập tức ngoan ngoãn đi ra ngoài.

"Anh nói với ba em câu gì mà ba đồng ý một cách thuận lợi như vậy?" Nhìn người đàn ông này đầy nghi ngờ, cô biết Klint luôn giỏi ăn nói, nhưng mà không nghĩ hắn có thể thuyết phục được người cố chấp như ba mình.

"Ừm, bảo bối, nói thật anh ở trong đó một câu cũng không nói." Klint xoa xoa cái trán hơi đỏ mồ hôi, Thảm gia ai ai đều đầy khí thế, không phải loại mạnh bình thường, bị ngồi cứng đờ hai giờ, trái tim hắn giờ còn đập mạnh.

"Hừm, điều này làm sao có thể?" Ngồi bên trong thật là ba cô? Người ba mà từ nhỏ đến lớn căn bản chỉ có một gương mặt nghiêm túc?

"Dù sao ba em cũng đã đồng ý hôn sự của chúng ta, bảo bối, anh thật vui." Ôm cổ Thảm Kiều, hôn lên môi đỏ mọng của cô một cái vang để biểu lộ cảm giác hưng phấn dạt dào.

Hắn vui vẻ, tựa như một đứa trẻ, ban đầu chính cái loại vui vẻ sáng sủa này đã khiến cô để ý đến hắn.

Thảm Kiều cũng cười, quay đầu, nhìn thấy Trình Dịch Dương trong phòng khách, hắn im lặng đứng ở nơi đó, nhìn đôi tình lữ.

"Anh Dịch Dương, anh..." Hắn đã đến đây bao lâu?

"Anh và thầy có hẹn." Hắn đi thẳng tới, đi qua hai người, nhìn không chớp mắt tiến vào thư phòng, rất hồ hững tựa như không liên quan gì đến sự vui vẻ của hai người còn lại.

Hôn sự, cứ xác định như vậy rồi tiến hành, mặc dù là đính hôn nhưng cũng không thể qua loa.

Gia tộc Blair ở Los Angeles là phú hào nổi tiếng cho nên tất cả đã được chuẩn bị thỏa đáng, Thảm Kiều không phải quan tâm đến bất kỳ cái gì cả, chỉ cần lật qua lật lại quyển tạp chí là có thể lựa chọn được.

"Chị, chị thực sự muốn gả cho cái tên kia?" giọng miễn cưỡng của một người đàn ông trẻ truyền đến từ đầu kia điện thoại là, thanh âm rất trầm, độc đáo.

"Thảm Luật, em mà nói nữa là chị không khách khí đâu đấy, chị thật sự tức giận đó." Cô vói tay lấy quả táo được rửa sạch ở trên bàn, lật qua lật lại quyển tạp chí để trên đùi.

Gần hai mươi năm đi học, rốt cuộc cũng ra trường, học bên thiết kế nội thất nhưng tính cô không thích bị ràng buộc nên đến làm việc ở phòng thiết kế hay là ở công ty lớn đều không phù hợp với cô. Nếu có thể cô muốn tự mình tìm khách hàng và quản lý nó, như vậy là tự do, những gì học được có thể dùng được. Mặc dù ở trường cô có nhiều tác phẩm đoạt giải, là sinh viên đặc ý nhất của các vị giáo sư nhưng đây là Đài Loan, không phải nước Mỹ, cơ bản là chưa có danh tiếng, dù là thầy giáo đề cử nhưng tác dụng cũng không lớn lắm.

Nhưng mà ưu điểm nhất lớn nhất của Thảm Kiều chính là lạc quan, vạn sự khởi đầu nan, cô cũng không nghĩ mới ban đầu sẽ có vô số dự án sẽ đến, vẫn nên từ từ là hơn.

Điện thoại đầu kia trầm giọng oán giận, "Em không thích hắn."

"Làm ơn, em căn bản ai cũng không thích đúng không?" Thảm Luật là con cừu đen trong Thảm gia, Thảm gia gia phong nề nếp nghiêm cẩn, dùng lối giáo dục quân sự để dạy dỗ con cháu, trừ cô bị đưa ra nước ngoài từ trước, Thảm Luật ở nhà lại phản nghịch làm cho mặt mày của ba luôn cau lại.

Cả đời ba sinh hoạt trong quân đội, hiện tại vẫn ở trong quân đội làm công tác quản lý, tư tưởng quân nhân của ông vô cùng nặng, đối với con gái thì không sao nhưng đối với con trai thì vô cùng hà khắc. Trong nhà, làm việc và nghỉ ngơi đều theo quy luật khiến cho người bình thường nhìn vào mà sợ hãi, mấy giờ ăn cơm, mấy giờ ngủ, không tính qua loa. Cả đời ông nghiêm chỉnh vô cùng vậy mà sinh được hai đứa con đều cá tính vô cùng, con gái thì cuồng dã không kiềm chế được, con trai thì lười nhác, tùy ý.

Thảm Nhượng Định nhất định bắt Thảm Luật bỏ luật sư về làm cảnh sát, dù thế nào thì công việc cũng phải tràn ngập chính khí. Ai biết được tên Thảm Luật kia, sau khi tốt nghiệp đứng đầu liền bỏ qua những lời mời của những luật sư nổi tiếng mà chạy đến Đài Bắc mở văn phòng thám tử, ngày ngày đi bắt kẻ thông dâm, tìm mèo chó, vô cùng đắc ý.

Mà hành động này hoàn toàn chính là chống lại quyền uy gia trưởng khổng lồ của Thảm Nhượng Định, khiến ông dưới con nóng giận, thiếu chút nữa đoạn tuyệt quan hệ với Thảm Luật. Từ sau đó, Thảm Luật không dám về nhà ở miền Nam.

Đến bây giờ, chị gái muốn đính hôn, ngay cả mặt mũi hắn còn không dám lộ ra.

"Ai bảo, em thích anh Trình thật sự." Giọng trầm đặc thù, mang theo một tia ý hàm súc.

Cô cẩn thận thưởng thức bức hình chụp phong cách nội thất kiểu Châu u, cô rất thích loại mang hơi thở ngọt ngào này. Nhìn đồ án điêu khắc tỷ mỉ tinh tế, thật sự chú trọng chi tiết nha.

"Thảm Luật, em không phản nghịch đến mức biến thành gay chứ?" Cười hi hi, "Cho dù anh Trình nam từ khí khái mười phần, chị nghĩ anh ấy cũng không có ham muốn này."

"... Như thế nào, chị cảm thấy anh ấy rất nam từ khí khái?"

"Có mắt đều nhìn ra." Cô nghiêm trọng hoài nghi, lúc trước cô và Thẩm Luật đều là đứa trẻ bị ốm sai ở trong bệnh viện, kỳ thật Trình Dịch Dương mới là con bà? Nhìn tính cách Trình Dịch Dương giống bà cô như đúc, đều là về mặt chính khí đứng đắn, nghề nghiệp cũng là kiểm sát trưởng, nghe nói, thành tích của hắn nổi bật, rất được cấp trên ưu ái, cô ý bồi dưỡng hắn kế nhiệm. Nhìn qua một cái, Trình Dịch Dương từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều thật hợp ý bà.

Cô nghĩ, bà vô cùng hi vọng Trình Dịch Dương không chỉ là học trò của ông, tốt nhất là con ông.

"Được rồi, không nói điều này nữa." Thẩm Luật chuyển đề tài, "Tuy rằng không thích, nhưng mà em cũng mua quà tặng chị, hôm nay hai giờ chiều chị đến bưu điện số 29 nhận quà của em nhé."

"Này, Thẩm Luật, em có biết trên đời này còn có công ty chuyên phát nhanh? Trực tiếp đưa đến nhà thật tốt, thời tiết nóng như vậy, em lại bắt chị đi bưu điện lấy..."

"Em thích, nhớ kỹ nha, hai giờ."

Thanh âm tút, tút truyền đến, cô biết Thẩm Luật đã cúp máy, cô ném hột vào thùng rác, nhú nhú mày, tên Thẩm Luật này đúng là thích gây chuyện.

Hai giờ đúng, Thẩm Kiều bắt xe taxi đến, không khí bên ngoài nóng cháy khác hẳn không khí mát dịu trong xe, cầm ô cũng không ngăn được khí nóng, cô lại mắng tính cô quái của Thẩm Luật một lần nữa.

Cho dù giữa trưa, người đi đường cũng không nhiều, nhưng vì Thẩm Kiều đứng ở nơi đó, nên hấp dẫn ánh mắt mọi người. Chiếc áo đơn giản bó sát người lộ bờ vai mượt mà, quần lụa ngắn màu đen, làn váy ở bên hông tầng tầng trong suốt cuộn sóng lại quyến rũ nhẹ nhàng. Tóc dài búi lên lưu lại vài nhánh phát phơ bên má hồng, bộ ngực no đủ, eo nhỏ như một bàn tay có thể ôm vừa, hơn nữa, đôi chân thon dài xinh đẹp khiến cô tựa như người mẫu ở trong tạp chí vừa đi ra, thu hút mọi ánh nhìn.

Nhưng người mẫu hiện tại bị ánh nắng chói chang của Miền Nam làm muốn ngất, nhìn khách sạn đối diện với bưu điện cô chỉ muốn vọt vào để hưởng thụ một chút không khí mát.

Nhà cô ở thị trấn nhỏ, nhưng thật sự không tính là nhỏ. Nhìn xung quanh, máy móc khoa học kỹ thuật và công nghiệp vô cùng phát triển, nhiều khách sạn nổi danh đều đến đây mở chi nhánh.

Cô xoay người chuẩn bị tiến vào bưu điện bỗng nhiên nhìn thấy hình ảnh hai người. Cô nhú mày, ngoái đầu nhìn lại, thị lực tốt nên chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy rõ đôi tình lữ hôn nhau đến khó chia lìa ở trước cửa khách sạn kia.

Bọn họ, giống như là vừa mới từ bên trong khách sạn đi ra, cô gái có mái tóc thẳng buông ngang vai, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt cực kỳ thanh tú, bộ dạng rất ngoan, mà người đàn ông mảnh liệt ôm cô gái vào trong ngực, dù có trốn cô, cô vẫn nhận ra được.

Ánh mặt trời, hình như càng gay gắt, càng chói mắt, máu vọt thẳng đầu cô. Cô ngây ngốc đứng ở ven đường, xe cô vẫn qua lại, vẫn nhìn đôi tình lữ thân mật. Thực sự, rất thân mật.

Móng tay nặng nề mà cắm vào lòng bàn tay non mềm, cái loại đau đớn này gọi lý trí của cô trở về, lửa giận bốc lên trong lòng. Cô băng băng tiến qua đường về phía bọn họ.

Càng đến càng gần, càng thấy càng rõ ràng, mặt của cô đỏ lên, vron tay nắm bả vai tên đàn ông kéo lại.

"Chết tiệt, là ai..." luôn miệng chửi rủa kẻ đứng sau làm gián đoạn chuyện tốt, Kling nhìn rõ người chọt nặng nề mà hít vào: "Kiều!"

"Đúng, chính là tôi!" Thẩm Kiều đưa tay cho một cái tát thẳng vào khuôn mặt Kling, cô dùng không ít sức nên cái tát vô cùng vang lăm chú ý vô số ánh mắt người trong khách sạn.

"Kiều, trời ạ! Kiều, em hãy nghe anh nói..." khuôn mặt trắng nõn của Kling bị một cái tát làm đỏ hồng, vẻ mặt vô cùng bối rối.

"Nói cái gì?" Cô lại cho thêm một cái tát, lại cầm lấy túi phang vào người hắn tới tấp: "Kling Blair, anh thật là đẹp mặt, hôm nay mới làm cho tôi mở mắt."

"Kiều, làm ơn, đừng như vậy, xin em nghe anh giải thích..." Hắn chặt vật né tránh, biết tính tình của cô, không dám phản kháng.

"Giải thích cái rắm." Nhắc chân đạp hắn mấy cái lần nữa làm hắn hít vào một hơi, "Anh muốn giải thích là cô ta cưỡng hôn anh, hay là hai người không cẩn thận đụng vào nhau? Anh cho tôi là ngu ngốc đúng không?" Cô luôn không phải là người dễ bị bắt nạt, nhìn thấy việc trước mắt như vậy sẽ không yếu đuối chạy đi, người khác làm cô nhục nhã cô sẽ khiến họ phải bị trả thù gấp trăm lần. Thì ra, nói cái gì mà muốn đi chi nhánh công ty ở Đài Bắc xử lý công sự, hoàn toàn là lấy cớ, căn bản chính là chạy ra đi lêu lổng, còn lớn hơn mặt dám mang về thị trấn này, không sợ bị cô phát hiện?

"Anh và cô ta chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi, thật sự bọn anh không quen, Kiều, anh yêu em." Cao lớn, lại anh tuấn, bị phụ nữ đánh thì đẹp trai cũng thành vô dụng, đời này Kling chưa bao giờ thê thảm như thế này.

"Anh thật làm cho tôi ghê tởm!" Dùng sức đạp một phát cuối cùng, trừng mắt nhìn dấu hồng trên mặt hắn, quần áo hỗn độn, chọt lạnh lùng cười, thật không dám tin chính cô lại đi yêu một tên khốn, thật là đẹp mặt! Lại quay đầu, nhìn về phía cô gái kia.

Thật sự là đẹp, vẻ mặt bình tĩnh, không chột dạ, không kích động, cứ như vậy nhìn Thẩm Kiều.

"Cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô." Thẩm Kiều đưa tay cầm túi xách, cô không phải loại đi tìm hồ ly tinh quyến rũ bạn trai để quyết đấu, nếu đàn ông lãng nhãng thì chỉ có tên đàn ông có vấn đề, phụ nữ thì liên quan gì?

"Tôi không có lo lắng." Cô ta chăm chú nhìn váy của mình, cứ chỉ nhả nhẩn, lịch sự, hoàn toàn là bộ dạng ngoan ngoãn. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Thẩm Kiều thật sự là không thể tin được cô ta chính là người vừa mới cùng tên đàn ông kia hôn nhau đến cháy bỏng, bởi vì bộ dạng cô ta thật giống tiểu bạch thỏ thuần khiết mà thôi.

Người vậy lại xem cũng tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ, hiện tại là như thế nào? Một người phụ nữ bộ dạng xinh đẹp quyến rũ, vẻ mặt giống hồ ly tinh, thế nhưng chạy tới bắt gian cô gái thoát nhìn giống như nữ sinh ngoan ngoãn? Nay, nhân vật có phải làm phản hay không, rõ ràng, rõ ràng họ xem có vẻ như là cô gái nữ sinh này đang bị cô gái xinh đẹp bắt nạt nha.

Cô gái ngoan vẫn mang vẻ mặt hồ hững, "Hơn nữa..." Cô chỉ vào tên đàn ông đang nằm thoi thóp, "Anh ta nói không sai, tôi thực sự không có chút quan hệ nào với anh ta."

Không quen mà có thể hôn thành như vậy? Lần này Thẩm Kiều thật sự là giật mình. Cô đã lâu lắm không về Đài Loan nên mới thấy nhiều điều kỳ lạ? Những cô gái Đài Loan hiện tại nhiệt tình như vậy sao? Hơn nữa cô gái này thật ngoan ngoãn, bộ dáng thanh thuần cũng...rất dễ lừa người.

"Dù sao cũng không phải chuyện của tôi, tôi đi trước đây." Vuốt nhẹ vài sợi tóc cho vào nếp, cô gái cười, lại nhìn Thẩm Kiều thật sâu, ánh mắt kỳ quái làm cho Thẩm Kiều cảm thấy có chút quái dị.

Khóe miệng cô gái bỗng gợn lên một nụ cười, xoay người bước đi. Gió thổi nhẹ mái tóc mang một chút mùi hoa.

"Kiều." Kling chờ cô gái đi rồi, tiến lên kéo kéo Thẩm Kiều, vừa định nói chuyện, lại bị Thẩm Kiều trừng mắt nhìn.

"Kling Blair, anh nghe rõ ràng cho tôi, giữa chúng ta xong rồi, đã kết thúc." Cô dùng sức bỏ tay Kling ra "Từ giờ trở đi, anh đừng tới tìm tôi, nghe rõ chưa?"

Hung ác nói xong, lưu loát xoay người đi luôn.

Thẩm Kiều cô, thật sự là mắt bị mù, thiếu chút nữa kết hôn cùng một tên đàn ông như vậy, coi như cô có mắt không trông.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Rồi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Đi qua trên những lối đi bộ mờ昧, xuyên qua vô số ngã tư đường, qua vô số khúc quanh, cô bước đi không mục đích, không biết chính bản thân muốn đi nơi nào cũng không biết là mình nên làm gì. Mặt trời thật lớn, đầu bị phơi nắng đến choáng váng, thâm mình như muốn nhũn ra, bước đi như là đắm trên đám mây hư ảo, dường như tất cả những chuyện đã xảy ra chỉ là giấc mộng không có thật.

Cô không biết mình đã đi bao lâu, một giờ, hai giờ cũng có lẽ lâu hơn. Mặt trời dần dần khuất bóng, màn đêm buông xuống, một chút gió nhẹ thổi tới xua tan đi nóng nực nhưng không thể mang đi những đau đớn từ tận đáy lòng đang sôi trào. Phía trước, thấy có một cái ghế dựa dài bằng gỗ, cô hơi giật mình rồi ngồi xuống, đến khi ngồi xuống cô mới phát hiện chân mình thật mỏi, chắc cô đã đi được một quãng đường dài. Hơi giật mình nhìn những cây xanh bên cạnh, đây hình như là một công viên nhỏ, các cụ già và trẻ em đang vui đùa hạnh phúc, hoàn toàn khác hẳn tâm trạng thực tại của cô, thật là đáng thương cho chính mình.

Trong đầu, không ngừng hiện lên hình ảnh một năm bên nhau của cô với Kling, hần chăm sóc cô tỷ mỉ, điên cuồng mà theo đuổi, ngoài hoa tươi và quà tặng, thường thường mang đến cho cô những việc nhỏ nhưng lại khiến cô cảm động, hần theo đuổi cô đến nửa năm cô mới đồng ý làm bạn gái. Kết giao đến bây giờ là hai năm, nhưng tới hôm nay cô mới phát hiện thì ra cô chẳng hiểu gì về hần.

Nghĩ rằng hần là người đàn ông có tiền chung tình hiếm có trên đời, kết giao lâu như vậy, cái gì hần cũng đều nghe cô, cái gì cũng tùy cô. Tính tình cô không tốt, hần đều chiều theo ý cô, lấy sở thích của cô làm chuẩn, cả hai đều thích chơi, thích náo nhiệt, có chung hứng thú, cô nghĩ rằng đã tìm thấy một nửa của mình.

Hóa ra, hóa ra tất cả đều là giả. Thật sự là buồn cười, rất buồn cười. Cô nên khóc, khóc vì mình đã đắm vào một cuộc tình không đáng giá, trái tim rõ ràng đau xót nhưng vẫn không thể rơi nước mắt. Cô phần nộ không cam lòng, cảm giác bị lừa gạt bao phủ lấy cô.

Vừa rồi, hần nên cho hần thêm vài cái tát nữa. Nhưng mà đánh thì thế nào, có đổi được tình cảm của chính mình không? Từ nay về sau có thể quên hần, xem như một giấc mộng sao?

Không được, rõ ràng là không có cách nào.

Cô cứ ngồi như vậy, không thể tự hỏi. Cho đến khi một bóng đen che khuất tầm mắt cô, hơi giật mình ngẩng đầu, trừng mắt nhìn, nhìn thấy khuôn mặt cứng rắn quen thuộc.

Không nói gì trừng mắt hấn, có chút không rõ vì sao hấn lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô.

Trình Dịch Dương ngồi xuống, không nhìn cô, "Anh vừa thấy em đi một mình trên đường."

Lại trừng mắt nhìn, nhìn hấn, không dám tin, "Anh vẫn đi theo em?"

"Ừ."

"Vì sao không gọi em lại?"

"Bộ dạng của em có vẻ rất muốn đi bộ một mình."

Cô không biết mình nên khóc hay nên cười, người đàn ông này cứ thể im lặng đi theo cô.

Bọn họ lẳng lặng ngồi ở trên ghế dài, hấn không mở miệng hỏi cô vì sao lại đi một mình trên đường, vì sao không trở về nhà, mà cô cũng cứ như vậy, cứ để mặc hấn im lặng ngồi bên cạnh.

Thời tiết nóng như vậy, hấn là hấn phải chảy thật nhiều mồ hôi mới đúng, nhưng trên người hấn lại ẩn truyền một mùi hương nhẹ khoan khoái, mùi vị thuần khiết nam tính.

Nhắm lại ánh mắt chua xót, yên lặng không nói gì.

Thật lâu, thật lâu, cô rốt cục mở miệng, "Anh Dịch Dương, em muốn đi uống rượu."

"... Thầy sẽ không thích em uống rượu."

"Anh không biết là em đang thất tình sao? Người thất tình muốn uống rượu." Cô nói đúng lý hợp tình, tùy hứng vô cùng.

Hấn nhìn cô, ánh mắt trong suốt, khóe mắt thoáng nhếch lên, mang theo vẻ quyến rũ trời sinh, đôi môi hồng bóng lúc này kiên cường mím lại, ánh mắt của hấn trở nên thâm trầm không nói gì.

"... Bằng không, anh đi mua bia đến đây, chúng ta uống ngay tại nơi này, được không?" Ánh mắt mang theo hy vọng nhìn hấn, hàng mi thanh tú khẽ chớp mang theo vài phần đáng thương.

Hấn bất động, vẫn nhìn cô, ánh mắt khó dò khó hiểu.

Sau một lúc lâu, hấn đứng dậy.

Tình tiết cầu huyết cứ như vậy phát triển, nữ nhân vật chính thất tình điên cuồng uống rượu hô to vì sao không ai đến yêu tôi? Sau đó sẽ là cuộc gặp gỡ định mệnh với nam chính, hai người rượu say loạn tính, ừm, sau đó là tình yêu cầu huyết đầm đìa.

Thẩm Kiều uống rượu, hơn nữa còn uống điên cuồng, cô cũng uống say. Say rồi cảm xúc buông thả xuống, cô cũng theo công thức cầu huyết bắt đầu say khướt.

"Anh có biết, em tổng cộng kết giao bao nhiêu bạn trai không?" Xử lý xong một lon bia tiếp, đầu cô có chút choáng váng.

Giơ ngón tay ra đếm "Một, hai, ba...". Giờ xong mười ngón tay vẫn không đủ, lại giờ tay hấn lên đếm tiếp, sau một lúc đáng thương hề hề nhìn hấn: "Em không đếm hết được, làm sao bây giờ?" A, làm sao có thể kết giao nhiều như vậy, đến chính mình còn không đếm được.

Trình Dịch Dương vẫn nhìn cô, không mở miệng.

"Tuy rằng, kết giao nhiều bạn trai như vậy, nhưng với Kling, Kling là người em thích nhất." Cô ghen ngào, thân mình tựa lưng vào ghế ngồi, thì thào nói: "Hấn đã nói, đời này chỉ yêu một mình em, vì sao lại lừa gạt em, vì sao?"

"Em chỉ là muốn có một người yêu thật lòng, có gì sai đâu chứ? Tại sao từng người bạn trai em kết giao đều không nhìn ra em rất tốt, chỉ nhìn thấy mỗi khuôn mặt em, đầu phải Thẩm Kiều này chỉ có mỗi khuôn mặt để nhìn, những cái khác không quan trọng. Em vốn cho rằng anh ta không giống họ, kết quả thì cũng giống nhau.

Ánh mắt chua xót, tâm cũng xót xa, "Em thực sự thương hấn, rõ ràng không nghĩ đến chuyện muốn kết hôn nhưng vì hấn làm cho em quá nhiều điều khiến em bắt đầu nghĩ, có lẽ lấy hấn cũng không quá tệ, nhưng đến cuối cùng mới phát hiện, thì ra hấn mới là người tệ nhất." Chua xót cười, "Ồ trường học, các bạn gái cho rằng bộ dạng của em là yêu tinh, luôn cướp bạn trai của bọn họ, không ai muốn chơi với em, mà nam sinh thì sao, cũng chỉ tìm mọi cách để khiến em lên giường, rốt cục trên đời này có một người đàn ông chỉ cần một mình em, chỉ yêu chính con người em, chứ không phải vì dung nhan

đáng người mà thích em hay không?"

Lại thêm tiếng mở bia, ngửa đầu uống: "Em mệt mỏi, mệt mỏi quá, rõ ràng là bạn trai của bọn họ chủ động đến trêu chọc em, rõ ràng em không cho bất luận kẻ nào ảo tưởng mập mờ, vì sao một khi có chuyện gì, người sai luôn là em? Cho dù yêu là thế nào? Đến cuối cùng vẫn không trốn khỏi bị phản bội, tình yêu luôn làm cho người ta vất vả, em không muốn yêu, không cần yêu, em sợ phải chịu thua thiệt, dứt khoát tìm người kết hôn thôi."

Bàn tay dùng sức bóp cái lon không, lửa giận ngập đầy phát tiết hết vào nó.

m thâm thở dài, Trình Dịch Dương nhìn những vỏ lon nằm la liệt trên mặt đất, rất tốt, cô gái này đúng là tư lượng cao, uống xong mười lon bia, nói xong suy nghĩ của mình xem như là rõ ràng, hẳn cầm lấy túi nilon đứng lên thu dọn.

Cô tựa vào ghế nhìn động tác của hắn, hắn thoát nhìn cương trực nghiêm túc, nhưng hiện tại nhìn dáng vẻ này của hắn mới phát hiện, thì ra hắn cũng là người cẩn thận.

"Anh Dịch Dương, có lẽ anh là người đàn ông tốt."

Nhìn người đàn ông này thu dọn, cô mệt mỏi, thân thể mệt thì trái tim càng mệt, nhìn khuôn mặt quen thuộc của hắn, nỗi bi thương trong lòng dường như được xoa dịu một chút.

Hắn không ngừng đầu nhìn cô vì còn phải thu dọn chiến trường do cô tạo ra, nhìn động tác của hắn tựa như con người bình thường của hắn, lưu loát, sạch sẽ. Thu dọn xong, nhìn khuôn mặt nửa tỉnh nửa say của cô trong lòng hắn khẽ thở dài, tìm khăn trong túi cô nhẹ nhàng lau vết bia trên khóe miệng, xem ra cô đã thật sự say, say lắm rồi.

"Em thích hắn đến như vậy sao? Thẩm Kiều." Đôi mắt đen gấu gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bị cùn làm đỏ hồng, cách mặt giấy mềm mại đều có thể cảm nhận được nhiệt độ.

Cô yên lặng nhìn hắn lau, thì ra Trình Dịch Dương là người thật nghiêm túc, thật dịu dàng khiến cho người ta cảm động.

"Anh Dịch Dương."

"Hửm?"

"Anh có muốn kết hôn với em?"

Cô sẽ không theo cái tình tiết cầu huyết có tình một đêm với nam chính mà cô cải biến thất tình thành công thức trực tiếp cầu hôn.

Cái gọi là kích động chính là một loại cảm giác hoặc hành động cử chỉ đột nhiên xảy ra mà lý trí không thể khống chế.

Thẩm Kiều ôm đầu của mình rên rỉ vô số lần, mắng mình, kích động quả nhiên là ma quỷ à. Nghĩ đến hành vi đêm đó của mình, cô chỉ muốn đập đầu vào tường. A, kích động!

Đêm đó cầu hôn xong, cô liền trực tiếp kéo hắn vẩy xe về nhà, trước mặt ba đang cau mày và mẹ đang lo lắng lớn tiếng tuyên bố: "Con muốn kết hôn với anh ấy."

Sau đó, ngủ chết luôn.

Phiền toái sau đó liền tới. Đầu tiên là, cô là người chưa bao giờ nói giỡn, người cha nghiêm túc chính trực lần đầu tiên tươi cười vui vẻ, trong một đêm, liên gọi điện thông báo cho tất cả bạn tốt trong quân đội rằng con gái của ông sắp chuẩn bị kết hôn với học trò mà ông ưng ý nhất là Trình Dịch Dương. Không chút bỏ sót, lệnh cho vợ mình tuyên bố với tất cả bạn bè là con gái bà chuẩn bị kết hôn và chú rể là Trình Dịch Dương.

Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại, thế giới của cô cũng đã long trời lở đất.

Điện thoại không ngừng vang lên, để khỏi phiền cô trực tiếp tắt máy, ba mẹ còn hưng phấn quá độ nữa, thật là nhức đầu. Nếu như cô là loại uống say xong rồi quên hết thì thật là hạnh phúc, nhưng đáng chết, lại cố tình nhớ, nhớ rất rõ ràng rằng cô đã cầu hôn Trình Dịch Dương rồi, không muốn nghĩ cũng không được.

"Làm ơn! Ba, là con uống say rồi nói xằng nói bậy."

"Làm người nên chịu trách nhiệm vì hành vi của mình. Từ nhỏ ba dạy con như thế nào?"

Ánh mắt lạnh lùng làm đông cứng luôn kháng nghị của cô.

"Mẹ, mẹ giúp con nói với ba đi, hôm đó căn bản là con không có ý thức, được không?"

"A Kiều, Dịch Dương là một đứa bé ngoan, con sẽ hạnh phúc."

Tình ý sâu xa, rất rõ ràng, chính mẹ cũng rất hài lòng về con rể này, kiên quyết không chịu đổi.

"Này, Thẩm Luật em đi thuyết phục anh Trình được không? Hiện tại ba chỉ nghe lời của anh ấy, bảo hấn chủ động giải thích."

"Người nào làm người đó chịu, em gần đây rất bận, ngày nào kết hôn thì thông báo cho em nha, bái bai."

Thanh âm cúp máy gọn gàng.

Trời ạ, ở chỗ nào trên cõi đời này có còn nhân quyền? Tất cả mọi người không hiểu một người uống say sẽ nói lung tung hay sao? Thật là ngay cả ngu ngốc cũng biết, lúc ấy cô hoàn toàn bị men say điều khiển, ngay cả số cũng không đếm được mà bọn họ thì mất trí nhớ tập thể, chỉ nhớ rõ cô muốn kết hôn cùng Trình Dịch Dương. (ta nghi ngờ anh này cùng cả nhà này bày mưu lăm, nhìn suôn sẻ thế kia. Anh này gian và thâm nho phải biết.hehe)

Cô sắp học máu.

Đáng chết nhất chính là, cô bây giờ lại không dám gọi điện thoại cho anh Trình, nhờ hấn đến giải quyết tất cả mọi chuyện.

Chủ yếu là bởi vì, cô cường hôn hấn.

Đúng vậy, cường hôn. Thẩm Kiều xinh đẹp có một không hai, lại có ngày cường hôn đàn ông, chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra trên người cô?

Nghĩ đến nộ hôn kia, gương mặt của cô tựa như muốn thiêu cháy.

Hôm đó, cô trực tiếp cầu hôn, trực tiếp nhào vào trong ngực hấn, hôn lên môi hấn. Trên bờ môi của hấn, có một mùi thơm cỏ xanh nhàn nhạt, không dày không mỏng, hôn lên cảm giác tốt vô cùng, cái lưỡi linh hoạt liếm lên môi hấn, từng chút từng chút, ngậm môi dưới của hấn nhẹ nhàng cắn, dùng kỹ xảo dẫn dụ hấn hé miệng.

Sau đó, đầu lưỡi hồng nộn tiến quân thần tốc, nhẹ nhàng ma sát đồ dành đầu lưỡi hấn, tiếp đó là mút đầu lưỡi của hấn không thả, cô cảm giác được dưới lớp vải mỏng bấp thịt hấn đột nhiên trở nên cứng đờ, sau đó, môi lưỡi từ bị động trở nên chủ động, chia vào lưỡi của cô, đẩy lưỡi ra bên ngoài môi, thăm dò vào trong cổ họng ấm áp của cô, cuồng tứ mút quấy lên ở trong miệng cô.

Tiếng hôn mút nho nhỏ và cả tiếng ma sát da thịt từ môi của bọn họ cùng lúc truyền đến, nước miếng không kịp nuốt, từ cằm của cô chảy xuôi xuống, nộ hôn này, lửa nóng, kích cuồng mà động lòng người.

"Mặt dày!" Thẩm Kiều kéo chân đạp lên mặt nóng của mình, cho dù hiện tại nhớ tới điều đó tim của cô vẫn đập vừa nhanh vừa vội. Cô đã thật say choáng váng rồi mới dám hôn anh Trình, mà trước đó cô vẫn xem anh như là anh trai.

Hấn ưu tú, hấn xuất sắc, hấn được vô số người khen ngợi, hấn là rường cột của quốc gia, người như vậy mà cô lại dám nhúng chàm.

Cô cắn góc chăn, thật muốn dùng sức cắn xé một phen.

Rõ ràng, vụ rắc rối này cô chỉ cần gọi điện cho hấn bảo hấn nói rõ ràng cùng mọi người thì đã hạ màn từ lâu rồi. Nhưng vì nộ hôn kia, oh không đúng, là hai nộ hôn, khi về nhà tuyên bố sẽ kết hôn với hấn cô lại còn ôm lấy cổ hấn hôn một cái thật kêu.

Ngay lập tức ba lờm cô một cái, nói: "Không ra thế thống gì."

Sau đó trở về thư phòng gọi điện thoại thông báo cho bạn tốt khắp nơi.

Còn lại mẹ đồ mặt mắng một câu: "Đưa trẻ hư." Cũng lui về phòng.

Hôm đó xảy ra chuyện liên tiếp làm hiện tại cô tiến thoái lưỡng nan, tình thế khó xử, cô thật hỗn loạn, thất tình thì nên đành hoàng mà thương tâm chán chường là tốt rồi, sao cô còn gây ra họa lớn vậy? Ui cha! Đàn, đàn, đàn, đàn chết rồi. Cuồng đắm vào giường, hối hận không dứt.

"A Kiều, Dịch Dương tới, con mau ra đây." Tiếng mẹ vui vẻ gọi làm động tác đắm giường trở nên cứng nhắc.

Cái... cái gì, anh Trình tới? Cô lập tức luống cuống, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Giả bộ không có ở đây? Chờ đại đột. Vờ ngủ, cái này được không?

"Ai nha! Đứa nhỏ này, Dịch Dương, con trực tiếp đi vào đi, cô đi mua thức ăn, một hồi trở lại." Hà Thanh Hồng nói.

A, mẹ muốn đi ra ngoài? Vậy chẳng phải chỉ có cô và anh Trình ở nhà? Cô lập tức luống cuống, vội vàng xuống giường kéo cửa ra, muốn kêu mẹ lại, ai ngờ cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy Trình Dịch Dương đứng ở trước cửa nhìn cô, một tiếng đóng cửa thanh thúy truyền đến làm cô biết mẹ đã vứt bỏ cô.

"À, cái đó, Trình..." Tay chân chợt luống cuống, tay cô nắm ở cái tay cầm cái cửa, không biết nên như thế nào cho phải.

Trình Dịch Dương nhìn cô mặc một cái áo sơ mi không có tay và quần đùi ngắn rộng rãi khiến cho đùi trắng nõn hiện ra trước mắt, ngón chân trần trắng như ngó sen ở trên sàn gỗ trông thật xinh đẹp và đáng yêu.

Cô nhất định là đang luống cuống, thậm chí ngay cả dép cũng quên mang.

Thẩm Kiều nắm thật chặt tay cầm cánh cửa, cứ đứng đờ ở cạnh cửa, không biết phản ứng như thế nào. Hôm nay Trình Dịch Dương mặc áo sơ mi màu

đen, ống tay áo xắn lên lộ ra cơ bắp cường tráng, hần nghiêng người tựa vào tường, tư thế lười biếng nhưng toàn thân tản mát ra hơi thở xâm lược mãnh liệt.

Nhịp tim, mau bình thường trở lại đi. Tại sao mấy ngày không gặp, Trình Dịch Dương luôn luôn an toàn vô hại trong lòng cô, đột nhiên trở nên nguy hiểm hơn nữa còn vô cùng mãnh liệt?

"Anh có thể đi vào được chứ Thẩm Kiều?" Trầm mặc một hồi lâu, hần rút cuộc cũng mở miệng.

Toàn thân cô căng thẳng, thật ra thì chỉ cần trực tiếp đóng cửa từ chối, nhưng loại chuyện như vậy cô làm không được, không tình nguyện lui người đang chặn ở cửa qua một bên để cho hần tự do bước vào nơi riêng tư của cô.

Trình Dịch Dương là học trò của Thẩm Nhượng Định, hơn nữa ba Thẩm vô cùng thích hần, cho nên đối với Thẩm gia, Trình Dịch Dương đã vô cùng quen thuộc. Nhưng đây là lần đầu tiên đến phòng của Thẩm Kiều. Hần tùy ý nhìn một chút, gian phòng này của cô được bố trí sạch sẽ sáng tỏ, không gian không lớn, giường lớn mềm mại ẩn ở góc phía sau, rõ ràng đây là phong cách đơn giản của Bắc u, giấy dán tường màu nhạt, in hoa nhỏ cổ điển làm cho gian phòng mang đến hơi thở dịu dàng. Đây là một không gian rất mang tính Thẩm Kiều.

Cô tùy tiện ngồi trên sàn nhà trơn bóng, tay cầm chiếc gối ôm màu sắc rực rỡ tựa vào bên giường, cúi đầu không dám mở miệng.

Trình Dịch Dương kéo qua cái ghế ngồi xuống bên cạnh, "Thẩm Kiều..."

"Hôm đó em uống say, hoàn toàn là nói hươu nói vượn, anh coi như không có nghe thấy, cũng không có xảy ra qua bất cứ chuyện gì." Cô chột ngắc đầu cắt đứt lời của hần, vội vàng liên tiếp nói thật nhanh xong lại vùi sâu gương mặt vào trong gối ôm, cắn môi, không dám ngẩng đầu lên.

Gian phòng, lần nữa an tĩnh lại.

Trong yên tĩnh, cô nghe trái tim mình nhảy lên, "Thình thịch" một tiếng một tiếng, giống như muốn nhảy ra.

Hồi lâu, hần nhẹ nhàng thở dài một cái, "Thẩm Kiều, Em có thể ngẩng đầu lên được không?"

Cô cúi đầu, liều mạng lắc đầu.

"Em không ngẩng đầu, anh làm sao nói với em được?" Giọng nói chậm chậm, nhẫn nại mủi lòng.

Rốt cuộc, cô từ từ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nam tính kia, hô hấp vững vàng chột tăng nhanh dồn dập.

"Về chuyện hôm đó, em nhất định rất khổ não, đúng không?" Hần nhìn cô, ánh mắt chân thành tha thiết, yên tĩnh.

Cô ngáy ngốc nhìn hần, không cách nào mở miệng.

"Thật ra thì, anh hiểu tâm tình của em, cũng có thể hiểu hành động hôm đó của em, đêm đó là em uống say, cho nên mới cùng anh..." Ngón tay gõ nhẹ lên ghế, chậm chước dung từ: "Đề nghị kết hôn."

Hần thật là vô cùng hiền hậu, trong lòng cô thầm nghĩ. Rõ ràng, đêm đó là cô bức hôn hần, thế nhưng hần có thể nói thành là đề nghị kết hôn.

"Đề nghị này, anh hiểu biết rõ em là nhất thời xúc động, căn bản cũng không có nghiêm túc, mặc dù thầy và cô đều vô cùng cao hứng, hơn nữa, đêm đó cũng đã gọi điện thông báo cho ba mẹ của anh."

Cái gì? Lúc nào thì ba cô nhanh tay nhanh chân như vậy? Thậm chí ngay cả ba mẹ hần đều thông báo, chuyện này rắc rối lớn rồi. Thẩm Kiều âm thầm rên rỉ ở trong lòng. Làm ơn, rõ ràng cô đang thất tình, đang thương tâm, đang khổ sở, kết quả hiện tại làm ra đồng rắc rối như vậy, thống khổ gì cũng không hề nhớ rõ, trong đầu chỉ nghĩ đến làm sao để xử lý tai họa mình gây ra đây?

"Đúng vậy, anh rõ ràng, em chỉ là một lúc tức giận, không có nghiêm túc. Nhưng mà, Thẩm Kiều, xin em cẩn thận suy tính một chút, thật ra thì anh cũng không tính là một người đặc biệt kém cỏi, tính khí coi như tạm, có nghề nghiệp, không bắt lương, vô cùng quen thuộc với gia đình em, cha mẹ của anh đều là người dễ chung sống, tất cả điều kiện, mặc dù không thể nói tốt vô cùng, nhưng cũng không coi là quá xấu, thật ra thì, kết hôn với anh, cũng không tính là là một việc đặc biệt xấu, đúng không?" (anh giai đang dụ khị đó:))

A? Thẩm Kiều sững sờ, lập tức không biết nên phản ứng như thế nào, hần, hần đang nói gì?

"Anh tin tưởng, tình cảm có thể bồi dưỡng. Kết hôn với anh có thể sống tốt."

"Chờ, chờ một chút." Thẩm Kiều lớn tiếng cắt đứt lời của hần, "Anh Dịch Dương, anh đang nói gì đây? Kết hôn, không phải nên kết hôn với người yêu mới đúng sao? Chúng ta, chúng ta lại không yêu nhau, tại sao có thể..."

Có thứ gì đó hần thoáng qua trong mắt, thật nhanh, nhanh đủ khiến cô cho là mình mới vừa hoa mắt.

"Thẩm Kiều, em năm nay hai mươi lăm tuổi rồi, từ mười lăm tuổi bắt đầu có bạn trai, toàn bộ mười năm, đối với tình yêu, em hiểu rõ vô cùng. Như vậy, tại sao em đối nhiều người như vậy, tìm khắp không có một ai vừa ý?" Hần dựa vào ghế dựa phía sau, mặt bình tĩnh, nhưng mà lời nói ra lại như dao đâm trái tim cô đau đớn.

"Anh..." Hấn lại nhắc tới chuyện thương tâm của cô.

"Tình yêu, thật ra thì cũng không giống như suy nghĩ tốt đẹp của em đâu. Lúc yêu thật ngọt ngào, lúc chia tay cũng thật thống khổ. Đối với tình cảm, em còn không nhìn thấu sao?"

"Em..." Không đúng, rõ ràng lời của hấn nói không đúng, nhưng tại sao cô đều không phản bác được?

"Có lẽ, tình yêu cũng không phải là nhân tố hoàn toàn hoàn hảo cần thiết trong nhân duyên, gả cho một người mình yêu, có thể cũng không phải là một chuyện may mắn, bởi vì em không biết, người yêu có thể ngay sau một khắc liền phản bội em hay không. Nếu như một khi phản bội, lấy tính cách của em, sẽ xử sự như thế nào?"

Lại thêm một mũi tên, chọc thẳng tâm khảm, máu tươi đầm đìa, gương mặt của cô trở nên trong suốt không có màu máu.

"Ngược lại, anh cho rằng lời hứa hẹn mới là cơ sở hôn nhân phải cần có. Thẩm Kiều, mặc dù anh không có kinh nghiệm, nhưng mà anh sẽ cố gắng làm một người chồng tốt, đối xử tốt với vợ mình, cho cô ấy tất cả những gì cô ấy muốn, hơn nữa lại... trung thành."

m sắc của hấn thật rất êm tai, rất thoải mái, lời nói ra, cũng giống như những nốt nhạc trầm, làm xúc động lòng cuốn người nghe, cô cảm thấy mình khó thở, cảm thấy cả người nhũn ra, mất hết khí lực.

Qua thật lâu, cô mới có thể từ từ có thể nói chuyện: "Tại sao, tại sao chọn em?"

Cô tin tưởng, với điều kiện của Trình Dịch Dương, muốn tìm một người vợ tốt cũng không phải là việc khó, tại sao hấn phải chọn cô? Đã biết rất rõ ràng, giữa cô và hấn không có tình cảm mà.

"Năm nay anh hai mươi chín tuổi, đã đến tuổi suy tính chuyện kết hôn." Trầm mặc một hồi, ánh mắt hấn phức tạp nói tiếp: "Hon nữa, anh tin tưởng, em sẽ là một người vợ vô cùng tốt."

"Em cái gì cũng biết, nấu cơm, còn có việc nhà, những thứ này đều không biết làm."

"Anh sẽ làm."

"Em có đam mê, lại ưa thích náo nhiệt, đối với chuyện gì cũng chỉ hứng thú được ba phút."

"Không sao, sau khi kết hôn, em thích làm gì tùy theo ý thích của em."

"Ít nhất trong vòng năm năm, em chưa muốn sinh con."

"Cái này không vội."

"Như vậy, em không hiểu, anh lấy em rốt cuộc là vì cái gì?" Cô hoàn toàn không có khả năng làm vợ hiền, thật ra thì ngay cả kết hôn cũng chưa từng nghĩ, coi như cùng Kìng cô cũng chỉ là đáp ứng đính hôn trước, còn kết hôn phải bàn lại. Mà Trình Dịch Dương đột nhiên liền trực tiếp đề nghị kết hôn với cô, cô quá kinh ngạc.

Hấn nghiêm túc nhìn cô, bên trong đôi mắt là sắc thái gì đó cô không hiểu, vừa thần bí lại khiếp người.

"Thẩm Kiều, anh cưới em, chỉ bởi vì anh muốn cưới, hiểu chưa?"

"Oh." Bị lời nói của hấn làm rung động, cô cúi đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng phức tạp.

"Muốn kết hôn với em, là anh thật nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc." Giọng trong trầm thấp, có cảm xúc gì đó mà cô không hiểu nhưng lại khiến cho cô kinh hãi.

"..."

Cô hiểu hấn thật sự muốn kết hôn với cô, không phải nói giỡn, cũng không phải bởi vì lời nói lúc này của cô. Mặc dù cô không hiểu vì sao hấn lựa chọn cô nhưng đối với đề nghị của hấn, cô biết là hấn nghiêm túc.

"Em có thể suy tính một chút." Giọng nói của hấn bình thản, không có gợn sóng.

Ôm gò mềm mại trước mặt chà vào lớp da thịt nhẵn nhụi, cảm xúc phập phồng, cực kỳ lâu sau cô vẫn không mở miệng.

Mà hấn, cũng lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, không có thúc giục, cũng không nghĩ tới, hôm nay cô có thể cho hấn đáp án.

Một phút, hai phút, nửa giờ cứ như vậy trôi qua.

"Em hi vọng chồng của mình là một người đàn ông nguyên vẹn thời gian và công sức đặt ở gia đình. Người đó phải biết nấu ăn ngon, có thể lau sàn nhà đến khi không còn nhiễm một hạt bụi, sắp xếp đồ đạc trong nhà gọn gàng, nếu không có lý do đặc biệt mỗi đêm đều phải về nhà ăn cơm với em, ăn xong

còn phải tán bộ với em, buổi tối cùng nhau ngồi trên ghế sofa xem tivi nói chuyện phiếm. Người đó phải có tính nhẫn nại vô hạn với em, nguyện ý nghe lời nói của em, sẽ không thúc giục em, hạn chế em, để cho em làm việc em thích, sẽ không tùy tiện hoài nghi em, phải tín nhiệm em." (xin lỗi chị nhưng đàn ông như thế tuyệt chủng từ lâu rồi.)

Tình yêu là cái gì đây? Tình yêu là khổ não, là đau đớn, là vô tận thương tâm và đầy nghi ngờ trong lòng, có lẽ hẳn nói đúng, tìm một người mình yêu, không bằng tìm một người sẽ vĩnh viễn không bao giờ phản bội mình, không cần thích nhiều, chỉ cần làm một người chồng tốt có thể làm được tất cả, coi như là hoàn mỹ.

Cô mệt mỏi, lần này là thật sự bị thương và mệt mỏi thực sự. Bởi vì dung mạo, đem đến cho cô vô số theo đuổi, vô số hư vinh, nhưng cũng mang đến rất nhiều đau đớn. Đường tình gấp ghềnh, trải qua nhiều năm như vậy, lần này đối với tình yêu cô xem như thất vọng muốn rút lui.

Hắn an tĩnh nghe, không ngắt lời.

"Em muốn phát triển sự nghiệp của mình cho nên trong một thời gian dài em không tính sinh con, quan tâm tới gia đình sẽ không nhiều nhưng lại yêu cầu chồng mình như vậy, anh vẫn nguyện ý cưới em sao?" "Cô ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Thẩm Kiều, em nên biết, anh là một người không dễ dàng nói lời cam đoan với người khác, một khi đáp ứng liền nhất định sẽ làm được."

"Em muốn hôn nhân, chính là một đời một thế, không bao giờ rời bỏ."

Mười ngón tay của hắn đan vào nhau: "Để anh nghiêm túc trả lời em, anh nguyện ý cưới em, hơn nữa, đều có thể làm được yêu cầu của em."

Cô động lòng.

Giờ khắc này, cô không biết nơi nào hoặc là lời nào của hắn đã đã động cô, động lòng bởi lời hắn hứa hẹn, hay động lòng vì hắn đã chấp nhận tất cả. Cô cần môi, hàm răng trắng nõn chính tề cần môi mềm tươi như cánh hoa trắng bạch, ánh mắt trong suốt, cực kỳ lâu rồi cuộc nói, "Trình Dịch Dương, em nguyện ý kết hôn với anh."

Để cho cô thử một chút đi, hôn nhân lấy cam kết làm cơ sở, có thể vững bền hơn so với lấy tình yêu làm nền tảng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Rồi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Toàn bộ người Đài Loan đều biết, đối với hôn lễ, ở Miền Nam coi trọng nhất là nghi thức quy củ, cũng phức tạp nhất và nhiều hạn chế nhất, cho nên hôn lễ của hai người cũng không ngoại lệ.

Thẩm gia vô cùng coi trọng lễ nghi, mà Trình gia, mặc dù không phải là nhà đại phú quý, nhưng các thế hệ vẫn sống ở đây nên cũng thuần miền Nam, đối với kết hôn, cũng cho rằng là chuyện lớn nhất trong đời, không thể qua loa.

Vì vậy, hôn lễ của Trình Dịch Dương và Thẩm Kiều, thật là rất mệt mỏi, rất khổ cực, cũng rất nghiêm túc.

Tiệc cơ động (ai đến trước thì ăn trước) toàn bộ ba ngày ba đêm, tất cả người thân bạn bè đều trình diện, hai nhà đều sống theo kiểu truyền thống, bất luận bản thân Thẩm Kiều có phóng khoáng, tân tiến đến cỡ nào, nhưng đây là miền Nam, hôn lễ của cô tất nhiên là theo kiểu truyền thống Trung Quốc.

Lần đầu tiên trong đời mặc áo cưới truyền thống màu đỏ, đường may hạng nhất, tơ lụa xinh đẹp. Một đóa hoa mẫu đơn to tinh tế được thêu chỉ vàng trên áo, thật là bộ áo cưới đẹp đẽ, vừa vặn với người cô, làm nổi bật lên những ưu thế trên vóc người cô. Cái áo ôm trọn bộ ngực đầy đặn, làm nổi lên vòng eo nhỏ nhắn như nhánh liễu chưa đầy một nắm tay, đôi chân trắng tấp, mang giày cao gót nhỏ, tuy cổ điển nhưng khí chất cuồng dã không thể kìm nén được, vẻ đẹp của cô khiến cho người mở mắt không ra.

Trước kia người ta nói, khi mặc áo cưới, yêu cầu đối với dáng người là cao nhất, lời này thật là tương đối có đạo lý.

Mái tóc quăn của cô được búi thành một búi xinh đẹp, vì cô phản đối kịch liệt nên không đeo cả đầu hoa đáng sợ mà chỉ dùng một dây trân châu cài lên, nhưng phong thái của cô dù thế nào cũng không giấu được. Cô vừa đi ra ngoài, mọi người đã nhìn chăm chú.

Đội mọi người khôi phục lại tinh thần, những người đàn ông liền lớn tiếng true chọc Trình Dịch Dương, nói hẳn cưới được một người vợ xinh đẹp như vậy thật là có phúc, mà phụ nữ thì ánh mắt phức tạp, không biết nên nói là hâm mộ hay ghen tỵ.

Mà Trình Dịch Dương vẫn là mang theo nụ cười thản nhiên, hàn huyên với mọi người, lễ độ và hơn nữa có chừng mực.

Bị nhiều người chăm chú nhìn, Thẩm Kiều cũng có thể trấn định tự nhiên, dù sao, từ nhỏ đến lớn, bởi vì dung mạo mình, cô cũng đã quen với việc bị chú ý, nhưng mà tới hôm nay, cô phát hiện mình có chút không chịu nổi ánh mắt của Trình Dịch Dương.

Ánh mắt của hắn, vốn đặc biệt đen nhánh, mà hôm nay thêm thâm thúy phát sáng, ánh mắt hắn nhìn cô nghiêm túc hơn nữa nóng bỏng, ánh mắt sáng quắc, cô thậm chí khoa trương đến mức cảm thấy ánh mắt hắn mang theo nhiệt độ, cái loại nhiệt độ đó sẽ thiêu đốt cô làm cho cô cúi đầu không dám nhìn.

Mời rượu, mỉm cười suốt cả ngày, bộ mặt của cô cũng sắp cứng đờ, tửu lượng khá hơn nữa, có pha nhiều nước hơn nữa, cô cũng sắp chịu không nổi, thay ba bộ lễ phục, chân đứng cũng mau tê rần. Ban đầu, nên lên đi đăng ký thì hơn, hiện tại làm như thế này thật là một chết người, muốn đòi mạng.

Mười tiếng trôi qua, tuy quen đi giày cao gót nhưng Thẩm Kiều đã thấy bắp chân đau nhức đến rút gân, thắt lưng run run đứng bên cạnh Trình Dịch Dương cầm ly rượu. Một bàn toàn đàn ông, nghe nói đều là đồng nghiệp của hắn, mỗi một người đều là thân thể cường tráng, bộ dạng cao lớn uy mãnh, bây giờ là như thế nào vậy, làm Kiểm sát còn phải chọn vóc người sao?

"A Dương, cuối cùng thì tên tiểu tử như cậu cũng làm được rồi, âm thầm cưới được vợ xinh đẹp như vậy." Một tên mất đào hoa cười, vỗ vỗ bả vai Trình Dịch Dương, trong giọng nói nồng đậm đầy ý trêu chọc: "Khó trách ban đầu nhiều người nói muốn giới thiệu cho cậu, cậu đều cự tuyệt, ngay cả Tư Đồ..."

"Phương Nhĩ Chính, nếu như mà mình không có nhớ lầm, hôm nay hình như là cậu đang làm nhiệm vụ." Trình Dịch Dương nhàn nhạt cắt đứt lời của hắn.

"Yên tâm, yên tâm, toàn bộ trấn người nào không biết hôm nay là ngày Trình Đại Kiểm sát Trưởng của chúng ta thành thân, không có việc gì cũng sẽ chạy tới uống rượu chúc mừng, ngay cả còn đồ trấn trên đều nói mấy ngày nay nhất định phải cho Kiểm sát Trưởng Trình mặt mũi, không làm khó chuyện gì, cho nên việc mình tới nơi này hoàn toàn không có ảnh hưởng." Phương Nhĩ Chính cười.

Thẩm Kiều phát hiện Phương Nhĩ Chính cười khoe mắt có mấy nếp nhăn mờ làm cho khuôn mặt tuấn tú của hắn mang mấy phần trẻ con ngây thơ. Người đàn ông này nhất định là cười vô cùng đáng yêu.

"Thẩm Kiều, đây là tiểu đội trưởng đồn cảnh sát ở trấn trên, Phương Nhĩ Chính." Trình Dịch Dương khẽ nắm vai cô giới thiệu.

Bàn tay theo lưng cô đi xuống, cánh tay mạnh mẽ đỡ hông, giảm bớt áp lực của chân khiến cho cô len lén thở phào một cái, sau đó, mềm mại cười một tiếng, "Phương đội trưởng, cảm ơn anh đã đến."

Nhất thời bốn phía kinh diễm, tất cả mọi người nhìn cô nở nụ cười rạng rỡ cảm thán không thôi, cái tên Trình Dịch Dương này chỉ có ăn ba bát cơm công, thế mà cưới được một mỹ nhân như hoa như ngọc về làm vợ.

"Ha ha, về sau sẽ phải gọi cô là chị dâu rồi, chị dâu, cô nhớ phải chăm sóc Trình kiểm sát của chúng tôi thật nhiều đó nha." Phương Nhĩ Chính mập mờ nhử mảy làm những người ngồi cùng bàn khác ồ ào lên.

"Chỉ sợ chưa kịp chiều cổ, A Dương đã không chịu nổi."

"A Dương, sau này cậu bắt tội phạm sợ rằng không dễ dàng như thế, bởi vì chân sẽ nhũn ra không chạy nổi."

Cả bàn đều cười lớn, cười ý vị sâu xa.

Có chút mất khống chế, đàn ông bàn này dù sao cũng là bạn tốt trong quân, dù sao cũng là đội cảnh sát anh kiệt, tất cả đều là người không câu nệ tiểu tiết, uống một chút rượu sẽ rất dễ dàng ồ ào.

Thẩm Kiều vẫn cười, tự tin lại rục rịch, giống như hoàn toàn không để lời giễu cợt ở trong lòng. Cô đã có nghe mẹ đề cập tới, Trình Dịch Dương mặc dù là kiểm sát nhưng thường được bạn tốt nhờ giúp đỡ, làm việc cho đội cảnh sát.

Trình Dịch Dương nhử mảy, nhanh chóng giới thiệu những người khác trên bàn, mời rượu xong, nghe các nam nhân nói "Chị dâu gặp lại!" rồi rời bàn.

Cứ như vậy, cả buổi tối, rượu uống vào trong bụng gấp mấy lần so với thức ăn, nếu như không có Trình Dịch Dương ôm hông, cô hoài nghi mình có thể nằm co quắp trên mặt đất.

Rốt cuộc, tiệc mừng kết thúc, tiễn những người đang la hét muốn náo động phòng xong, Trình Dịch Dương lái xe đưa cô đến nhà của họ.

Nơi này cô đã đến một lần, Trình gia không phải là người quá nhiều tiền, mà tiền lương của Trình Dịch Dương là tiền lương của kiểm sát trưởng, không tính là thấp nhưng cũng không thể tiêu xài phung phí. Ngôi nhà ba tầng này là loại nhà điển hình trong trấn, có nóc nhà bằng kính để ngắm trời, có tường gạch cao chừng hai mét màu xám tro vậy quanh, sau khi đi vào là một mảng sân cỏ ướt át, những cây hương nhân cao lớn nhẹ nhàng lay động trong màn đêm, trong sân là những viên đá cuội khéo léo lát thành con đường thông đến tận cửa.

Cửa lớn thật dày mở ra, đồ đạc trong phòng bày rất trật tự hiện ra trước mắt họ. Căn nhà này nửa năm trước Trình Dịch Dương mua từ bạn tốt, vì người bạn đó muốn di dân nên chuyển nhượng căn nhà với giá tiền ưu đãi, ngay cả cây hương nhân trong vườn đều cho hắn.

Trình Dịch Dương không phải sửa sang căn nhà nhiều, cứ duy trì bộ dạng này.

Bắt đầu từ cửa là sàn nhà trơn bóng bằng gỗ tect, gian phòng không có cố ý làm khu cách, thông nhau, cách phòng là cửa đẩy trượt. Lầu một là phòng khách và phòng bếp, lầu hai là phòng ở, lầu ba trước mắt chỉ để một ít đồ không dung đến. Tổng thể mà nói, căn nhà thiết kế vô cùng đơn giản, không có dư thừa.

"Về sau, em muốn làm thế nào là tùy em." Hân buông lỏng cả vạt, tựa vào mặt tường, nhìn cô.

Trong bữa tiệc tối, cô thay một bộ đầm màu hồng, cho dù trang điểm nhạt đi vẫn xinh đẹp như cũ, không thay đổi được.

"Ủm." Thẩm Kiều cúi đầu, thật không dám nhìn hân, hiện tại chỉ có hai người một chỗ, cô cảm thấy không được tự nhiên. Nguyên nhân, chỉ là bởi vì cô chợt phát hiện đáng đáp Trình Dịch Dương thật ra thì đúng là khá tốt.

Mây kiem, đôi mắt sáng, sống mũi lại cao, đường cong đôi môi rõ ràng. Hôm nay hân mặc lễ phục chính thức, cho dù ngực cài hoa chú rể trông có phần buồn cười nhưng khí chất toàn thân thì lại tự nhiên phát ra hơi thở nam tử hân, cường liệt làm cho người ta không thể không chú ý, da hân bị ánh nắng mặt trời của miền Nam phơi thành màu đồng cang tăng thêm mỹ lực.

Quen biết nhiều năm như vậy, lần đầu cô phát hiện ra Trình Dịch Dương thật đúng là rất có lực hút.

"Em lên đi tắm trước đi, hôm nay đã mệt mỏi cả ngày." Hân vuốt vuốt sống mũi, khẽ nhún mày, đi qua mấy vòng khiến hân có chút say.

"Vâng." Vừa đúng nói trúng điều cô cần nhất, cô liên tục gật đầu, cất bước đi lên lầu.

Từ phòng tắm bốc hơi mùi mật đi ra ngoài, Thẩm Kiều mặc váy ngủ hai dây tinh tế màu lam nhạt bằng tơ tằm, vãi vóc mát mẻ, cô đã tẩy trang để cho da mình thoáng khí.

Cô đi tới bên cửa sổ, mở cánh cửa thật to ra, gió lạnh ban đêm thổi qua, khiến thân thể tắm xong cảm thấy rất là nhẹ nhàng khoan khoái. Dùng khăn lông nhẹ nhàng lau nước trên tóc ướt, nhắm hai mắt, hưởng thụ gió nhẹ quạt vào mặt.

Mười giờ tối ở nước Mỹ, ban đêm vẫn chỉ vừa mới bắt đầu. Nhưng ở chỗ này, trán nhỏ với truyền thống và hiện đại kết hợp với nhau, cư dân trong trấn cũng đã tiến vào mộng đẹp. Những ngọn đèn lấm tấm lóng lánh ở phía xa, còn trùng cất tiếng kêu vang, gió nhẹ thổi qua làm tiếng lá cây xào xạc, đây là âm thanh mê người của tự nhiên.

Thẩm Kiều không biết mình có bao nhiêu năm không hưởng thụ không khí tĩnh lặng yên bình này rồi. Hàng năm đều đi đi về về ở Đài Loan, về đến nhà là một môi ngã lưng nằm ngủ, chưa từng tỷ mỹ hưởng thụ không khí ở đây.

Cô xoay người đi tới trước bàn trang điểm, cô đã mang theo đồng chai chai lọ của mình tới đây. Cô thoải mái tiến hành công việc bảo dưỡng trước khi ngủ, nước làm trắng da, kem dưỡng, một tầng, một tầng khiến làn da vốn được bảo dưỡng hoàn mỹ càng trở nên mềm mại. Ai nói trời sinh xinh đẹp thì không cần bảo dưỡng? Thẩm Kiều cô trước giờ vẫn vô cùng yêu bản thân mình, bất luận thế nào nhất định phải chăm sóc thân thể của mình thỏa đáng.

Đợi cô dưỡng da xong, quay người lại chợt thấy ra trái giường mang màu đỏ vui mừng mới nghĩ đến chồng của cô, Trình Dịch Dương vẫn chưa trở về phòng.

Kỳ quái, hân đi nơi nào?

Đang suy nghĩ, cửa phòng ngủ bị nhẹ nhàng gõ hai cái, sau đó được đẩy ra. Tiến vào, là người mặc áo choàng tắm màu đen.

Tóc của hân cắt rất ngắn, mang theo cảm giác khỏe mạnh, tôn lên khuôn mặt ngăm đen cứng rắn, ánh mắt yên tĩnh, không lâu sau áo choàng rộng mở lộ ra lồng ngực rắn chắc, mang theo một loại hơi thở nam tử hân mãnh liệt, mà cô thậm chí đã thấy cơ bắp nổi lên khi cô áo choàng còn chưa mở cô.

Hân tắm rửa rồi, một mùi vị xà bông tắm nhàn nhạt từ trên người hân truyền đến, nhẹ nhàng khoan khoái dễ ngửi giống như vùng quê bên ngoài kia, vóc người của hân tốt vô cùng, bả vai vừa rộng lại dày. Cánh tay cường tráng có lực, eo bèn chắc bụng bằng phẳng, trên đùi đều là bắp thịt rắn chắc. Hân nhất định là người nhiệt tình vận động, nếu không sẽ không có vóc người đẹp kinh người như thế.

Thẩm Kiều nhẹ nhàng nắm lấy làn váy, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ mát mẻ bên trong phòng trở nên nóng lên. Cô cho tới bây giờ, mới ý thức, đây là đêm tân hôn của hai người. Mà hân, từ vừa mới bắt đầu cũng đã tỏ rõ, cái hân muốn là một hôn nhân thứ thiệt, nói cách khác, bọn họ sẽ lên giường.

Lên giường!

Cô hít một hơi thật sâu, tự nói với mình là một cô gái thành thực, đối với chút chuyện này, phải hiểu rõ vô cùng, không nên cảm thấy sợ hãi. Hôn nhân mang tới quan hệ thân mật, là tất nhiên cũng là bắt buộc, không cần khẩn trương.

Nhưng, cô thật là khẩn trương, khẩn trương muốn chết.

Người đàn ông này là Trình Dịch Dương, từ lúc mười tám tuổi cô biết hân, toàn bộ bảy năm, cô cho tới bây giờ đều xem hân như là một người anh trai, chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày sẽ lên giường cùng hân, trời à! Cô hít một hơi ở trong lòng lần nữa, muốn để cho mình tĩnh táo lại, trái tim của cô không nên đập nhanh như vậy, cô có thể làm được.

Hân đứng ở nơi đó, nhìn thấy gò má cô càng ngày càng trở nên đỏ, càng ngày càng tươi đẹp, hân hoài nghi, đồ nữa mạch máu của cô sẽ vỡ ra. Hân vươn tay, bàn tay bèn chắc có lực.

Cô ngáy ngốc nhìn tay hắn, "Làm, làm cái gì?"

"Đưa tay cho anh."

Giọng điệu của hắn vô cùng dịu dàng, kỳ lạ là lại có thể làm dịu đi thần kinh căng thẳng của cô. Bàn tay nhỏ bé mềm mại từ từ đưa lên phía trước, mãi cho đến bỏ vào lòng bàn tay của hắn, hắn nắm đen, cô trắng nõn, hắn rộng rãi, cô yếu đuối, nhưng lại vô cùng hợp, giống như bọn họ trời sinh nên nắm tay như vậy.

Hắn kéo cô ra ngoài.

"Chúng ta đi nơi nào?" Bị hành động của hắn làm mơ hồ, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn để cho hắn dẫn đi.

Hắn không có trả lời cô, chẳng qua là mang cô đi ra khỏi phòng, vòng qua, đi lên lầu ba.

Hừm, hắn không phải nói lầu ba không có gì cả, chẳng qua là để một chút đồ không dùng đến sao? Sao lại tới nơi này?

Hắn dắt cô đi thẳng đến cuối, lại lên ba bậc thang, đẩy ra cánh cửa tận cùng bên trong.

"Nơi này..." Cô kinh ngạc nhìn tất cả trong phòng, thật là làm cho người sợ hãi không dứt.

Gian phòng cũng không rộng lắm, thật ra thì nên tính là một cái gác nhỏ nhỏ. Nhưng điều đặc biệt chính là trên nóc không phải lợp mái, mà là dùng thủy tinh làm thành mái, không mở đèn, ánh trăng nhàn nhạt thành vật duy nhất chiếu sáng trong phòng.

Chính giữa gian phòng là giường lớn, ga trải giường trắng nõn mềm mại hiện lên ánh sáng mờ mờ dưới ánh trăng.

Không có trang trí dư thừa, trong phòng cũng chỉ có một giường lớn mà thôi, nhưng lại làm cho cô cảm thấy thật là đẹp, thật mê người.

Hắn nắm tay cô đi đến giường lớn, buông tay cô ra rồi lên giường, vỗ nhẹ đệm giường mềm mại: "Đi lên."

Cô không có hơi sức để đùa bỡn vô vị, cũng nằm lên theo hắn, hắn vươn tay ôm cô vào ngực, thân thể của cô theo tính phản xạ cứng đờ, một hồi lâu, hắn cũng không có nhúc nhích, chẳng qua là ôm cô. Từ từ, cô thanh tỉnh lại, nằm ở trước ngực của hắn, gương mặt nép vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập trong ngực của hắn, khỏe mạnh mà cường tráng.

"Em xem." Giọng trầm thấp của hắn vang lên trong phòng yên tĩnh.

Cô ngẩng đầu nhìn lên theo ý hắn, sau đó, hô hấp ngừng lại. Trên đỉnh đầu, đều là những ngôi sao rực rỡ, một ngôi một ngôi, chấm nhỏ trong suốt và xinh đẹp sáng trảm trảm trong màn đêm, vô cùng rõ ràng, hệ ngân hà mờ mờ, cứ như vậy chiếu xuống trước mắt cô.

Cô không biết đã bao nhiêu năm, không được ngắm sao đẹp như vậy, hiện tại đô thị đang phát triển vô cùng nhanh, muốn ngắm sao thì thật là khó. Coi như thỉnh thoảng thấy, cũng chỉ là một hoặc hai ngôi sao ảm đạm không ánh sáng, nhưng ở nơi này, lại có sao lấp lóe, sáng loáng. Xinh đẹp đến làm cho người ta muốn đưa tay hái xuống vuốt vuốt. Khó trách Lý Bạch Đường triều muốn bay lên trời cao cùng sao, cảnh đẹp như thế làm cho lòng người sinh tham lam, hận không thể ôm vào trong ngực độc chiếm.

Hắn nhìn vẻ mặt mê man trước cảnh đẹp của cô, suy nghĩ pháp phòng, xem ra, tối nay sắp xếp như vậy là chính xác. Vốn là hắn cho rằng đêm tân hôn, cô sẽ không quá mức căng thẳng, nhưng tiệc rượu tối nay khi cô nghe được những lời trêu chọc của bạn tốt về mặt liền mất tự nhiên, hắn chợt hiểu là cô sẽ căng thẳng.

Vì vậy, mới vừa tắm xong, hắn đã tới nơi này bố trí một chút.

Điều này quả nhiên hữu hiệu, nhìn cô hiện tại toàn thân thanh tỉnh lại, ngắm sao trên trời, hắn đã cảm thấy rất thỏa mãn.

"Thật xinh đẹp." Cô quay đầu nhìn về hắn, trên mặt mang nụ cười rạng rỡ, sau đó, bị trông mắt thâm thúy của hắn chiếm lấy không thể nào rời đi được nữa.

Hắn nhìn cô, nghiêm túc mà chuyên chú, dần dần, trong trông mắt đen nhánh của hắn dấy lên hai ngọn lửa, gương mặt của hắn, cúi xuống cô.

Cô biết hắn muốn làm cái gì, nhưng cô lại giống như nhập ma, toàn thân bất động, chỉ nhìn hắn.

Bờ môi của hắn chạm vào cô, mới bắt đầu, chỉ là chạm rai lướt qua, giống như cánh bướm vỗ nhẹ. Môi cô bị hôn cảm thấy ngứa một chút, tê tê, sau đó, lực đạo của hắn tăng cường, tách ra môi của cô, tìm tới đi vào.

Mút, đảo lên, bàn tay của hắn vuốt ve gò má mềm mại, cô bắt đầu muốn ngất xỉu, cả người giống như mềm thành một bãi nước, mặc hắn bừa bãi nắm lấy.

Dây áo bị hắn kéo xuống, cảnh xuân sắc nửa ẩn nửa hiện ra trước mắt hắn. Hôn sâu, vuốt ve, tất cả đều vô cùng tự nhiên. Như nước chảy từ từ, ngực đầy đà bị hắn nắm trong lòng bàn tay, hôn lên, xoa nắn, ngấm lấy viên châu ngọc.

Ngón tay lên vào nơi tư mật của cô, nơi đó đã tràn nước dào dạt, ngón tay mang vết chai của hấn tron vào. Đâm vào, nhẹ nhàng nâng lên, dò vuốt đóa hoa của cô.

Cô nóng rực mà chặt chẽ, hoa thịt non nót xông tới, bọc lại ngón tay của hấn, thật là khó vào trong. Nhưng thân thể cô rất nhạy cảm, theo hấn kiên nhẫn trêu đùa, mật dịch tiết ra càng nhiều, trong không khí tràn ngập mùi động tình nhàn nhạt.

Ngọt ngào mà mập mờ.

Cô thờ gấp, than nhẹ, như khúc nhạc tuyệt diệu, thanh âm phả vào lỗ tai hấn, thân thể dâng lên màu hồng phấn mê người, ngón tay ra vào kèm theo tiếng nước khiến cho cô lên cao triều lần đầu tiên.

Mãnh liệt, kích thích, co rút, nặng nề thờ gấp.

Thân thể trần truồng của hấn đè ở trên người cô, bắp đùi cường tráng tách hai chân cô ra, bàn tay vuốt ve ở gò má, đôi môi khê cắn nhẹ ở vành tai trắng nõn: "Em thích nhanh hay chậm một chút, hửm?"

"..."

Cô mờ mịt nhìn hấn, ánh mắt ướt át, tơ tình dâng lên, cao triều đánh thẳng vào trực tiếp quá mức, khiến cho cô đến bây giờ vẫn không hồi được thần trí.

Nhìn thần sắc ngây thơ mà tuyệt diệu của cô, hấn bất đắc dĩ thờ dài, "Thôi." Còn hỏi gì nữa?

Đưa tay cảm dục vọng kích động đến tưởng đau của mình chống đỡ nơi mềm mại của cô, cảm giác mịn màng, khiến cho hấn kích động, đầu không lờ đảo qua đảo lại dính đầy nước xuân ở giữa chân cô.

Cô khê cắn môi, cảm giác được nguy hiểm đang ở nơi đó, chống lại nơi nhu ngược và mẫn cảm nhất, cô bắt đầu kinh hoàng, muốn giãy giụa...

Hấn cúi đầu, đôi môi mạnh mẽ chặn cô lại, đầu lưỡi linh hoạt nặng nề tiến vào ma sát, hấn thoáng nâng cái mộng kiện mỹ rần chắc lên, vật đứng thẳng đảo qua một cái ở giữa đùi cô, tìm được lối vào, trực tiếp vào sâu.

H 18+

Mau, mạnh mẽ, chuẩn xác!

Trong nháy mắt, lưỡi dao thô đã vào tận gốc!

"A..." Toàn thân cô cứng ngắc, kêu đau, hàm răng dùng sức cắn, mùi máu tươi ngai ngái tràn ra khắp môi hai người.

Hấn hít một hơi, rời môi cô, không để ý vết thương trên môi, nhẹ giọng dụ dỗ ở bên tai cô: "Bảo bối, thả lỏng một chút, em như vậy, anh sẽ điên mất."

Cô thật chặt đòi mạng, đi vào, tầng tầng thịt non kia lập tức xông tới, xoắn lấy hấn thiếu chút nữa mất thể diện mà phun ra ngoài, hấn vội vã ổn định tâm thần, bàn tay ôm hông cô, không để cho cô kẹp chặt như vậy.

Chỉ là, không được, hô hấp của cô trở nên trầm trọng, trong không gian vang lên tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, hoa thịt theo mỗi lần hô hấp của cô mà càng xoắn lấy hấn, bức bách hấn phải phun thứ kia vào cơ thể cô. Nước mắt chảy ra, đưa tay dầm mạnh vai hấn, không muốn phối hợp với hấn, cố giãy dụa đẩy hấn để thoát ra.

"Không nên cử động!" Hấn trầm giọng ra lệnh, hơi thờ thờ gấp.

Nhưng cô căn bản không nghe lời, liều mạng lắc lắc, khó chịu muốn chết.

Cánh tay dùng sức, cố định cô đang giãy dụa lung tung, hấn khê cúi đầu, chột ngẩn người.

Trong phòng không có mở đèn lớn, nhưng hôm nay là ngày mười bảy, trăng sáng vừa lớn vừa tròn, không có mây phủ, ánh sáng chiếu thẳng xuống, thị lực của hấn tốt vô cùng, tốt đến có thể nhìn thấy rõ ràng, những tơ máu đỏ tươi theo vật trắng kiện của hấn chảy xuống ra giường, loang ra mấy dấu lạc hồng.

Hấn đang trong cơ thể cô, vừa chặt vừa nóng, nét mặt của cô thống khổ vạn phần, hấn không phải đùa ngốc, trong nháy mắt đó hấn hiểu được rồi.

Trời ạ, cô vẫn còn...

"Bảo bối, anh rất xin lỗi, thật xin lỗi." Nụ hôn áy náy mà dịu dàng, từng cái từng cái rơi xuống khuôn mặt đau đến vạn vẹo: "Em nên nói cho anh biết, anh không biết như vậy... Thật là đáng chết!"

Cánh tay hấn dùng sức ôm lấy thân thể cô để trấn an, dù sao cũng đã bị thương, hiện tại muốn hấn dừng lại là điều không thể. Hấn chỉ có thể tận lực giảm thấp tổn thương cho cô.

"Em không muốn làm, thật là đau, thật sự rất đau." Cô nức nở, chưa bao giờ biết mình sẽ yếu ớt như vậy, cô rất ít rơi lệ, thế nhưng thời điểm này không

biết vì sao nữa, chỉ muốn khóc trước mặt hắn, nữa là oán giận nữa là tức giận, nữa là làm nũng nữa là luống cuống.

Cô hoảng loạn gậy dựa vô phượng, khiến hoa thịt trong cơ thể co rút nhanh xoắn lại càng thêm lợi hại, hắn cũng thở gấp, thật sự nhìn không kích thích như vậy, kéo hai chân trắng nõn của cô mờ ra thêm, khẽ nâng thân rút ra một chút, chưa kịp lấy sức thì hắn lại nặng nề vào sâu.

"A!" Cô thét lên, đẩy hắn lại bị hắn làm cho đau hơn, thân thể khó chịu muốn chết.

Hắn không để ý tới kháng cự của cô, dù sao, cũng sẽ phải trải qua một hồi đau. Bàn tay đã nắm được bàn tay nhỏ bé của cô, cố định trên đỉnh đầu, đôi môi tìm được đầu vú cứng rắn ngạo nghễ ưỡn lên, ngậm vào trong miệng mút, chà xát, động tác phía dưới không chịu chậm lại ngược lại tốc độ ngày càng mau.

Đau đón bén nhọn từ nơi bộ vị đang kết hợp với nhau truyền đến, cô kêu đau, muốn tránh thoát, nhưng lại bị hắn giữ chặt, một tia cũng không động đậy được. Thân thể hắn nặng nề đè trên người cô, hai chân bị buộc mở rộng, tiếp nhận hắn ra vào, mỗi lần một sâu, đều là lực đạo mười phần không có thu lại, vào sâu rồi lại rút ra, mồ hôi không ngừng nhiễm lên làn da cô, bên má đẹp bị nhiễm ướt, tóc dính vào khuôn mặt.

Thân thể không nhúc nhích được, bị người đàn ông này chặt chẽ đè ở phía dưới, thừa nhận công kích mãnh liệt của hắn, cô căn bản chịu không được bao lâu, liền thua trận, cắn môi, nghĩ tới, lại chịu đựng một hồi, sẽ có thể kết thúc.

Nhưng mà, từ từ theo động tác của hắn, một loại khoái cảm chìm ngập từ trong thân thể xông lên, lúc ban đầu là một chút, từ từ tăng lên, nữa sau lại cuốn lấy nhấn chìm cô như lũ.

Tiếng rên rỉ khàn khàn, trong thống khổ xen lẫn vui vẻ, chỗ hoa huyết sâu không ngừng chảy ra nước dịch, bắn ra bốn phía theo động tác kịch liệt của hắn.

Đau, vẫn còn đau, nhưng mà cảm giác khoái cảm lại cực kỳ mãnh liệt. Cảm giác đau và vui thích quá mức xa lạ, cường độ lại quá mạnh, cô tốt cùng thét lên lần nữa, nức nở, thân thể cong lên, ôm thật chặt lấy bả vai bền chắc của hắn, móng tay trong suốt khảm sâu vào lưng hắn thành những vết dài màu đỏ.

Cái loại cảm giác hơi đau kích thích đến hắn, hắn liền điên cuồng đè chặt cô lên giường, ở giữa hai đùi cô, vật cực đại lại tiếp tục chuyển động, nhanh tiến lên, đánh sâu vào thân thể cô, tần số càng tăng, lực đạo càng mạnh.

"Dừng, làm ơn, dừng... Dừng lại..." Cô khóc, đáng thương cầu xin hắn ở dưới thân hắn, sự liều mạng tựa như điên cuồng này hù cô sợ, thân thể kịch liệt vui thích cũng rung động đến cô, lập tức cô không tiếp thu nổi kích tình như vậy, cô hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Không biết đã trải qua bao lâu, cũng không biết chính mình bị đẩy lên cao rồi kéo xuống như vậy bao nhiêu lần, rút cục hắn hung hăng đi sâu vào, hắn cau mày toàn thân cứng đờ phía trên cô, hơi thở thô gấp, chống đỡ ở nơi sâu nhất của cô.

Cô cảm giác được một chất nóng mạnh mẽ bắn đầy vào trong cơ thể, sau đó gân cốt mềm yếu, toàn thân vô lực.

Nhắm mắt lại, nặng nề thở gấp, thì ra là, đây chính là thân mật giữa vợ chồng, thật sự rất đáng sợ, thật là đáng sợ. Hắn đè ở trên người cô, thân thể nặng nề làm cô hít thở không thông. Thừa nhận sức nặng như vậy rõ ràng nên cảm thấy không thoải mái, nhưng một loại cảm giác thỏa mãn kỳ quái lại tràn đầy trái tim.

Thân thể mệt quá, thật mềm.

Cảm thấy hắn rời khỏi, sức nặng trên người biến mất, tiếp đó hắn ôm cô vào trong ngực, gương mặt của cô gối vào cơ ngực bóng loáng của hắn, từ từ đi vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Rồi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sau tân hôn, bọn họ không lập tức đi hưởng tuần trăng mật, ngày thứ ba là ngày về nhà vợ, Trình Dịch Dương đưa Thẩm Kiều trở lại Thẩm gia.

Nụ cười trên mặt Hà Thanh Hồng vẫn không ngừng, ngay cả người luôn nghiêm túc như Thẩm Nhượng Định cũng có nét vui vẻ trên mặt, Trình Dịch Dương làm con rể thật được lòng hai cụ. Trước không nói quà hồi môn bao lớn bao nhỏ, chỉ tính quà tặng hắc đặc biệt lựa chọn cho cha mẹ vợ, cũng đã biết người đàn ông này là người cực kỳ tỷ mỉ.

Tặng Thẩm Nhượng Định là một bộ cờ vây cổ hương cổ sắc, nghe nói, Trình Dịch Dương phải tìm kiếm thật lâu mới mua được, bộ cờ cổ từ Minh triều này làm cho người yêu cờ như mạng như Thẩm Nhượng Định có thể không vui vẻ muốn chết sao? Từ phút chốc khi thấy bàn cờ vây kia, ông liền nâng niu

ở trong lòng bàn tay yêu thích không buông tay, lời Trình Dịch Dương vào thư phòng đánh cờ luôn.

Chuẩn bị cho Hà Thanh Hồng là một bộ sườn xám dày công phu, thủ công tinh xảo, vài hảo hạng, màu sắc thanh nhã, bà cầm trong tay, mắt vui mừng sáng lên. Sau khi Thẩm Kiều nghe mẹ nói mới biết, thì ra thợ may bộ quần áo này là người mẹ thích nhất, nhưng người đó đã lớn tuổi nên trở về Phúc Kiến định cư dưỡng già, qua nhiều năm Hà Thanh Hồng vẫn nhớ mãi thủ nghệ của người đó không quên. Hiện nay, y phục may thủ công thật ít, cho dù có cũng khó tìm được người xuất sắc như vậy. Khó như vậy mà Trình Dịch Dương vẫn tìm được quà tặng hợp với ý bà như vậy.

Thẩm Kiều miễn cưỡng nằm ở trên giường, ôm chiếc gối to đùng, thấy mẹ xem bộ sườn xám này làm bảo bối, còn cẩn thận vuốt ve, vô cùng khó hiểu: "Mẹ, chỉ có mỗi bộ y phục mẹ có cần thiết cao hứng như vậy không?" Người xưa nay rất có chủ kiến như mẹ sao dễ dàng bị thu phục như vậy?

"Đứa trẻ này đúng là chẳng hiểu gì." Hà Thanh Hồng trừng mắt nhìn cô. "Khiến mẹ vui vẻ không chỉ là y phục mà là tâm ý của A Dương." Có con rẻ như thể này bà không mong gì hơn nữa.

"Vâng vâng." Cô lẩn qua lẩn lại trên giường, rồi nằm vào phía trong.

"Suy nghĩ sinh cho mẹ hai đứa cháu, A Luật thì không nói rồi, cả ngày chỉ biết giận dỗi cha con, đứa con gái như con từ nhỏ đưa ra nước ngoài giờ về từ bỏ mặt mũi đáng đáp dễ coi một chút, tính tình thì đặc biệt cầu thả, cái gì cũng không biết..."

"Mẹ, con có phải con của mẹ không đó?" nghe mẹ nói mình cầu thả cô vội vàng kháng nghị, oán trách mẹ không để cô trong mắt.

"Nói thật cho con nghe." Hà Thanh Hồng dí dí ngón tay vào trán cô, "Tuy con không có ưu điểm khác, nhưng vận số không tệ lắm, may mắn con nhặt được người chồng hoàn hảo, lần này mẹ mới yên tâm thật sự. Nếu như mà kết hôn cùng tên tiểu tử Kling, chỉ sợ...."

"Mẹ!" Thẩm Kiều vội vàng cắt đứt lời mẹ, khẽ nhủ mảy, mặc dù bây giờ đã gả cho Trình Dịch Dương, nhưng mà tình cảm với Kling, cũng không lập tức nói quên liền hoàn toàn quên. Nhắc tới hắn, trong lòng cô vẫn còn có chút không thoải mái.

"Được rồi, không nói." Hà Thanh Hồng coi như hiểu con gái, vội vàng nói sang chuyện khác, "A Dương có nói dẫn con đi hưởng tuần trăng mật ở đâu không?"

"À, có đề cập tới."

Ba ngày tân hôn, trên căn bản chỉ lẩn qua lẩn lại ở trên giường, bọn họ không có thời gian thảo luận chuyện khác, nghĩ đến việc mấy hôm nay luôn làm, ngay cả to gan như Thẩm Kiều cũng đỏ mặt vội vàng vùi sâu vào gối, miễn cho mẹ phát hiện.

Dục vọng của Trình Dịch Dương thật là mạnh đến mức đáng sợ, đến bây giờ xương cốt vẫn còn đau nhức, nghĩ đến kích tình mỗi ngày mỗi đêm, nhịp tim lại mất không chế.

"Vậy các con định đi nơi đâu? Có ra nước ngoài không?" Bây giờ mấy đứa trẻ đi hưởng tuần trăng mật đều thích đi nước ngoài.

"Anh ấy không tính vậy, chúng con định đi Khẩn Đình."

"Hừm, A Dương này đúng là cuồng công việc, cho tới bây giờ đều không nghỉ phép, làm sao mà chịu được? Tuổi của hắn giờ cũng không ít?" Mẹ Thẩm vô cùng kỳ quái.

"Haizz, con không biết nữa." Thẩm Kiều ngược lại không quan tâm việc trăng mật lắm, cũng không nhất định phải ra nước ngoài, nhiều năm ở nước ngoài như vậy, thích nhất là đi du lịch. Phần lớn các nước xinh đẹp cô đều đã đi qua, cũng không thấy có cảm giác mới mẻ nhiều, ngược lại ở Đài Loan cô lại biết tương đối ít, hắn nói đi Khẩn Đình chơi hai ngày vừa hợp ý cô.

"Suy nghĩ của cô đâu mới như con mẹ không quan tâm." Mẹ Thẩm lắc đầu, biết tính con gái quật cường, người khác ép hỏi càng không nói, "Mẹ đi nấu cơm, con theo mẹ học một chút đi, kết hôn rồi nên biết nấu ăn mới tốt."

"Không cần, con không thích." Cô cau mày, cự tuyệt. Không biết vì sao nữa, cô vô cùng chán ghét chuyện bếp núc, ở nước ngoài nhiều năm như vậy, thả ăn ngoài cũng không muốn tự mình động thủ, dù sao bây giờ thế giới hội nhập, cửa hàng ăn mọc lên san sát, cô sẽ không chết đói, muốn ăn món Trung Quốc không khó.

"Đứa trẻ này, có cô gái nào kết hôn mà không chịu làm cơm..."

"Anh ấy biết làm mà." Ba ngày nay đều là hắn xuống bếp, thì ra thủ nghệ của hắn thật đúng là rất tốt, nấu ra hương sắc hương vị đủ cả, cô được ăn nên mặt mày hớn hờ, miễn cưỡng tha thứ hắn không chịu tiết chế về "Phượng diện kia".

"Cũng không thể..."

"Mẹ, mẹ mà không đi nấu cơm, một hồi nữa ba sẽ tức giận." Thẩm Kiều vội vàng đẩy mẹ ra ngoài, chỉ mong bên tai được yên.

Nhìn đồng hồ thấy đã muộn, Hà Thanh Hồng vội vàng đi ra ngoài chuẩn bị thức ăn.

Hai tiếng sau, cả nhà bọn họ ngồi ở bàn ăn, một bàn tràn đầy những món ngon, có thể thấy được Hà Thanh Hồng dùng bao nhiêu ý định để khoản đãi con rẻ này, bà không ngừng gấp đồ vào bát Trình Dịch Dương, vẻ mặt tươi cười.

Trình Dịch Dương nên là con của Thẩm gia, cô và Thẩm Luật chắc là bị ôm nhầm rồi, Thẩm Kiều có phản tức giận mãnh liệt vì đầu ăn.

"Dịch Dương, bộ cờ kia chắc tốn không ít tiền, đứa trẻ này cũng thật là..." Nhân nhặt lên tiếng trách cứ song rõ ràng là vui sướng, xem ra quà tặng Trình Dịch Dương rất được lòng Thẩm Nhược Đình.

"Không sao, chỉ cần ba thích là được." Trình Dịch Dương nhìn Thẩm Kiều một cái, "Phải là con cảm ơn ba mới đúng."

Thẩm Kiều thiếu chút bị sặc cơm, gương mặt của cô lập tức liền thay đổi sang đỏ bừng. Trời ạ, người đàn ông này, thật là, lời nói rõ ràng chứa đầy hàm ý, cô biết, hẳn nhất định là đang nói chuyện kia.

Nghĩ đến đêm đó, hẳn hỏi cô tại sao kết giao với nhiều người như vậy vẫn còn là xử nữ, cô liền trực tiếp nói cho hắn biết, năm đó cô ra nước ngoài thì ba nói, không có yêu cầu nhiều với cô, chỉ hi vọng cô yêu chính bản thân mình.

Lời nói mặc dù không rõ ràng, nhưng cô đã nghe hiểu ý tứ của ba, nếu đây là yêu cầu duy nhất đối với cô thì cô đương nhiên có thể cố gắng làm được, cho nên cô liền quyết định, đêm đầu tiên của cô muốn giữ đến đêm tân hôn cho chồng mình. Ý niệm như vậy có thể thật vô cùng bảo thủ vô vàn quê mùa, chỉ là, chính cô cảm thấy bản thân mình không hư, nhiều năm qua, dù qua lại vô số bạn trai, nhưng mà chuyện Thẩm Kiều quyết định, liền nhất định sẽ kiên trì tới cùng.

Coi như là rất thích Kling, hắn cũng cầu xin rất nhiều lần nhưng cô vẫn không thối lui.

Cô nhớ sau khi Trình Dịch Dương nghe xong, chỉ nói một câu: "Xem ra, thật là phải cảm ơn cha vợ biết nhìn xa trông rộng."

Heo đất! Thì ra Trình Dịch Dương cũng là một tên heo đất không hơn không kém, có xử nữ tình kết (thích xử nữ).

Bây giờ nghe hắn nói cảm ơn, cô lại nghĩ đến ý tứ kia, muốn không đồ mặt cũng rất khó khăn, mà Thẩm Nhược Đình cũng không có hỏi nhiều, chẳng qua là nhân nhặt dạn dò Trình Dịch Dương ăn nhiều một chút. Một bữa cơm Trình Dịch Dương mặc dù không nói nhiều nhưng một nhà bốn người cũng rất vui vẻ hòa thuận.

Khăn Đình, thật rất đẹp, khắp nơi đều đẹp như tranh.

Bầu trời đặc biệt xanh, biển rộng và sâu thật xinh đẹp, con gió biển nhẹ thổi qua mang hơi nước mặn mặn. Tuy chỉ có hai ngày, nhưng Thẩm Kiều chơi rất vui vẻ. Ban ngày, bọn họ giống như những đứa trẻ, xây lâu đài ở trên bờ cát, xuống biển lướt sóng. Trình Dịch Dương là một người quy củ, làm việc giống như tính cách, vô cùng ôn trọng, cho nên trong một thời gian rất ngắn, một lâu đài xinh đẹp hiện ra, mà Thẩm Kiều là một người tính nôn nóng, đập lên lại đổ xuống. Sau đó tính nhẫn nại hao hết, nhảy đến chỗ hắn ăn vạ, dùng sức đập đồ, cười húng thú khiêu khích.

Hắn cũng không tức giận, chẳng qua khoanh tay ôm ngực, nhìn cô cười duyên phá hư hết công trình, đợi cô đắc chí thỏa mãn xong, hắn tiến đến ôm cô vào trong ngực hung hăng hôn, hôn tới tấp để đòi lại thù lao của mình.

Mà cô sẽ không phản kháng, ngược lại vô cùng hưởng thụ nụ hôn của Trình Dịch Dương, hẳn không phải là người đàn ông có nhiều kỹ xảo, nhưng nụ hôn của hắn vô cùng ấm áp, đầu lưỡi càn quấy mang theo hơi thở nam tính, cô phát hiện mình rất thích thú khi đắm chìm vào đó.

Hắn ôm lấy hông cô, đi qua những chỗ phong cảnh đầy xuân sắc, nghe cô vui vẻ nói chuyện, mặt mày hớn hở.

Ban đêm, nằm nghỉ ở tại nhà dân, trong phòng khách sạch sẽ, hắn sẽ ôm cô điên cuồng triền miên. Cô phát hiện chính mình yêu cái loại tứ chi thân mật quần quít này. Trình Dịch Dương, là một tình nhân xuất sắc, thể lực hắn tuyệt cao, hơn nữa hết sức săn sóc cô, sẽ không chỉ lo tự mình hưởng lạc, ân ái với hắn, giống như hưởng thụ một bữa tiệc kích thích, niềm vui tràn trề.

Thẩm Kiều nguyên bản chính là một cô gái nhiệt tình, cô sẽ không che giấu cảm giác của mình, từ đêm đầu không lưu loát lắm, những ngày kế tiếp, bọn họ phối hợp vô cùng tốt ở trên giường, cô càng ngày càng có thể đuổi theo bước tiến của hắn, cùng hắn leo lên đỉnh dục vọng.

Không thể không nói, sau khi gả cho Trình Dịch Dương, cô cảm thấy cuộc sống hôn nhân của bọn họ thật là không tệ.

Loại cảm giác hài lòng này sau ngày thứ hai trở về đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Sáu giờ sáng, cô còn ngủ thẳng không biết tỉnh, gió mát mẽ từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng thổi tới, cô ôm chăn mỏng ngủ cực kỳ thoải mái.

Nhưng người đàn ông kia không để cho cô như vậy, dám kêu cô dậy rồi kéo cô cùng đi chạy bộ, làm ơn, tối qua bọn họ đến hai giờ mới ngủ, trời giết hắn đi, mới sáu giờ đã lôi cô dậy đi chạy bộ.

Cô muốn làm thịt hắn! Mặc quần áo thể thao, thờ hồng học theo sát phía sau thân hình cao lớn, âm thầm cắn răng.

Bọn họ chạy một đường lên núi, trần nhò kẻ núi gần sông, phong cảnh đẹp vô cùng, trước kia cô thấy đây là một mảnh non xanh nước biếc thật đẹp nhưng hôm nay cô hận, hận núi này, thật cao và dốc làm cô sắp tắt thở.

Không được, chạy hết nổi rồi. Cô chống hai tay trên đùi, nặng nề thở gấp, từng giọt mồ hôi từ trán cô chảy xuống, rơi xuống mặt đất. Một quá, thật sự rất mệt mỏi.

"Chạy tiếp nào, chúng ta còn chưa chạy được nửa đường." Hần thoải mái chạy về bên cạnh cô, đưa tay đỡ cô.

"Không... Không muốn... Thật... Mệt quá..." Thở hổn hển đến nỗi ngay cả lời nói cũng không ra hơi. Cõi đời này, có cô gái nào bị thảm như cô, mới xong tuần trăng mật, còn chưa kịp hưởng thụ liền bị chồng mình lôi đi chạy bộ buổi sáng.

"Làm việc phải đến nơi đến chốn." Bàn tay dùng lực kéo cô, tiếp tục đi về phía trước.

Sự thật chứng minh, chuyện Trình Dịch Dương muốn làm, không có cái gì không làm được, ý chí của hắn siêu cường, Thẩm Kiều căn bản không cưỡng được hắn, may mắn cô bình thường cũng là một người mê vận động, thể lực từ trước đến giờ cũng không tệ, mặc dù mệt chết đi, thở rất gấp, nhưng mà vẫn miễn cưỡng đuổi theo bước chạy của hắn, chạy lên đỉnh núi, hít khí trời mát mẻ trong công viên nhỏ, nhìn đám người trong công viên lại có cảm giác yên tĩnh.

Thì ra mỗi sáng sớm sáu giờ Trình Dịch Dương đều chạy bộ lên núi, tới nơi này dạy một đám người già luyện Thái Cực quyền.

Thật là, khó mà tin rồi.

Nghĩ người như Trình Dịch Dương, nếu như nói hắn Teawondo, Judo thậm chí quyền anh rất lợi hại, cô đều sẽ không hoài nghi, dù sao một thân bắp thịt rắn chắc, không phải nói giỡn, nhưng mà Thái Cực quyền... phụt... thật là quá khôi hài rồi.

Dùng khăn lông lau khô mồ hôi trên mặt, hưởng thêm gió trời nhẹ nhàng. Nhiệt độ trên núi vốn không coi là cao, hơn nữa thời gian vẫn còn sớm, mặt trời chưa hoàn toàn mọc, ngồi không tới một hồi, hơi thở của cô đã vững vàng, trên người cũng khô mát.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm người đang cẩn thận tỉ mỉ múa Thái Cực quyền, thật sự là kỳ lạ, loại quyền dành cho người già này có lực đạo và động tác thật chậm, nhưng Trình Dịch Dương múa thật sự rất đẹp.

Thẩm Kiều tựa vào thanh lan can bằng gỗ, nhận thấy mình cứ nhiên nhìn hắn không dứt ra được, hắn đứng trước mặt mấy ông già, đưa tay, nhắc chân, vận khí, ngưng thần, Thái Cực quyền là loại võ thiên về nhu, chậm và vận khí, hắn làm cực kỳ hoàn mỹ. Mỗi động tác cho dù cô là ngoại môn cũng cảm thấy hắn phải là một cao thủ. Cũng phải, với tính tình như hắn mới có thể luyện Thái Cực quyền giỏi như vậy.

Không biết đã trải qua bao lâu, bọn họ luyện rất nghiêm túc, mà cô xem cũng vô cùng nghiêm túc, mãi cho đến khi hắn thu lại, chậm rãi thở ra một hơi, rồi tỉ mỉ chỉ cho từng người mấu chốt của những động tác phức tạp. Sau khi tập xong, mấy ông già vui vẻ vỗ vai hắn: "A Dương, mới vừa kết hôn đã vội vã tới dạy cho chúng ta tập Thái Cực, không ở nhà chăm sóc vợ?"

Trình Dịch Dương nhìn cô phía xa, nhẹ nhàng cười: "Hôm nay cô ấy cùng đi với cháu."

Thẩm Kiều vội vàng đứng lên chào mọi người.

"A, thì ra là cô là vợ của A Dương."

"Tôi đã nói rồi, hôm nay có một đại mỹ nữ ngồi ở đây, thì ra là vợ của cháu"

"Dáng dấp thật là đẹp à."

Đồng đạo cụ già liền tranh lên nói chuyện với cô, khen tặng chồng cô, nói tính tình hắn tốt thế nào, tâm địa thiện lương thế nào, vô cùng nhẫn nại đối với người già, ngày ngày lên núi giúp họ luyện quyền rỗng rã năm năm rồi. Nói hắn tỉ mỉ săn sóc, cô đúng là đã tìm được ông chồng tốt.

"Cô nhìn dáng dấp hắn một chút này, cô gái nhỏ, cô thật rất tính phúc nha." Một bà ở bên tai cô, mập mờ thấp giọng trêu đùa.

Mà Thẩm Kiều nhìn về phía xa kia, nơi Trình Dịch Dương đang uống nước, hắn bỏ bình lên miệng, dòng nước một đường từ cổ họng xuống dưới, trong nháy mắt, cô cảm thấy hắn ngay cả uống nước cũng hấp dẫn vận phân. Cho dù mặc quần áo thể thao đơn giản, nhưng vóc người bền chắc vẫn làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Thì ra cô thật đã gả cho một người đàn ông rất tốt.

Thẩm Kiều tà tà cười một tiếng, không chút nào xấu hổ, thì thầm vào tai bà đã "Rì tai" cô: "bác cũng cảm thấy con có phúc à, nói cho bác biết nha, vóc người của hắn, thật tốt vô cùng đó, nhất là lồng ngực..."

"Cơ ngực của hắn có phải rất to hay không?". Một bà khác cũng tiến lên hỏi thăm.

"Nhìn chiều rộng và độ dày, so với mảnh nam trên ti vi còn đã mất hơn."

"Có cơ bụng hay không? Mấy múi?"

Bao nhiêu vấn đề hỗn tạp ào ào tuôn ra, cuối cùng tổng kết thành câu nói: "Cô thật làm người ta hâm mộ à!" Đám tam cô lục bà (mấy bà tám) kéo dài giọng nhìn chằm chằm vào Trình Dịch Dương, tiếc hận mình không được nhìn "cảnh đẹp" một phen, ánh mắt nóng bỏng nhìn hắn, hận không thể xé tan y phục hắn để ngắm.

"Thẩm Kiều" người đàn ông có tư cách đạo đức tốt thực sự không chịu nổi ánh mắt như sói như hổ đang chằm chằm nhìn mình, trốn mắt nhìn người khỏi

xương nào đó. Cô gái này, thật không biết ngược ngược, ngay cả những lời như vậy cũng tùy tiện nói ra.

"Ha ha, bác xem, chồng con đang xấu hổ." Thẩm Kiều ôm tay bà lão, "Bác yên tâm, lần sau có cơ hội, con chụp mấy tấm hình rồi đưa cho bác."

"Vậy cô nhất định phải nhớ nha."

"Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn." Một đám người già mê Trình Dịch Dương tranh nhau đăng ký.

"Được, được được, người nào cũng có phần hết, không thiếu của ai hết." Cô cười nhẹ, khuôn mặt nghịch ngợm.

Cô gái này, Trình Dịch Dương có chút bất đắc dĩ, nhưng nhìn trên khuôn mặt của cô nở nụ cười sáng rõ nhẹ nhàng, và thật đáng yêu, lại cảm thấy không tức giận được.

Thẩm Kiều cười, cảm thấy nhẹ nhàng lại tự tại. Cô biết những cụ già này thật lòng thích Trình Dịch Dương mới có thể đùa giỡn với cô như vậy. Bởi vì hán nên họ đương nhiên sẽ tiếp nhận cô. Trình Dịch Dương đến tốt cùng có bao nhiêu phương diện mà cô chưa biết, biết được một phần cô càng thấy đúng, người đàn ông này ừ thật là không tệ.

Nghỉ ngơi xong, nhìn đồng hồ, nhìn cô gái cùng những người già tán gẫu rất vui vẻ trong lòng chợt mềm mại. Nhưng chuyện cần làm thì vẫn phải làm.

"Thẩm Kiều, thời gian không còn sớm chúng ta về nhà thôi." Hán nhẹ nhàng nhắc nhở.

"Oh." Cô vội vã tạm biệt những người già đang lưu luyến không rời kia, rồi đi về phía hán, "Oa, chân em vẫn hơi mỏi, thật may là đi bộ xuống núi khỏe hơn."

"Ai nói chúng ta đi bộ trở về?"

"Hử?" Bước chân bỗng chốc ngừng lại, "Không phải..."

"Chúng ta sẽ chạy về nhà, đến đây đi." Kéo tay cô, chạy về phía trước.

Hức, người đàn ông này!

Thẩm Kiều vô lực rũ bỏ vai xuống, nghĩ đến đoạn đường về nhà chân cô tựa hồ mềm nhũn.

Cuộc sống của bọn họ, từ từ đi vào quỹ đạo, giống như đôi với vợ chồng mới cưới bình thường, đều quen thuộc nhau, thích ứng nhau.

Sau sớm chiều chung đụng, Thẩm Kiều mới phát hiện thì ra cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi của Trình Dịch Dương giống như bề ngoài của hán, có quy luật hơn nữa vô cùng đúng giờ. Mỗi ngày hán sẽ rời giường đúng sáu rưỡi, lúc cô cùng chạy bộ theo. Ước chừng chừng bảy giờ rưỡi, bọn họ sẽ về nhà, sau đó cô tắm, hán cũng sẽ nhanh chóng tắm rửa xong rồi chuẩn bị bữa ăn sáng.

Tài nấu nướng của Trình Dịch Dương thật khá, nhìn bữa sáng theo truyền thống Trung Quốc của bọn họ, có cháo trắng, bánh tiêu, sữa đậu nành, bánh bao, các loại trứng luộc, đa dạng phong phú. Trừ bánh tiêu và bánh bao hán mua bên ngoài, cháo trắng và sữa đậu nành hán đều đích thân làm, ngay cả bánh bột trứng hán cũng làm. Mỗi ngày vận động xong, ăn bữa sáng phong phú sẽ cảm thấy tinh lực vô cùng dồi dào.

Ăn xong bữa ăn sáng, hán sẽ dọn dẹp phòng một chút, sau đó đúng tám giờ rưỡi sẽ rời nhà đi làm.

Hán sẽ để thức ăn đã chuẩn bị xong ở trong tủ lạnh, đến buổi trưa thì cô chỉ việc bỏ vào lò vi ba hâm nóng thì sẽ có thức ăn ngon để dùng.

Đúng năm rưỡi chiều hán sẽ tan sở về nhà, chuẩn bị cơm tối. Cô vô cùng thích cảm giác ngồi chung với hán trên bàn lớn để ăn cơm, mỗi lần cô đều sẽ cảm thấy ánh mắt hán nhìn cô rất dịu dàng.

Ăn xong cơm tối, bọn họ sẽ tay nắm tay cùng đi ra ngoài tản bộ. Đi ở con đường lớn, hai bên đều là cây xanh cao lớn, chiều tối gió thổi nhẹ, đi qua đi lại bên cạnh đều là hàng xóm, sẽ tiến đến chào hỏi lẫn nhau, bọn họ thích đến công viên nhỏ cách nhà không xa, ngồi ở chỗ đó hoặc là thoải mái nói chuyện phiếm hoặc là nhìn các cụ già và trẻ em đang chơi đùa trong công viên, không khí yên tĩnh khác thường thật là tốt.

Thỉnh thoảng, bọn họ lượn quanh siêu thị mua đồ dùng hàng ngày sẽ ở trên đường về nhà.

Sau khi về nhà, tắm xong cùng nhau ngồi ở trên ghế sofa, đợi hán tắm xong rồi gọt hoa quả, xem tivi. Mười một giờ đêm là lúc lên giường.

Hán là một người đàn ông tinh lực đầy mình, mỗi đêm sẽ ôm cô điên cuồng ân ái, mà cô cũng vui vẻ phối hợp.

Thời gian bình thản như nước, cuộc sống cứ lướt qua như thế. Mỗi chủ nhật, bọn họ đều qua nhà cô ăn cơm. Mỗi tháng, hán với cô sẽ đi xe khoảng hơn hai mươi phút đến nhà hán một chuyến.

Nửa năm trước, hoặc là hai ba tháng trước, Thẩm Kiều tuyệt đối không thể tưởng tượng mình sẽ có cuộc sống bình thản tựa như cuộc sống của đôi vợ chồng già. Vì trong suốt hai năm cuộc đời, nơi nào náo nhiệt hiếu động thì nơi đó sẽ có bóng dáng Thẩm Kiều.

Đi học ở nước Mỹ thì trừ những buổi đến lớp, sau khi tan học cô sẽ kéo bạn trai lượn khắp nơi, tham gia đủ loại party, hoặc là đến phòng thể dục tập

cho vài mồ hôi hoặc là nhảy nhót ở trên vũ đài night club.

Nhưng điều kỳ quái nhất chính là, cô lại cảm thấy rất thỏa mãn.

Trình Dịch Dương thật sự là người đàn ông trọng lời hứa, những điều ban đầu đã đáp ứng cô hắn đều làm được hết. Việc nhà tất cả một tay hắn làm, phàn là nấu cơm, quét dọn, giặt quần áo, đổ rác... đường đường là nam tử hán mà lông mày không nhíu một tý nào, làm tất cả hơn nữa không một chút oán hận. So với những lời hứa ban đầu hắn thậm chí còn làm tốt hơn cả tưởng tượng của cô. Mỗi ngày nhìn hắn mặc tạp dề, đứng ở phòng bếp bận rộn, hoặc là cầm máy hút bụi dọn dẹp, rõ ràng hành động chẳng hề manly một chút nào nhưng Trình Dịch Dương làm lại chẳng hề hao tổn hình tượng nam tính của hắn một chút nào.

Cô biết hắn làm Kiểm sát trưởng công việc bận rộn, không hề rảnh rỗi nhưng hắn đã đáp ứng cô, không có việc gì đặc biệt sẽ nhất định tan sở đúng giờ hắn cũng làm được. Trước kia mẹ nói hắn là người cuồng công việc, bây giờ nhìn lại hắn thật biết thu xếp.

Ngược lại với những người ở nhà ăn không ngồi rồi, Thẩm Kiều không phải loại người đó, cô thích thiết kế bên trong phòng, sở thích của cô là sáng tạo, bốn năm đại học cùng với ba năm làm nghiên cứu, hiện tại đương nhiên cô muốn theo công việc này.

Cô thành lập một phòng làm việc nhỏ trên mạng, đăng các tác phẩm trước kia cô đã thiết kế tại trường, còn thêm vài tác phẩm cô vừa mới đột phá. Lúc ban đầu, có một cô gái tìm cô, vô cùng thích thú thiết kế của cô vì cùng ý tưởng, nhờ cô giúp một tay. Cô ấy cần thiết kế căn phòng chừng 20m². Không tính là không gian lớn nhưng có thể phát huy được thực lực của cô, đây chính là ý nghĩa công việc đầu tiên, cô tốn rất nhiều suy nghĩ, đặc biệt lên Đài Bắc một chuyến, đem máy ảnh chụp không gian căn phòng rồi cầm tài liệu căn phòng, thảo luận cận kề cùng chủ nhà để xác định thiết kế phù hợp.

Trải qua một tuần lễ cực khổ làm việc, không ngừng đồ họa, sửa đổi, rốt cục cô cũng đã hoàn thành bản sơ thảo, mang theo tác phẩm lên Đài Bắc giảng giải, thảo luận với chủ nhà, sau mới thống nhất. Sau nửa tháng giám sát, căn phòng tràn đầy phong cách Hy Lạp hiện ra, nhìn về mặt chủ nhà vui mừng hài lòng, cô thở phào, vuốt ve cái ghế được chế tác thủ công, khỏe miệng khê cười thỏa mãn. Lấy di động từ trong túi ra gọi vào dãy số đã quen thuộc.

"Em đã làm xong!" Tâm tình hưng phấn nói to vào loa.

"... Vậy sao? Chúc mừng."

Giọng đàn ông thật trầm thấp vang vọng vào tai cô khiến cho cô có cảm giác run rẩy cảm động.

"Anh vui vì em sao?"

"Ừ."

"Thế có muốn ăn mừng với em?" Cô thật muốn mở sâm banh ăn mừng.

"... Em về nhà, anh sẽ cho em biết anh vui đến mức nào, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Rồi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

H 18+

Địa điểm mở tiệc chúc mừng của bọn họ là ở trên giường.

Toàn bộ hai tuần lễ, cô ở Đài Bắc giám sát tiến trình, không có thời gian trở về miền Nam, cũng không muốn để hắn đến đây quấy rầy cô, bọn họ không gặp nhau thời gian dài rất nhớ nhau, mãi cho đến thời khắc gặp mặt này, cô mới phát hiện thì ra cô thật sự muốn gặp hắn, loại nhớ nhung đáng sợ này giống như tình dục vậy, không thể kiểm soát được.

"A..." Lưng của cô tựa vào cánh cửa, toàn thân trần truồng, một chân chống xuống đất, chân khác mềm nhũn khoác lên bả vai hắn. Trình Dịch Dương tí mỉ nếm hương vị ngọt ngào ở giữa hai chân cô.

"Ừm... Nơi đó... A..."

Thân thể tê dại không ngừng, Thẩm Kiều cơ hồ muốn cười lên ngời ngời.

Môi lưỡi của hắn bừa bãi hoạt động ở nơi xinh đẹp ướt át của cô, đầu lưỡi đưa vào trong hoa huyệt chật hẹp, uống nước cam lộ chảy từ nơi bí mật, hàm răng cắn cắn đỉnh phần châu, ngậm nó, lôi kéo.

"Ừ..." Trong cơ thể trào lên dục tình, ngón chân cô co quắp lại, thân thể cong lên đưa mình vào môi của hắn sâu hơn.

Tiếng hắn bú mút từ chỗ kín của cô truyền tới, xen lẫn tiếng nước chảy, cái loại thanh âm dâm mỹ này làm cho người ta nghe được đều sẽ đỏ mặt.

"Trình... Trình." Loại cảm giác này thực sự quá kịch liệt, cô thét lên rên rỉ, vội vàng đẩy hắn ra, nóng nảy đứng lên.

"Gọi anh cái gì, hửm?" Hắn ngẩng đầu lên nhìn cô, trên môi đường cong rõ ràng có vết nước sáng, ngón giữa cắm vào trong cơ thể cô, đưa đẩy không nhanh không chậm.

"Chồng... à." Cô nũng nịu hô, ánh mắt ướt át, giọng nói mềm mại ngọt ngào, nghe vào lòng người cũng sẽ mềm đi.

"Ngoan." Hắn hài lòng nhếch miệng, đưa một ngón tay vào nữa để thăm dò, hai ngón tay đồng thời càn quấy cơ thể cô mang theo những giọt nước, "Thường cho em."

Động tác ngón tay trở nên nhanh gấp, khoái cảm cũng kéo dài tăng thêm gấp bội, khiến cô cất tiếng rên rỉ yêu kiều.

Cô run rẩy, hô hấp nặng nề, thời gian không tới một phút cơ thể đã gần tới cực hạn, lập tức xông lên cao trào. Một cổ chất lỏng nồng đặc cuộn cuộn ra từ trong cơ thể cô, toàn thân cô co rút, rất nhiều mồ hôi tiết ra, toàn thân nóng lên.

"Em thật nhạy cảm." Hắn rút ngón tay ra, tơ dịch sáng như bạc dính ở ngón giữa hắn, kéo thật dài, hắn đưa ngón tay bỏ vào miệng mút hết.

Cô thở hổn hển, nhìn hắn, chờ đợi hơi thở hòa hoãn, rồi chột khuôn mặt xinh đẹp cười một tiếng, ngón tay trượt vào theo cổ áo đã mở rộng của hắn, vuốt ve bắp thịt rắn chắc, đề lại đầu ngực hắn, đầu ngón tay khê cào, làm cả người hắn cứng đờ.

Đôi mắt sáng trong như mắt mèo nửa nhắm nửa mở, nhìn vào đôi mắt đen, đầu lưỡi phún hồng khê vuron ra lơ đãng liếm qua đôi môi ướt át, ngón tay đi xuống phía dưới thành thực cời thắt lưng của hắn để chui vào, nắm cái vật nam tính đã sớm kích động cứng lên, to và dài ra vì dục vọng.

Cô từ từ nắm phía dưới sau đó dần dần phủ lên trên, cuối cùng phủ lên đỉnh giống như tơ lụa, ngón cái mon trón cái đầu tròn, móng tay cạo nhẹ vào khe rãnh.

"A, em đúng là yêu tinh." Hắn hít một hơi, nhìn chằm chằm vào cô gái đang hóa thân làm nữ thần hấp dẫn hắn, lòng ngực kịch liệt phập phồng.

"Chồng à, anh quả nhiên, cũng rất nhạy cảm." Cô cười nhẹ, cầm cái vật nam tính mà nắm tay không vừa được kia khuấy động lên xuống. Cô luôn là học trò giỏi, những gì hắn dạy chỉ cần một lần cô có thể học được, hơn nữa làm rất tốt.

Trình Dịch Dương âm thầm cắn răng, cô gái này, lòng háo thắng quá mạnh mẽ, hơn nữa lớn mật cuồng dã, bỏ xuống những ngây ngô xấu hổ lúc ban đầu đối với tình dục, cô liền vô cùng thành thực.

Cô không ngừng kích thích vật nam tính của hắn, bàn tay trắng mềm nhỏ bé cầm vào khiến hắn vừa thoải mái vừa thống khổ, hi vọng cô nắm chặt một chút, tốc độ mau hơn một chút nữa.

Lòng bàn tay của cô cọ lên đỉnh khiến hắn tiết ra dịch trơn trượt, dùng ngón tay trở quẹt lấy bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng mút, ánh mắt yêu mị nhìn hắn, môi đỏ mọng hé mở, lưỡi hồng hồng đưa ra, cái bộ dáng này, thật là câu dẫn đáng chết.

Hắn thô thờ gấp một tiếng, không thể để cô đùa bỡn thêm nữa, một tay ôm chặt cô quay cô lại để cho cô vịn lấy thành ghế sofa, hắn đưa tay dò phía dưới cô, tách cánh hoa đang đóng chặt, một tay cầm chính dục vọng của mình chống đỡ nơi mềm mại của cô. Đầu của vật to lớn đảo qua ở nơi mềm mại như tơ mắt giữa hai chân cô, liên tục đến nơi cửa động yếu ớt, cái mông dùng sức thẳng tắp đâm vào.

"A..." Thật sâu, thật trưởng! Cô ngửa đầu lên, mái tóc đen nhánh xõa xuống vai, ngón tay dùng sức nắm lấy ghế sofa bằng da.

"Thả lỏng một chút, được không?" Hắn ôm eo thon của cô, nhẹ nhàng lăm bằm ở bên tai cô, bàn tay đưa về phía trước, ôm trọn ngực cô, mạnh mẽ xoa lấy đôi vú nặng trĩu, trắng nõn vô cùng, cảm thật thích.

Cô quá chặt, loại tư thế sau lưng này khiến hoa huyết của cô càng kẹp chặt hơn, mà hắn lại đâm rất sâu, trong thời gian ngắn hắn hề không động mạnh.

Khoái cảm tê dại từ bộ ngực truyền tới, nơi non mềm của cô chảy xuống đầy xuân thủy tràn qua dục vọng của hắn nhỏ xuống dưới.

Hắn rút ra, hai cánh hoa còn chưa kịp đóng lại thì đã bị hắn hung hăng đi vào, cắm thật sâu.

"Nhẹ... Nhẹ một chút..." Động tác của hắn quá lớn, khiến cho cô nhất thời không thích ứng được, cái mông không thuận theo uốn éo đẩy hắn ra.

Thời điểm này, gặp giọng nói như vậy, đàn ông làm sao có thể nhẹ được? Trình Dịch Dương nâng cao cái mông tròn của cô, tận tình động ở sau lưng cô, mỗi một cái đều cọ xát vào chỗ sâu nhất của cô, chia vào mảnh thịt non nơi mềm mại nhất, đôi mắt hàng loạt tiếng rên rỉ của cô.

Ngón tay của hắn kẹp đầu vú cô, sau đó mạnh mẽ xoa nắn, vân vê, đến khi cô kêu đau kháng nghị thì buông tay. Hoa huyết của cô chột xoắn theo động tác của hắn...

"A." Hần nhất thời kinh hoàng, thiếu chút nữa liền nộ khí giới ra, cô gái này, là gan càng lúc càng lớn, cần phải dạy dỗ! Không hề bận tâm cô nữa, hần hung hăng động, nước dịch của cô theo động tác kịch liệt của hần, không ngừng chảy ra ngoài, rơi xuống sàn nhà, sau một hồi chảy xuống một bãi mặt dịch trên mặt đất.

Kích thích như vậy, khoái cảm như vậy sẽ nhanh chóng khiến cho cô lên đỉnh. Co rút, mềm nhũn, cô nằm úp sấp trên ghế sofa, thân thể mềm yếu vô lực.

Trình Dịch Dương rút ra từ cơ thể đang co rút của cô, trên dọc vụng đồ tím dính đầy dịch sáng trong không ngừng rò xuống. Hần ôm lấy cô thả lên giường rồi đè lên cô, nâng bắp đùi cô để trên vai đi vào lần nữa.

"A..." Khoái cảm đột kích lần nữa, cô khóc ngấm nga, ngón tay nắm ra giường phía dưới thật chặt.

Trình Dịch Dương đứng thẳng dậy giữa hai đùi cô, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm vào nơi đang kết hợp của hai người, tiểu huyết của cô đỏ tươi xinh đẹp, cánh hoa thịt non mềm mại lộ sắc màu hồng phấn theo sự rút ra của hần, mà khi hần đi vào lại bị che đi, cứ ra vào như vậy, cánh hoa đáng thương cứ theo đó mà đóng mở, từng tia dịch theo dọc vụng của hần không ngừng trào ra làm hạ thể của bọn họ trơn trượt.

Loại cảnh tượng trần đầy hơi thở dâm dục này mỗi lần thấy sẽ khiến hần kích động không thôi.

"A..." Thẩm Kiều không thuận theo quay người, không muốn nhìn thấy hần nhìn chăm chăm vào nơi đó của cô, cô phát hiện hần có thói quen này, mỗi lần ân ái đều tỷ mỉ quan sát chỗ kín của cô, ánh mắt nóng rực như vậy cho dù cô là người lớn mật cũng không chịu nổi.

Hơn nữa, theo tầm mắt của hần, cô cảm giác được hần đang trở nên lớn hơn hơn trắng kiện hơn trong cơ thể cô, trường khiến cô muốn nứt ra.

Thời gian dài ở vào thời điểm này mất đi ý nghĩa, hần kéo dài sự chịu đựng đến tận cùng, để cho cô kéo dài trong cực độ trong khoái cảm bay lên cao trào, thời gian dài cọt xát khiến cho chỗ kín của cô thực đau nhưng hần căn bản không có ý định ra ngoài.

"Chồng à, ừm, chồng..." Đôi mắt trong suốt mang theo ý kiều mị, thanh âm mềm mại mỏng manh, hông cô chủ động uốn éo, nâng thân thể lên nghiêng hợp với hần, theo hần đắm vào cô lại xoắn thật chặt khiến hần thật muốn ra.

"Cô gái này." Hần bắt đầu dĩ thời dài, nhìn cánh hoa kiều diễm đã thoáng sưng đỏ, biết thời gian dài ân ái đã khiến cho cô chịu không nổi, vì vậy hần gia tăng tốc độ điên cuồng động ở giữa hai chân cô.

m thanh nơi kết hợp của hần và cô truyền đến theo động tác của hần càng lớn và trầm, sau mấy chục lần ra vào, hần nằm trên người cô mặc cho khoái cảm bao phủ mình. Thẩm Kiều nặng nề thở gấp, nhịp tim giống như muốn nện vào lồng ngực, da trở nên nóng đỏ, toàn thân vô lực.

Trình Dịch Dương lật xuống từ người cô, nhìn cô mềm rũ, lượng dịch hần vừa bắn vào cơ thể cô lẫn vào thủy dịch từ từ chảy ra trong cơ thể cô, nơi cửa động thân bí hơi lộ ra màu hồng phấn và dính chất lỏng màu trắng, cái cảnh đẹp dâm mỹ này lại khiến cho bụng dưới của hần nóng lên. Bọn họ thống nhất chung, trong vòng vài năm sẽ không có con nên trừ đêm tân hôn vào lúc khác hần đều làm biện pháp phòng tránh, chỉ là sau khi hần biết kỹ sinh lý của cô vô cùng chuẩn xác liền lựa chọn kỳ an toàn làm biện pháp ngừa thai, hơn nữa hần vô cùng thích cảm giác hai người không có bất kỳ trở ngại nào, loại cảm giác này chỉ có thân là đàn ông mới hiểu. Thật là, thể nào cũng yêu không đủ, đáng tiếc, hôm nay cô thật sự mệt mỏi, nhìn quảng mắt cô hơi thâm liền biết từ khi hai người tạm biệt, cô nhất định nghiêm túc trong công việc, ít ngủ cho nên hôm nay hần không đành lòng khiến cô mệt mỏi thêm.

Đứng dậy đi đến nhà tắm chuẩn bị, ý định để cho cô tắm thoải mái một lát, quay trở lại ôm lấy cô đi tắm mà cô đã sớm ngủ say mặc hần định đoạt.

Hần nhẹ nhàng ấn xuống một cái hôn ở môi cô, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, đây là vợ yêu của hần, duy nhất chỉ thuộc về một người là Trình Dịch Dương mà thôi.

Theo công tác đầu tiên hoàn thành xuất sắc, Thẩm Kiều bắt tay vào làm việc, đơn đặt hàng từ từ nhiều lên, uy tín ở ngành này phải được tạo dựng từ tích lý dần dần, hơn nữa thực lực của cô đã được chứng minh, từ những việc nhỏ sẽ mở ra cục diện lớn hơn, càng ngày càng nhiều người tìm tới cô hi vọng cô giúp thiết kế nội thất cho họ.

Cô ở trường học thành tích rất ưu tú, các giáo sư thường khen cô có tài năng thiên phú. Hiện tại cô một mình làm công việc mình thích, mỗi ngày đồ họa, hạnh phúc vô cùng, cực kỳ hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Có đối tác ở Đài Bắc, cũng có ở tại Miền Nam, may mắn bây giờ xã hội thông tin phát triển, chỉ cần có máy vi tính là có thể hoàn thành công việc ở nhà.

Bận rộn cả buổi sáng thêm nửa buổi chiều, cô khép lại laptop, nhẹ nhàng đắp đắp bả vai ề ề, kể từ tìm được công ty lắp đặt lý tưởng, cô cũng không cần phải tự mình đi giám sát, chỉ cần đưa ra bản thiết kế, bản bạc thống nhất cùng công ty, thì tất cả đều không thành vấn đề. Như vậy, lượng công việc cũng giảm đi rất nhiều, hơn nữa cũng không cần xa Trình Dịch Dương quá lâu.

Khoe miệng khẽ mỉm cười, rót cho mình một ly trà nóng, đây là hần làm cho cô từ buổi sáng, để trong phích nước nóng nói là mùa đông uống cái này vừa ấm dạ dày lại khỏe mạnh.

Từ từ uống hai ngụm rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, thời gian trôi qua thật là mau, thời điểm bọn họ kết hôn là vào tháng bảy nóng nực mà giờ đây đã bước sang tháng mười hai, đã năm tháng trôi qua, thì ra bất giác họ đã chung sống với nhau được gần nửa năm.

Không thể không thừa nhận, quyết định ban đầu khi gả cho hần là do có chút giận dỗi và nản chí. Nhưng giờ cô cảm thấy trong lúc vô ý cô đã chọn cho mình ông chồng tốt đến chín chín phần trăm, còn một phần trăm không hài lòng là do hần mỗi ngày cứ dùng khúc hình bất cô chạy bộ, tuy mệt chết đi nhưng thân thể của cô đã thực sự thấy được hiệu quả của nó. Thân thể cô bây giờ khỏe mạnh hơn trước kia rất nhiều. Đoạn đường lên núi thật dài nhưng

cô càng ngày càng thấy nhẹ nhàng, sắc mặt hồng hào, thân thể hoạt bát, ngay cả mỗi lần mẹ cô thấy cô đều nói khí sắc của cô thật tốt, khẳng định chắc chắn rằng mỗi ngày Trình Dịch Dương nấu nhiều đồ ăn dinh dưỡng để nuôi cô béo trắng. Có thể nói rằng tuy mẹ cô không ở bên cạnh hẳn nhiên, nhưng bà lại hiểu rõ con gái mình, biết cô tuy là gái đã có chồng nhưng sẽ không chịu thay đổi thói quen ngón trở không dính nước, tất cả mọi chuyện trong nhà chắc chắn là do Trình Dịch Dương làm. Đôi lúc cô nghĩ, hẳn nam tính mười phần như vậy, những việc kia đều dành cho phụ nữ liệu trong lòng hẳn có mất hứng hay không?

Ừm, nhớ lần đó, cô đã thật hỏi hẳn, mà hẳn đang vo gạo xong chuẩn bị nấu cơm nghe vậy chỉ nhàn nhạt trả lời: "Việc nhà có phân giới tính sao? Anh không nghe nói là đàn ông thì không làm được việc nhà, anh chỉ biết là để em làm anh thấy không nề."

Tất nhiên, kết hôn thời gian dài như vậy, đó là câu nói giống như là tâm sự duy nhất mà hẳn nói. Cô nghe xong ngay lập tức liền ngăn người. Hẳn nói xong lại tiếp tục làm việc, vo gạo, nấu cơm, rửa rau, thái thức ăn, làm nóng chảo nấu nướng, một loạt động tác vô cùng thành thạo, vô cùng lưu loát, thì ra anh khí và đẹp trai của đàn ông khi ở phòng bếp nhỏ nhỏ cũng sẽ không mất đi được.

Hôm đó, cô cứ đứng ngây ngốc ở cửa phòng bếp nhìn hẳn, trong lòng tràn đầy thứ tình cảm phức tạp không thể gọi tên được, không dùng ngôn từ hoa mỹ, không có hoa tươi và nến, chỉ có ở trong phòng nhỏ vốn vẹn mấy mét vuông, giữa tiếng máy hút khói rầm rầm, cô lại cảm thấy có một loại cảm giác động lòng từ nơi rất sâu trong trái tim mình. Giống như âm thanh nở rộ của đóa hoa, rõ ràng và động lòng người.

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên cảm giác được mình hình như rất nhớ hẳn. Lấy điện thoại di động ra, do dự có nên gọi điện cho hẳn hay không, thành thật mà nói, bọn họ không giống như một cặp đôi yêu nhau, một ngày phải gọi đến chục cuộc điện thoại mới thỏa mãn, trừ khi có chuyện, nếu không bọn họ sẽ không tùy tiện gọi điện thoại. Hơn nữa cô cũng biết, trong lúc làm việc hẳn vô cùng nghiêm túc, không thích tự nhiên bị quấy rầy, như vậy cô có nên gọi hay không?

Chiếc điện thoại mỏng dính nắp trượt cứ trượt lên trượt xuống, cô vẫn chưa quyết định xong. Đột nhiên màn hình sáng lên, tiếng chuông nhẹ nhàng cắt đứt suy nghĩ của cô. Nhìn trên điện thoại là bạn tốt nhiều năm Đỗ Thanh Dương, cô vui mừng vội vàng nhận cuộc gọi.

"Thanh Dương."

"E hèm, Thẩm đại tiểu thư, Trình phu nhân, cô rút cuộc chịu để ý tôi sao?" m thanh dễ nghe của Đỗ Thanh Dương từ trong điện thoại di động truyền đến.

"Haizz, bà cũng biết gần đây công của tôi việc khá bận rộn, không có nhiều thời gian, thật xin lỗi nha." Áy náy không dứt, Đỗ Thanh Dương là bạn thân của cô từ thời học tiểu học, lớn như vậy nhưng cô chỉ có mình cô ấy là bạn tốt thôi. Mặc dù tốt nghiệp trung học xong là đi nước ngoài nhưng liên lạc thì chưa bao giờ cắt đứt, hằng năm về Đài Loan cũng sẽ đi chơi cùng nhau, tình bạn của hai người càng lâu càng bền chặt.

Tính tình của Đỗ Thanh Dương và Thẩm Kiều không khác biệt nhau lắm, hai người ở chung một chỗ đều sẽ chơi rất điên cuồng.

"Dám hỏi hôm nay Thẩm tiểu thư có thời gian để ra ngoài gặp bạn cũ hay không?"

"Ừm..."

"Nếu bà mà nói không có thời gian thì tôi sẽ tức giận đó." Đỗ Thanh Dương lớn tiếng dọa người, ngẫm lại xem, từ khi Thẩm Kiều kết hôn đến bây giờ, trên cơ bản là không có thời gian tụ họp, ngay cả đi uống cà phê cũng không có, bây giờ sao Thẩm Kiều còn bận rộn người mỗi ngày kiếm được tỷ bạc thế?

"Trêu bà đó, đúng lúc hôm nay đang rảnh, có thời gian."

"Được, mấy giờ sau gặp ở chỗ cũ."

"OK!" Sáng khoái đồng ý, sau khi cúp điện thoại, Thẩm Kiều thay quần áo khác, liền lái xe đi đến chỗ hẹn.

Phụ nữ hẹn nhau dĩ nhiên không thể bỏ qua dạo phố mua đồ, điên cuồng shopping. Sau bốn giờ đi dạo phố, trong tay là đầy chiến lợi phẩm, ngồi ở quán cà phê, uống một ly cà phê thơm, ăn xong bữa ăn đơn giản rồi nếm vị ngon của điểm tâm ngọt để khao thưởng sự vất vả của mình.

"Ôi, thật rất lâu chưa tới nơi này ăn, vẫn ngon như vậy." Thẩm Kiều ngậm miếng nhỏ, hương vị ngọt ngào của sữa đặc và kem của bánh tràn ra trong miệng, cô thỏa mãn từ từ nhắm mắt.

"Đúng vậy." Đỗ Thanh Dương dùng sức xúc kem, ăn cực kỳ cao hứng.

Họ hẹn nhau chính là chỗ này, cùng thích thức ăn ngon, thích náo nhiệt, trời sanh cuồng nhiệt với việc mua đồ, cho dù đi dạo cả ngày cũng sẽ không biết mệt.

"A Kiều, nghe anh trai tôi nói, bà đã được lên thiết kế chính, hợp đồng rất nhiều sao? Anh trai của Đỗ Thanh Dương là Đỗ Viễn Dương rất hiểu rõ công việc của Thẩm Kiều, đơn giản vì anh ta mở công ty nội thất, mà chuyện hợp tác Thẩm Kiều đều tìm đến anh ta thương lượng, cho nên anh ta hiểu rõ công việc của cô vô cùng.

"Ừ, còn phải cảm ơn bà giới thiệu công ty anh bà cho tôi, như vậy làm tôi nhẹ đi không ít việc." Cô xúc bánh ngọt trên đĩa, trước đó hai người đi dạo phố nói chuyện toàn là chuyện riêng của con gái, không bàn đến đề tài công việc nghiêm túc này.

Đỗ Thanh Dương phát tay: "Dù sao bà tìm anh ấy thì anh ấy mừng còn không kịp đấy. Chỉ là anh ấy vẫn oán trách tôi là có bạn tốt xinh đẹp như vậy

nhưng không giới thiệu cho anh ấy trước, hại anh ấy giờ nuốt hận không dứt."

Thẩm Kiều nháy mắt xinh đẹp: "Hiện tại cũng không muộn nha, bà cứ nói với anh trai bà, bảo anh ấy đến tìm tôi."

"Làm ơn, cái đứa này, không cần phóng điện với tôi." Đỗ Thanh Dương không chịu nổi xoa xoa cánh tay nổi da gà của mình, "Loại người có hình dáng như bà, đàn ông nhìn thấy trái tim làm sao chịu nổi? Chồng bà thể lực tốt chứ?"

Thẩm Kiều dễ dàng nhỏ xuống, nâng má lên: "Dĩ nhiên, mỗi ngày hẳn ít nhất phải chạy mười nghìn mét, như vậy, mới miễn cưỡng thích hợp, nếu không tôi đã sớm đổi hân đi, đổi làm chị dâu bà rồi."

"Tôi thấy Trình Dịch Dương là người đàn ông nghiêm chỉnh khẳng định là không thể chịu nổi bà, nhưng mà kết hôn đến nửa năm vẫn chưa ly hôn. Ôi! Thẩm Kiều, bà đã sáng lập nên kỳ tích đó."

"... Vậy sao?" Thấp giọng cười, sóng mắt lưu chuyển nhìn về phía bạn tốt: "Vậy bà có muốn tôi giúp bà sáng lập kỳ tích? Tôi sẽ gọi điện cho bạn trai bà, nói là Thanh Dương không hài lòng về biểu hiện của hân, định...."

"Hô, tôi nhận thua." Đỗ Thanh Dương gãi tay đầu hàng, cô tự nhận miệng lưỡi không đủ cay độc, đâu không lại Thẩm Kiều, hơn nữa cô gái này to gan lớn mật, nói thế nào cũng không thấy xấu hổ, ngược lại là cô, muốn giết chết Thẩm Kiều thì chính cô cũng đã không thể chịu nổi.

"Không cần nhanh nhận thua như vậy chứ. Bạn trai bà lịch sự như vậy, chắc không phải là đối thủ của bà chứ? Như thế nào, có muốn tôi truyền thụ mấy chiêu trong khuê phòng bí thuật cho bà, có thể tóm được hân?"

"Không cần á!"

"Nếu không bà gọi hân đi tìm chồng tôi, huấn luyện hân một tháng, bảo đảm có thể phục vụ bà đến hài lòng thì thôi."

"Phốc!" Ngục cà phê cứ thế phun ra từ miệng Đỗ Thanh Dương, mà đầu sỏ gây nên vẫn cứ thông thả cầm khăn giấy ti mi lau, "Thanh Dương, bà cũng quá không cẩn thận, nơi công chúng thất lễ như thế coi chừng bác trai bác gái thấy sẽ tức giận."

Hai cụ Đỗ gia cũng là giáo sư nổi tiếng, dòng dõi thư hương thế gia, gia quy của nhà Đỗ Thanh Dương không nghiêm khắc như Thẩm gia nhưng cũng rất đáng sợ. Bọn họ được giáo dục lễ nghi quy củ làm sao là đối thủ của Thẩm Kiều, đôi ba lời làm cho mặt Đỗ Thanh Dương đỏ bừng, trợn mắt nhìn: "Thẩm Kiều, tôi muốn gọi điện cho chồng bà vạch trần bộ mặt thật của bà."

"Ôi, xin à." Thẩm Kiều lấy ra điện thoại di động, đưa cho cô: "Có muốn tôi giúp bà nhấn số điện thoại?"

Người này! Đỗ Thanh Dương sững sờ lần nữa, coi như cô ác hơn! Cô nhận thua, "Được rồi, được rồi, bữa này tôi mời, vậy được rồi chứ? Bà tạm tha cho tôi, Đại Tiểu Thư."

"Ai, làm sao không biết xấu hổ vậy, lúc đầu bà không phải nói bữa này là mời tôi sao?"

"Là chính tôi vô cùng muốn mời Thẩm đại tiểu thư ăn cơm, ngài có thể nể mặt là đại vinh hạnh của tôi rồi, nếu là ý muốn của ngài thì tất nhiên tôi sẽ phụng bồi. Đỗ Thanh Dương nói xong mấy câu đó liền nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ai, như vậy nếu tôi từ chối chẳng phải là rất không nể mặt bà?" Thẩm Kiều cắn môi, mặt phân vân, "Vậy... Được rồi."

Cái gì? Còn được nữa chứ? Đỗ Thanh Dương thiếu chút nữa phun một một ngụm máu tươi ra ngoài.

Sao cô lại quên, Thẩm Kiều luôn luôn đều là miệng lưỡi bén nhọn, qua nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ nói thẳng nổi. Nhưng mà nói thật, tính khí Thẩm Kiều cũng không tệ lắm, nhất là đối với bằng hữu, ngoài nói giỡn, họ trên căn bản không khúc mắc chuyện gì cả. Lần này, bị Thẩm Kiều nói đến mức độ này, thật đúng là hiếm có.

Cô ấy...

Đỗ Thanh Dương chợt có hận ý, bộ mặt cười tà ác, đưa mặt về phía trước, "Thẩm Kiều, không phải bà đau lòng vì tôi nói chồng bà cho nên đang giúp hân báo thù chứ?"

Thẩm Kiều ngược mắt nhìn cô.

"Ừ, thì ra là như vậy, có người động lòng." Đỗ Thanh Dương cười vui vẻ, giận hờn trước mắt tan biến hết.

Thấy Thẩm Kiều mở miệng muốn nói, cô lại nghĩ tới sự thảm hại của mình vừa rồi, liền vội vàng đứng lên, "A, tôi muốn đi toa lét rửa tay, xin lỗi không tiếp được nha."

Điềm tốt bắt được là tốt rồi, không nên đấu tới cùng nếu không người thua thiệt sẽ là Đỗ Thanh Dương cô. Đối với những cô gái thông minh thì chỉ cần nói một chút là được rồi, nếu không sẽ phản hiệu quả.

Thẩm Kiều ngồi đó một mình, vẻ mặt mất hồn.

Cô động lòng sao? Vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Rồi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Về đến nhà đã gần mười giờ, vốn Đỗ Thanh Dương còn muốn hẹn cô đến Night Club mà họ thường đến để chơi liên một đêm nhưng Thẩm Kiều nghĩ ngày mai cần phải xong bản thiết kế liên cự tuyệt.

Chiếc xe màu trắng dừng lại trong garage chợt thấy xe của Trình Dịch Dương đã để ở đó từ lúc nào. Cũng đúng, thời gian này hẳn chắc chắn đã sớm về rồi. Cầm túi đồ trong tay, tâm tình vui vẻ mở cửa vào nhà. Trong nhà các bóng đèn được mở lên sáng rực, vừa nhìn qua đã thấy Trình Dịch Dương mặc đồ ở nhà, ngồi trên ghế sofa đọc một quyển sách thật dày, im lặng, hơn nữa rất bình thản.

Nhìn thấy cô ở cửa, chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu, "Đã về?"

"Ừm." Cô trả lời, bước chân nhẹ nhàng tiếp tục đi lên, ở nơi khúc quanh chuẩn bị lên lầu chợt thấy trên bàn ăn ở trong phòng ăn vẫn để nguyên bát đĩa thì bỗng chốc dừng lại.

Trình Dịch Dương khá thích sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không để thức ăn đã ăn xong dư lại trên bàn không dọn dẹp. Như vậy, những thứ này...

Cô để túi đồ xuống, trở lại phòng khách lần nữa, "Dịch Dương."

"Ừ?"

"Thức ăn trên bàn..."

"A, anh nghĩ là buổi tối em sẽ về nhà ăn cơm."

Cảm giác áy náy xông lên đầu, cô cúi đầu, thì thầm tí mỉ: "Hôm nay Thanh Dương hẹn em đi ra ngoài dạo phố, bọn em đã ăn rồi."

"Thì ra là như vậy." Hắn để quyển sách trên tay xuống, "Như vậy anh sẽ dọn dẹp bàn ăn vậy."

"Anh..." Cô nhớ tới những thứ trên bàn kia còn chưa có ai động đến, "Không phải là chưa ăn đó chứ?"

"Anh muốn chờ em về nhà ăn chung."

Như vậy, hẳn còn chưa ăn cơm? Lần này không chỉ là cảm giác áy náy, cảm giác đau lòng từ sâu trong lòng cô thẳng tắp xông lên, hít một hơi thật sâu, mới có thể nói: "Anh vẫn đợi em?" Hiện tại mấy giờ rồi? Hơn mười giờ, sắp mười một giờ rồi, mà hắn còn chưa ăn cơm?

"Không có gì, dù sao cũng không đói lắm." Hắn dọn dẹp bát đĩa trên bàn rồi đáp.

Cô nhìn thức ăn trên bàn, cá kho tàu, sườn xào chua ngọt, đậu xào, còn một bát canh bắp non, ba món đơn giản và một món canh nhưng đều là món cô thích ăn.

Cô nhớ tới mình kết hôn thời gian dài như vậy, thức ăn xuất hiện trên bàn ăn đều là sở thích của cô. Cô cho tới bây giờ của chưa nói với hắn mình thích ăn hay không thích ăn món gì, nhưng mà hắn lại rất rõ ràng sở thích của cô. Điều này chứng tỏ cái gì? Cho tới bây giờ đều biết hắn là một người đàn ông tỉ mỉ hơn nữa rất biết săn sóc, chẳng qua cô thật là không ngờ hắn lại tốt với cô như vậy, tốt quá khiến mắt của cô có cảm giác cay xè.

Xúc động, đột nhiên liền đi tới, cô tiến lên, dùng sức ôm hắn từ phía sau, đầu ngón tay ôm cái eo bền chắc thật chặt, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Luôn miệng nói xin lỗi vì cô đã quá tùy hứng và không để ý đến hắn. Cô luôn luôn làm theo ý mình, là người tự do tự tại, cho đến bây giờ cũng không để ý rằng cô đã quên mất mình đã kết hôn thì tự do và mong muốn của bản thân sẽ phải giảm xuống một nửa. Cho nên hôm nay hẹn Thanh Dương cô cũng không nghĩ đến phải nói cho hắn biết, chỉ nghĩ khi hắn về nhà mà không có cô ở đây thì chứng tỏ cô đã có chuyện đi ra ngoài.

Cô thật là không ngờ, hắn lại đợi cô cùng ăn cơm, thậm chí đợi đến sắp mười một giờ.

Nhưng cô về đến nhà, hắn không có một câu chất vấn, không có một câu trách cứ, chỉ lặng lẽ dọn dẹp bát đĩa, hẳn bao dung cô như vậy, sao cô không khỏi đau lòng?

"Được rồi, sao phải nói xin lỗi?" Trình Dịch Dương bỏ bát đĩa xuống, vỗ nhẹ bàn tay cô.

"Về sau em đi ra ngoài, nhất định gọi điện thoại nói với anh một tiếng."

"Ừ."

"Nếu như mà em có trở về ăn cơm, cũng sẽ nói trước nói cho anh biết."

"... Ừ."

"Về sau không có sự tình đặc biệt, em nhất định ở nhà chờ anh trở về cùng nhau ăn cơm."

"Được."

"Chồng à..." Cô dịu dàng gọi, mấy phần làm nũng, mấy phần xin khoan dung.

"... Ừ?" Trong ngày thường, cô chưa bao giờ sẽ gọi hắn là "Chồng à", trừ khi kích thích ở trên giường. Cho nên, chỉ cần một tiếng "Chồng à" đã khiến cho hô hấp của Trình Dịch Dương ngừng lại.

"Anh xoay người, có được hay không?" Thanh âm vừa nhẹ vừa mềm, là đàn ông tất cũng không ngăn cản được thế công như vậy.

Trình Dịch Dương quay lại nhìn cô, đôi mắt cô trong suốt, là lướt như sóng.

Nhón chân lên, khẽ hôn nhẹ lên môi hắn: "Anh, thật không dối bụng, sao?" Hơi thở thơm như hoa lan, phun nhẹ trên môi hắn, nóng bỏng muốn châm lửa.

"... Ừm." Hắn trầm mặc tựa như trông mắt sâu của hắn, vẻ mặt coi như là bình tĩnh.

"Như vậy, để tỏ lòng áy náy của em, em tắm với anh, có được hay không?" Thân thể xinh đẹp liền cọ xát vào ngực hắn, đôi vú mềm mại đầy đặn nhẹ cọ vào lồng ngực cứng rắn. Cọ qua lại trên ngực, bàn tay từ từ đi xuống, cách quần nhẹ nhàng đụng vào dục vọng đã cương lên: "Lấy tay giúp anh nha?"

Đưa ra đầu lưỡi phấn hồng nhẹ liếm cảm hắn, nếm vị mặn mặn nam tính, một cảm giác khiến cô động lòng không dứt, "Hay là anh thích em dùng miệng?"

Tay của cô cách quần vài câu dẫn trên chộc cái vật nam tính khiến nó ngày càng kích động cứng như sắt, về phần dùng miệng để làm gì tất nhiên đáp án đã rõ ràng rồi.

Trình Dịch Dương đương nhiên là đồng ý, một tay bế cô lên, chạy lên trên lầu như điên.

Nghe nói, từ đó về sau, Trình Dịch Dương liền cực thích tư vị tuyệt diệu khi tắm cùng của hai người, mỗi ngày sẽ ôm kiều thể cùng nhau tắm, mà mỗi lần tắm, không đủ hai giờ sẽ tuyệt đối không ra ngoài.

Nghe nói nữa, từ ngày đó về sau, Thẩm Kiều ngày ngày ở nhà chờ chồng cùng nhau ăn cơm, bộ dáng khéo léo kia ngay cả người sinh và nuôi cô như mẹ cũng nói là không thể tưởng tượng nổi.

Đây, có tính là một phương diện hoàn mỹ?

Phòng làm việc yên tĩnh, gọn gàng sạch sẽ, Trình Dịch Dương ngồi ở bên trong, cầm công văn trong tay, nghiêm túc đọc.

Phụ tá Trần Chí Vĩ của hắn đứng ở một bên, "Hôm nay đội cảnh sát gửi một hồ sơ tới đây, hình như là Phương Đội Trưởng nói đến việc liên quan người lần trước anh đã đề cập đến, chính là tên trùm ma túy. Những tài liệu mà anh yêu cầu đều ở trong đây." Hắn trình lên một túi tài liệu.

Trình Dịch Dương nhận lấy, để qua một bên.

"Chưa tới ba ngày, vụ án Hứa Lập Uy sẽ phải mở phiên tòa, phương diện tài liệu tòa án liên quan..."

"Việc này, trong lòng tôi có tính toán."

"Đúng chín giờ, Kiểm sát Trưởng Đài Bắc Dương Hành gọi điện tới đây hỏi anh về việc chuyển công tác, bảo sau khi anh trở lại thì gọi cho ông ấy."

"... Ừ."

"Trình tiên sinh, anh thật không nghĩ đến chuyện về Đài Bắc sao? Trước đó Dương tiên sinh đã gọi điện thoại nhiều lần." Trần Chí Vĩ thật không thể hiểu nổi cấp trên của mình nữa, rõ ràng tốt nghiệp thạc sĩ đại học danh tiếng của Đức, nghe nói sau khi hắn tốt nghiệp chuẩn bị về Đài Loan thì bên Đức đã giữ lại hắn với mức lương khủng nhưng vẫn không thuyết phục nổi hắn. Trình Dịch Dương kiên quyết trở về Đài Loan, ở Đài Bắc, Dương Hành vẫn hi vọng ông có thể giữ hắn bên mình, mấy năm sau có thể kế nhiệm vị trí của ông. Nhưng mà Trình Dịch Dương không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nhất định phải ở lại trấn nhỏ này làm Kiểm sát trưởng bình thường, trừ thỉnh thoảng có nhiệm vụ giúp đội cảnh sát một tay, cuộc sống của Trình Dịch Dương rất đơn giản và bình thản.

Trần Chí Vĩ biết cấp trên của mình rất ưu tú, hồ sơ khó giải quyết như vậy đến tay hắn cũng hoàn thành dễ dàng, hơn nữa Trình Dịch Dương không thêm quan tâm đến kẻ đó là ai, bất kể có thế lực lớn cỡ nào, phạm đã vào tay hắn hoàn toàn không cho chút tình cảm và thể diện nào hết, mà hắn cũng không sợ bất kỳ ai trả thù.

Suy nghĩ một chút, ngay cả tên buôn lậu súng ống đạn dược và thuốc phiện trùm mả túy Lâm Đồng cũng không sợ, há lại sẽ sợ những tên nghị sỹ như Hứa Lập Uy kia?

"Chuyện này, tôi có chừng mực." Trình Dịch Dương mở túi tài liệu kia ra, nhanh chóng lật xem tài liệu bên trong.

Trần Chí Vĩ tức thời gật đầu, "Ba giờ chiều sẽ mở phiên tòa."

Nhắc nhở xong, liền lui ra ngoài.

Trình Dịch Dương nhìn tài liệu trong tay, khẽ nhíu mày. Thật ra thì những chuyện này đều là chức trách của cảnh sát, căn bản quan hệ với hắn không lớn, nhưng Phương Nhĩ Chính thật là bạn tốt, mỗi lần gặp khó khăn đều đẩy sang cho hắn, nói không thể lãng phí người có năng lực như vậy. Bởi vì trần nhỏ này không nhiều công vụ lắm, thật ra công việc coi như là thanh nhàn, cho nên hắn thường xuyên phải giúp bạn tốt, thỉnh thoảng còn phải xử lý vụ án Dương Hành nhờ.

Dương Hành là ân sư của hắn, lúc học đại học ở Đức, môn trình sát tinh báo là do Dương Hành dạy. Qua nhiều năm vẫn vô cùng quan tâm tới hắn, Trình Dịch Dương vốn là người tôn sư trọng đạo, cho nên càng thêm kính trọng Dương Hành. Nhưng mà ân sư lại muốn hắn lên Đài Bắc nhận chức, chuyện này chỉ sợ làm ông ấy thất vọng rồi.

Nghĩ đến nguyên nhân không đi, đôi mắt hắn mang mấy phần dằn dặt.

Nhìn những vụ án dày đặc xếp thật chỉnh tề trên bàn, hắn âm thầm thở dài lần nữa, mặc dù không lên Đài Bắc nhưng Dương Hành vẫn không chịu bỏ qua cho hắn, nhìn văn kiện muốn chất thành đống cao lên trần nhà, hắn có xử lý mau hơn nữa, lợi hại hơn nữa cũng không theo kịp tốc độ. Dương Hành đây nhiều việc tới tay hắn như vậy chính là hy vọng trong tương lai hắn có thể mau chóng tiếp nhận chức vụ của ông.

Hắn vuốt vuốt lông mày, chuẩn bị tiếp tục xử lý công sự, bỗng điện thoại di động đột nhiên vang lên.

"Anh rě."

"Ừ." Thì ra là Thẩm Luật.

"Tôi hôm qua chị em..."

"Cô ấy và Đỗ Thanh Dương đi dạo phố." Tay trái cầm điện thoại di động, tay phải cầm bút vạch ra trọng điểm trên giấy.

"Thì là cùng chị ấy, em đã nói rồi, anh khẩn trương quá, chị em thì có thể có chuyện gì." Tính tình chị gái mình thế nào, Thẩm Luật hiểu rõ cực kỳ. Thẩm Kiều từ nhỏ đến lớn là người không chịu ngồi yên một chỗ, yên tĩnh không chịu được. Bây giờ tối hôm qua, Trình Dịch Dương gọi điện thoại cho hắn, hỏi hắn có biết bạn thân của Thẩm Kiều không, hắn liền biết chị gái mình nhất định chưa nói một tiếng với anh rě đã chạy ra ngoài đi chơi rồi.

"Ừ, hiện tại không sao."

"Thế tối hôm qua chị ấy về anh có hỏi gì hay không?" Thẩm Luật thử dò xét hỏi, hắn biết Thẩm Kiều ghét nhất là bị người khác kiểm soát, hỏi lung tung này nọ, nhớ trước kia chị có một người bạn trai, bởi vì thường xuyên tra hỏi nên Thẩm Kiều thấy quá phiền đã trực tiếp cho out. Còn anh Trình thì thế nào đây? Với tình huống như vậy chắc sẽ rất tức giận, Thẩm Kiều lại là cái loại tính tình hỏa bạo, có phải đã rất âm ỉ?

"Không có."

"Hử?" Đây cũng là suy nghĩ và dự đoán của Thẩm Luật, "Sao anh nói với chị mà chị lại không tức giận?"

"Không nói gì." Trình Dịch Dương lật sang tài liệu khác.

"Ừm, được rồi, không có gì đâu, anh rě, gấp lại sau nha." Biết lời của Trình Dịch Dương đều quý như vàng, hắn không nói thì có hỏi cũng không ra. Sinh lòng hiếu kỳ nặng, Thẩm Luật tiếp tục gọi điện cho người trong cuộc khác.

"Này, Thẩm Kiều"

"Có chuyện nói mau, chị hiện tại không có rảnh." Thẩm Kiều mở laptop ra, tra soát bản thiết kế lần cuối cùng, xế chiều nay phải bàn giao cho chủ nhà.

"Ừ, ngày hôm qua anh rě gọi điện cho em, hình như khoảng chín giờ, anh ấy nói chị không có ở nhà, chị đi đâu vậy? Hắn vòng vèo, cuối cùng cũng chịu hỏi điểm mấu chốt.

"Mắc mớ gì tới em?" Thẩm Kiều phiền nhất loại vấn đề này rồi, cô đã là người lớn, muốn đi đâu thì đi, không phải là cha mẹ cô, thì cô việc gì phải báo cáo với người ta? Hơn nữa, Thẩm Luật còn là em trai của cô, nào có đạo lý em trai trông nom chị?

"Haizz, chị không cần tức giận nha, em chỉ lo lắng anh rě sẽ nói gì chị, cho nên gọi điện đến quan tâm thôi."

"Hắn không phải là gà mẹ." Xem nào, phòng khách cần mở rộng một chút, như vậy không gian sẽ tốt hơn, Thẩm Kiều rě chuốt tiến hành sửa đổi.

"Em chỉ sợ hai người sẽ âm ỉ, hiếm khi người ta quan tâm mà chị lại không cho em cơ hội."

"Hắn không hỏi chị."

"Nói cũng không?"

"Ừ."

"Vây..."

"Em thật phiền." Hiện tại Thẩm Kiều đã biết tại sao em trai của mình lại không chịu làm đại luật sư mà lại đi mở cái văn phòng thám tử kia, vì hắn thích xem chuyện bất nháo. Xem ra không hỏi ra hắn cũng sẽ biết, cô cũng muốn kết thúc cuộc điện thoại sớm, "Hôm qua chị trở lại, anh ấy một câu cũng không hỏi. Chỉ là đã khuya chưa ăn cơm, một mực chờ chị khiến chị rất đau lòng." Bây giờ nói đến chuyện này trong lòng vẫn thấy ê ẩm.

"À... Như vậy à..."

"Bọn chị không gây gỗ, cũng không có tranh chấp, anh ấy không giống cái loại thích bao đồng, hiếu kỳ như em."

"... À."

"Hiện tại, em hài lòng chưa?"

"Vô cùng hài lòng."

Thẩm Kiều cúp rụp một cái.

Thẩm Luật nghe điện thoại di động đứt mạch tút tút một tiếng, hồi sau, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉm thần bí. Trình Dịch Dương quả không hổ là xuất thân chuyên nghiệp, một chiêu lấy lui làm tiến thật sự thành công.

Hắn hiểu tính khí của Thẩm Kiều, cứng đối cứng với cô chỉ làm cho hai bên đều tổn hại. Hắn thông minh lựa chọn dùng một phương thức khác, kết quả là thành công ngoài mong đợi. Hắn nghĩ, tối qua Thẩm Kiều nhất định là "cắt đất bồi thường", hơn nữa còn rất vui vẻ bồi thường. Trình Dịch Dương thật là người có thể kiềm chế tức giận tốt.

Không được, tay thật là ngứa, không nhìn được gọi điện thoại lần nữa, vừa thông xong, hắn chỉ nói một câu, "Em thật sự là càng ngày càng sùng bái anh, anh rề."

Sau đó, dứt khoát cúp máy.

Bàn về tâm cơ, chị gái của hắn đâu phải là đối thủ của Trình Dịch Dương? Thẩm Luật nhìn tấm hình với nét mặt tươi cười như hoa trên bàn, âm thầm than thở.

Ừm, không sao, dù sao Thẩm Kiều rất được Trình Dịch Dương bảo bọc, nhất định là không thiệt thòi. Về phần hắn ư, xem chút nào, Lý phu nhân xin hắn giúp bất gian là mấy giờ ấy nhỉ?

Thiết kế lần này được chủ nhà tán dương nhiều, Thẩm Kiều hẹn Đỗ Viễn Dương cùng đi xem phòng, nói qua những chi tiết sẽ lắp ráp xong, cô gói đồ chuẩn bị về nhà.

"A Kiều, hôm nay em phải về nhà sao?" Đỗ Viễn Dương hào hoa phong nhã vô cùng thương thức cô gái đa tài mà kiều mỵ đáng yêu này, đáng tiếc cô đã kết hôn rồi, ngay cả cơ hội theo đuổi cũng không có.

"Vâng." Nhà này ở Đài Trung, muốn về miền Nam phải lên đường sớm hơn một chút, xe của cô đã đưa đi bảo dưỡng, xem ra phải quá giang ai đó về nhà rồi.

"Vừa lúc hôm nay anh cũng chuẩn bị về nhà thăm ba mẹ, có thể tiễn em một đoạn đường?"

"Tốt quá." Cô cười ngọt ngào, có xe đi nhờ không thể tốt hơn, hơn nữa hắn lại là anh trai Thanh Dương, mặc dù không coi là quen thuộc, nhưng cũng coi như yên tâm, "Vây làm phiền anh rồi."

Xe của Đỗ Viễn Dương là BMW màu đen, chạy nhanh hơn, nhanh chóng hòa vào đường cao tốc. Dọc theo đường đi, bọn họ tùy ý trò chuyện, Đỗ Viễn nói với cô một vài chuyện vui về em gái của hắn khi còn bé, Thẩm Kiều nghe say sưa, mặc dù cô và Đỗ Thanh Dương là bạn tốt từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhưng trong mắt anh trai thì em gái sẽ mang hình ảnh khác, về sau cô nhất định phải trên Đỗ Thanh Dương mới được.

Đỗ Viễn Dương cảm thấy đoạn đường này thật sự quá ngắn, cảm giác nói chuyện phiếm với cô thật sự quá tốt, cô là một người thông tuệ cơ trí, nói năng rất tự nhiên hào phóng không điệu bộ, còn mang theo vài phần thiếu nữ hồn nhiên. Cô gái như vậy thật hiếm thấy.

Tiệc hận đã sinh Du sao còn sinh Lượng, không để cho hắn gặp cô trước một chút? Như vậy nói không chừng người đi bên cạnh cô sẽ là hắn.

Xe đang từ từ về trấn nhỏ, hắn thật sự không nỡ nói lời tạm biệt với cô, "A Kiều, lần trước anh về nhà ba mẹ có nhắc tới em lâu lắm không tới nhà anh ăn

com, bọn họ rất nhớ em.

Đỗ gia ở đầu trấn, mà Thắm gia ở tại trấn cuối, hần từ nhỏ đã lên Đài Bắc học vẫn không có cơ hội gặp mặt Thắm Kiều, hơn nữa sau khi Thắm Kiều ra nước ngoài, qua nhiều năm nhưng bọn họ thực chất mới quen biết vài tháng.

"Vâng, nhưng..." Thật ra thì Thắm Kiều rất muốn về nhà cùng ăn cơm với Trình Dịch Dương, chẳng qua là Đỗ Viễn Dương nhắc tới hai cụ Đỗ gia, cô quả thật cũng rất lâu không ghé thăm bọn họ, bọn họ biết cô từ nhỏ tới lớn, thương yêu cô tựa như Đỗ Thanh Dương. Cô cũng thật rất quý hai người, tuy có vẻ nghiêm túc nhưng thật ra rất hiền.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, Thắm Kiều miệng ngọt biết làm nũng, đặc biệt có nhân duyên với người già, cứ nhìn những người già mỗi ngày được Trình Dịch Dương dạy Thái Cực Quyền thì biết họ thích cô cỡ nào.

"Nếu để cho Thanh Dương biết anh chở em về nhưng không mời em tới nhà, em ấy nhất định sẽ nói anh." Đỗ Viễn Dương cười cười, mặt sáng lạn.

"..." Cô cảm có chút khó khăn.

"Nếu không, anh gọi cho Thanh Dương vậy."

Cô không còn kịp ngăn cản, Đỗ Viễn Dương đã bấm số điện thoại, Thắm Kiều không đỡ được Thanh Dương oanh tạc bên tai đành đáp ứng đến dùng cơm. Vì hai cụ Đỗ gia có việc không ở nhà, mà anh em nhà Đỗ gia đều không am hiểu chuyện nấu nướng nên bọn họ quyết định đến nhà hàng ăn.

Tiến vào nhà hàng, nhìn thấy không gian đẹp và nghe nhạc hay khiến cho người ta có một cảm giác thoải mái.

Đỗ Thanh Dương đã sớm tới, nhìn thấy bọn họ đi vào, liền vẫy tay gọi.

"Thắm Kiều, hôm nay chúng ta cần phải ăn nhiều mới đáp lại thịnh tình của anh trai tôi đó." Đỗ Thanh Dương cầm menu lên, chuẩn bị gọi thức ăn.

Thắm Kiều cảm ly nước lên uống một ngụm nước, nhìn đồng hồ một chút, đến sáu giờ rồi, cô lấy di động bước ra hành lang gọi cho Trình Dịch Dương.

"Là em."

"Ừ."

"Anh... Đã về nhà sao?"

"Mới vừa trở về, lúc tan sở đi siêu thị một chuyến."

"Ừm." Cô nhẹ giọng nói, "Tối nay em sẽ không trở về nhà ăn cơm."

"... Ừ."

Hần không hỏi tới, nhưng mà cô lại cảm thấy cần thiết nhiều lời với hắn, "Là do... Anh Viễn Dương, chính là anh trai của Thanh Dương, Đỗ Viễn Dương, anh ấy mời bọn em ăn cơm."

"... Biết."

"Vậy tối nay em sẽ về nhà."

"Được."

Nói hết lời xong cô nên cúp điện thoại, nhưng không biết vì sao lại có chút không nỡ, ngón tay khẽ xoa xoa má.

Mà hắn, cũng không cắt đứt. Trong lúc nhất thời, yên tĩnh lại, cô có thể nghe tiếng hít thở của hắn ở đầu dây bên kia.

Hồi lâu, cô mở miệng hỏi, "Mới vừa đi siêu thị, anh mua gì?"

Xa xa, tựa hồ nghe tiếng thở dài của hắn "Không có gì, chỉ là một chút đồ dùng hằng ngày."

"À."

"Vậy trước tiên..."

"Đồ hằng ngày là gì? Trong nhà có thiếu cái gì sao?" Chỉ sợ hắn nói muốn cúp điện thoại, cô vội vã hỏi.

"..."

"Anh cứ nói đi." Giọng làm nũng đã không tự chủ thốt ra.

"Hôm nay thấy tôm hùm rất tươi, mua rất nhiều định làm tôm nướng cho em ăn."

"À!" Cô rất thích ăn hải sản, nhất là tôm hùm.

"Chất lượng tôm hùm mua lần này rất tốt, rất chắc nên mùi vị sẽ rất ngon."

"..." Nước miếng của cô sắp chảy ra, biết thủ nghệ của hân rất tốt, hân làm hải sản, mỗi lần đều có vị phong phú, lại xuất sắc giữ nguyên được hương vị thật của đồ ăn, cô rất thích.

"Anh còn mua dâu tây."

Trời ạ, đều là thức ăn cô yêu thích, lòng của cô bị hấp dẫn mãnh liệt.

"Nhưng mà thôi, tôm hùm anh sẽ bỏ tủ lạnh ngày mai làm cho em ăn, dâu tây cũng thế, em cứ yên tâm dùng com." Giọng đàn ông trầm thấp loáng thoáng mang vẻ tiếc nuối.

"... Chồng à..." Ngữ điệu kéo dài giống như có vô hạn uất ức.

"Ừ?"

"Em muốn về nhà ăn com." Giống như trẻ con cực độ chờ đợi, cực độ khát vọng.

"Như vậy, được không?"

"Hai mươi phút sau, em sẽ về đến nhà."

"... Được."

Tắt điện thoại di động, Thẩm Kiều từ từ đi trở về chỗ ngồi.

"A Kiều, tôi đã gọi nhiều món, bà xem có muốn ăn gì thêm không? Đồ Thanh Dương cười ngọt ngào ngấm lại thực đơn.

Đỗ Viễn Dương cũng cười nhìn về cô, "Em mau gọi thức ăn đi, nếu không bữa tham ăn này ngay cả phần em cũng sẽ ăn hết đó."

"Tôi đi rửa tay." Nhìn khuôn mặt Đỗ Thanh Dương vui vẻ tươi cười, cô không thể mở miệng nói là muốn đi được. Không còn cách nào khác hơn là đứng dậy, bắt đầu đi dùng cách khiến người ta khinh bỉ nhất là trốn đi toalet.

Không nghĩ tới Thẩm Kiều cô, một Nữ Vương dám nói dám làm, thế mà hôm nay lại làm ra chuyện như thế này, cô vừa khinh bỉ mình vừa chặn taxi chạy về một mạch. Ở trên xe nhắn cho Đỗ Thanh Dương một tin nhắn, sau đó nhanh chóng tắt máy.

So với bữa tiệc tôm hùm lớn, so với dâu tây mà cô thích nhất, thật ra thì cô phát hiện, mình càng muốn ngồi ở bàn ăn với Trình Dịch Dương, cùng nhau ăn com, cùng nhau tản bộ, cái loại cảm giác ấm áp cùng tự tại như vậy mới là tốt nhất. Như vậy bất kỳ món ngon nào cũng không thể thay thế được, thì ra bất chợt, cô đã quen có hân làm bạn. Cô nghĩ nếu như có một ngày phải xa hân, có thể không phải là Trình Dịch Dương không chịu nổi, người trước tiên sẽ thống khổ chính là cô, Thẩm Kiều. Nghĩ lại, cô là người luôn thích tự do, không ép buộc, trên khuôn mặt kiều diễm không phải mang chút u sầu, mà luôn vui vẻ ngọt ngào ở đó ấm của họ, nơi mà ông chồng hoàn hảo trăm phần trăm của cô luôn ở đó đợi cô. Loại cảm giác đó thực sự thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Rồi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Kết quả của lần trốn về chính là bị bạn tốt mắng cho thôi đầu, cho dù có khép lại điện thoại vẫn nghe thấy giọng nói thanh thúy của Đỗ Thanh Dương vang vang bên tai, cô tự biết là mình đuối lý, không dám mạnh miệng cùng Đỗ Thanh Dương, không thể làm điều gì khác hơn là ngoan ngoãn nghe bạn mình phát tiết, hy vọng bạn tốt có thể hết giận. Cũng thuận tiện sợ hãi than trình độ ngôn ngữ của bạn tốt ngày càng tiến nhanh trong lòng, toàn bộ nửa tiếng không ngừng nghỉ, không lặp lại câu nào, xem ra Thanh Dương dưới sự huấn luyện của cô miệng lưỡi đã ngày càng tiến bộ.

Nắng ấm mùa đông từ từ tắt dần, đẩy cửa sổ thủy tinh, bên ngoài bay tới mùi hoa êm ái, cảnh sắc vào thời gian mặt trời lặn giống như được vẽ lên. Khoe miệng cô mỉm cười, bỏ di động sang một bên, miệng ngâm nga bài hát nào đó, tay vẫn tiếp tục công việc. Chiếc áo sơ mi sạch sẽ trắng tinh vẫn còn thơm mùi xà phòng, từng đường viền tỉ mỉ, chiếc bàn là nhẹ nhàng lướt qua, những nếp nhăn được là phẳng một cách thỏa đáng.

Động tác của cô chưa tính là thuần thục, có thể gọi là vụng về, nhưng trái tim vô cùng ngọt ngào. Cô đã lớn từng này mà đây là lần đầu tiên làm việc nhà

nên thật xấu hổ. Lúc ở nhà có mẹ, chuyện gì cũng không phải làm, ra nước ngoài có thể tùy ý thấy được hiệu giặt, căn bản cô không cần quan tâm. Hiện giờ đã kết hôn, có chồng vạn năng, cuộc sống trôi qua lại càng thoải mái hơn bất kỳ lúc nào. Được chồng nuông chiều như thế, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cho nên muốn làm một chút gì đó cho hắn.

Suy nghĩ về tất cả hắn làm cho cô trong thời gian qua, trong lòng của cô tràn đầy ngọt ngào và hạnh phúc, nghĩ đến thân hình cường tráng của chồng mặc chiếc áo do chính cô ủi, loại cảm giác này thật sự vui vẻ.

Thì ra phụ nữ làm tất cả mọi chuyện vì người đàn ông của mình không phải là đang phục vụ mà bởi vì chính tay mình xử lý tất cả mọi việc sẽ có cảm giác vô cùng thỏa mãn, thật sự là không có gì có thể sánh bằng. Khó trách mẹ luôn nói cô không hợp làm người phụ nữ của gia đình.

Mãi cho đến hôm nay, cô mới cảm nhận được loại cảm giác này, mới biết mẹ đúng.

Chỉ ủi một cái áo somi bình thường thôi mà làm cho cô cảm thấy còn vui hơn hoàn thiện trăm bản thiết kế nhiều.

Hắc, hắc, hắc, Thẩm Kiều, thì ra mày cũng chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé không hơn không kém.

Vừa cảm thán, vừa xốc áo sơ mi lên sửa sang lại, tỉ mỉ quan sát, ừ, cũng không tệ lắm, xem ra cô vẫn còn một chút bản năng của phụ nữ, coi như không biết làm cơm nhưng việc khác còn làm được.

Nghe tiếng đóng cửa xe, cô ngược mắt nhìn đồng hồ treo tường, đúng năm giờ bốn lăm, người đàn ông này thật là, thời gian giống như thời khóa biểu vậy, khác thật sâu trong đầu, không sai biệt một giây.

Trình Dịch Dương vào cửa chính, nhìn qua thấy cô vợ xinh đẹp của mình đang đứng ở trong phòng khách, tay cầm chiếc áo sơ mi của hắn. Ánh nắng chiều chiếu vào từ cửa sổ mở ra, thoa thân thể cô thành một màu vàng kim dịu dàng, cô chỉ mặc một cái áo lông rộng thùng thình, bắp đùi trắng như tuyết dưới vạt áo óng ánh trong suốt, chân đi một đôi dép lông xù xi.

Mái tóc buộc lỏng buông sau vai, từng sợi đen nhánh, lóe sáng làm nổi bật lên đôi mắt long lanh động lòng người, cánh môi xinh đẹp nở nụ cười rạng rỡ nhìn ánh mắt nóng bỏng của hắn, tựa như hoa hồng nở rộ: "Anh đã về." Hô hấp của hắn chợt trở nên khó khăn.

Đối với cuộc sống, còn có thể có yêu cầu nhiều hơn sao? Tan việc trở về, có thể thấy cô vợ xinh đẹp như hoa, loại cảm giác đó...

Hắn đề cập tài liệu xuống, bình tĩnh mở miệng: "Em không nên mặc ít như thế."

Khí trời thán một, cô còn chưa mở lò sưởi, cửa sổ lại mở ra rất dễ bị cảm lạnh.

"Hôm nay gió thổi thật thoải mái, em không muốn đóng cửa."

"Em làm cái gì ở đây?" Hắn nhìn thấy y phục trong tay cô, trong mắt thoáng qua vẻ giật mình.

"A, cái này." Cô cười càng thêm rực rỡ, cầm chiếc áo đi tới trước mặt hắn, như trẻ con đòi phần thưởng, "Anh xem, em đang học ủi quần áo." Lí lắc biểu diễn thành quả của mình trước mặt hắn, "Mặc dù làm có thể không bằng anh, nhưng trông em làm không tệ lắm đúng không?"

Tỉ mỉ thưởng thức thành tích của mình, đối với người khác mà nói, có thể là một chuyện vô cùng đơn giản, nhưng đối với cô Thẩm Kiều trước kia, cô có lẽ không nghĩ tới cô sẽ học làm những việc này.

Trong cổ của hắn, đột nhiên dâng lên một khối cứng rắn làm cho hắn cảm thấy nuốt cũng rất khó khăn.

"A Dương, A Kiều nhà chúng ta bị làm hư rồi, cái gì cũng không biết làm."

"Ngón tay của nó ngay cả nước cũng không muốn đựng."

"Bảo nó lật một trang sách dạy nấu ăn, giống như muốn mạng của nó."

"Ngay cả giặt ủi y phục như thế nào đều không biết, haizz, thật là không biết mẹ sinh đứa con gái như vậy gả cho con, không biết có phải là may mắn đối với con hay không nữa."

Vào thời khắc này lời than của Hà Thanh Hồng về Thẩm Kiều qua nhiều năm lại tràn hết vào đầu óc hắn như thủy triều. Yêu kiều, non nớt, bảo bối của hắn, chỉ biết hưởng thụ mà hôm nay lại ủi quần áo cho hắn, nắm tay hắn nắm thật chặt.

Thẩm Kiều một mình thưởng thức nửa ngày, thấy hắn có vẻ bình tĩnh, trông mắt thâm trầm, liền không thuận theo dạm chân, "Làm ơn mà, người ta đã làm nửa ngày, anh một câu cũng không thêm nói."

Như thế nào, kém cỏi lắm sao? Coi như cô làm không tốt, cũng nên mở miệng nói một câu chứ? Hừ, dám nói cô làm không tốt, lần sau cô nhất định sẽ làm tốt hơn.

Trình Dịch Dương đột nhiên đưa tay kéo cô ôm vào lòng, nâng cằm của cô hôn lên.

"A..." Lần đầu tiên bị hôn như thế này làm cho người ta hít thở không thông, đầu lưỡi của cô bị đảo lên trong miệng, cô lập tức không phản ứng kịp.

Hồ hấp của hân nặng nề, bàn tay xuyên qua vạt áo lông của cô, kéo quần lót ren xuống.

"Um... Đừng..." Hân gấp gáp làm cô sợ, cô liều mạng đẩy hân, muốn tìm ra một chút khe hở từ dưới môi của hân, "Cửa sổ... Cửa sổ chưa đóng..."

Bọn họ còn đứng ở trong phòng khách, cửa sổ to sát đất mở ra, người đàn ông này lại muốn lột sạch cô ở đây, thật là quá đáng. Cô lớn mật và nhiệt tình hơn nữa cũng không dám diễn cảnh xuân ở phòng khách vào ban ngày, miễn cho người đi đường vô duyên vô cớ nhìn thấy.

Trình Dịch Dương ôm cô lên, cô sợ té xuống, bắp đùi trắng như tuyết kẹp hông của hân thật chặt, nơi cứng rắn của hân đè ở nơi mềm mại của cô. Đàn ông đáng chết, tự dưng trong nháy mắt lại kích động đến như vậy!

Hân ôm cô vào trong phòng, vội quăng cô vào trong chăn mềm mại.

"A!" Mặc dù không đau, nhưng đầu óc cũng choáng váng, Thẩm Kiều còn chưa kịp bò dậy, đã bị Trình Dịch Dương ngăn chặn, ngay cả thân thể cũng không nhúc nhích được.

"Trình Dịch Dương, anh làm..." Nói chưa xong đã bị hân hung hăng chặn lại.

Bàn tay của hân chuyển qua chiếc cằm trắng nõn, cúi xuống hôn cô mãnh liệt

Một cái tay khác cũng không an phận, xóc lên vạt áo lông, trong giây lát chiếc quần lót ren mỏng manh bị ném xuống giường.

"Anh..."

"Thẩm Kiều, anh... có thể không thể từ từ, được không?" Tiếng hít thở nặng nề vang ở bên tai cô, từng nhịp từng nhịp mang theo hơi thở nam tính mãnh liệt, lòng cô không hiểu vì sao vừa nhột vừa đau.

Thứ trắng kiện thẳng tắp đi vào trong cơ thể cô, sâu vô cùng.

Cô cắn chặt môi, lẩm bẩm oán trách: "Trình Dịch Dương, đàn ông đáng chết, đi vào như vậy không biết là rất đau sao?" Hân không nói chuyện, chỉ hôn cô, hôn đến kịch liệt điên cuồng.

"Chậm... Ồ, chậm một chút... A..."

Điên rồi, đúng là điên rồi, y phục của bọn họ còn chưa cởi, đã dây dưa ở trên giường. Rất đau, đúng vậy, vô cùng đau. Hân quá lớn, ngày thường hân đều phải dụ dỗ thật lâu, cô mới có thể tiếp nhận hân, nhưng mà hôm nay, không có bất kỳ màn dạo đầu, đã trực tiếp thô lỗ đi vào, không đau mới là lạ!

Nhưng mà, cái loại cảm giác tê dại bén nhọn cũng từ từ dâng lên theo động tác của hân. Cái mộng mị mà bị hân nâng lên thật cao, thừa nhận nhiệt tình của hân, vòng eo mảnh khảnh bị hân nắm thật chặt.

Nhiều chặt mảy, đôi môi đỏ tươi không ngừng ngậm ra thanh âm non nớt, mắng, hàm hừ, nhưng mà cũng rất thoải mái.

Một giờ, hai giờ, chờ mãi, hân rút cuộc buông cô ra thì toàn thân cao thấp, mỗi một khối xương, mỗi một cơ, đều vừa mới vừa đau lại tê dại.

Cái tên đàn ông đáng ghét này! Cô tức giận thở gấp, trừng mắt nhìn từng bắp thịt rắn chắc, hàm răng thật là ngứa, hung khí của hân vẫn ở lại trong cơ thể cô, không chịu đi ra ngoài.

Ánh mắt sáng rỡ nhìn chằm chằm hân, nhìn mặt người đàn ông thỏa mãn, lại nhìn vết thương đầy người mình thật sự là hận, chỉ muốn cắn hân. Ừ, vừa đúng lúc cần trúng cái "Viên" trước ngực hân.

Mồ hôi ướt mướt, đàn ông vừa vận động xong, trên người tản mát ra một loại mùi vị đặc biệt.

"Chớ lộn xộn." Hân sờ nhẹ cái mộng nhỏ của cô, nhàn nhạt cảnh cáo.

"Không cần!" Tiếp tục gặm, ai bảo người đàn ông này không giải thích được đã động dục, càng không chịu sửa đổi, cô rõ ràng không làm gì, rốt cuộc trêu chọc hân ở đâu? Chẳng lẽ cô ừ đồ không tốt, cũng không cần trừng phạt như vậy chứ?

Không tới một phút, cô rõ ràng cảm giác được hân lại biến hóa trong cơ thể cô.

A, không thể nào? Sao hân lại...

Vội vàng buông miếng thịt đang gặm trong miệng ra, vội đứng dậy chạy trốn.

Hân chỉ cần một tay đã thoải mái kéo cô xuống dưới thân, trông mắt đen nhánh nghiêm túc nhìn cô: "Anh đã nói cái gì? Hửm?"

"Người ta thật đói đó..." Trốn không thoát, không thể làm gì khác hơn là phục tùng làm nũng.

"Rất tốt, anh cũng vậy." Động tác hân không nhanh không chậm.

Đôi cái gì? Cái đồ sắc lang, rõ ràng mỗi đêm đều cố gắng ăn cô, ban ngày còn bắt chọt bổ sung vào, lại còn dám kêu đói!

"A, nơi đó..." Duyên đáng kêu to, khối thịt non bị chống đỡ, bị liều mạng co rút.

Nước xuân róc rách, kịch chiến không ngừng. Chờ kích tình trong nhà có vẻ thối lui lần nữa thì bên ngoài đã khuya. Ngôi sao đáng yêu trên trời lặng lẽ sáng lóe chiếu lên khuôn mặt cô đã mệt mỏi bất tỉnh, một mảnh yên tĩnh.

Trong tay của cô còn nắm thật chặt chiếc áo somi cô đã ủi, nhưng mà trên nền vải trắng tinh đã đầy mồ hôi của hai người, và còn đầy dấu vết nữa. Thờ dài, muốn lấy cái áo kia ra nhưng cô gái nhỏ này đang ngủ thiếp đi vẫn còn nắm chặt nó, đôi môi cong lên giống như đang oán hận hân đã quá tận tình.

Nên đối xử với cô như thế nào bây giờ? Tại sao mỗi lần vừa đụng đến cô, hân đều mất không chế như vậy?

Nhìn đầy dấu vết nông nông sâu sâu trên người cô, trong lòng hơi đau, thật là quá phóng túng rồi.

Ngón tay khẽ vuốt ở bên má phẩn, "Biết vì cái gì mà anh kích động như vậy không?" Cô ngủ say, mặt thật đơn thuần đáng yêu.

"Bởi vì, em rốt cuộc đã chịu làm vợ anh rồi." Giọng nói êm ái, ý nghĩa lời nói vô hạn.

Đúng vậy, Thẩm Kiều cô, rốt cuộc đã trở thành vợ của hân rồi. Mãi cho đến hôm nay, mãi cho đến thấy cô chịu ừ quần áo, trong nháy mắt hân mới cảm thấy cô đã thật sự thuộc về mình.

Cô là một người yêu bản thân, vô cùng cố chấp, sống trong thế giới của bản thân đều lấy mình làm trung tâm, bình yên hưởng thụ tất cả những gì hân mang lại, không một chút áy náy tùy ý sai khiến hân.

Làm tất cả cho cô, đều là lòng hân cam tâm tình nguyện. Cung chịu cô, tùy cô, theo cô, nhìn cô vui vẻ cười, làm nũng như đứa trẻ, tim của hân đã cảm thấy thỏa mãn.

Cô gái này, cao hứng thì lớn tiếng cười, tức giận thì lớn tiếng mắng, cuồng dã như con ngựa hoang khó có thể khống chế; làm nũng rồi lại khiến cho người ta điên đảo theo. Cô là như vậy, sống thay đổi qua từng phút nhưng cũng đủ để làm hân cảm thấy hạnh phúc, ôm lấy cô cũng đã đủ cho hân thỏa mãn rồi.

Nhưng thỏa mãn như vậy vẫn còn thiếu cái gì đó, mãi cho tới hôm nay nó mới được bổ sung vào. Cô đã bắt đầu biết cho đi, bắt đầu ý thức được cô là vợ hân, mặc dù chỉ đơn giản là ừ cái áo một chút nhưng đối với Thẩm Kiều không phải là chuyện dễ dàng. Một cô gái không phải từ chính người đàn ông yêu cầu mà tự nguyện làm cho hân, điều này mới thật sự hoàn toàn tiến bộ. Cho nên, hân mới sẽ cảm động đến không thể không chế được, cảm giác đó ào đến như sóng biển bao trùm lên tất cả, trong khoảnh khắc đó hân chỉ muốn ôm lấy cô vào ngực thật chặt, tiến thật sâu vào nơi sâu nhất của cô mới có thể chân thật cảm nhận được.

Vĩnh viễn không bao giờ thỏa mãn.

Một cái hôn êm ái in lên trán tròn bóng của cô, "Ngủ ngon, Thẩm Kiều", vợ thân yêu, vợ của hân.

Tình cảm của bọn họ, càng ngày càng trở nên tốt đẹp hơn. Thẩm Kiều vẫn không thích làm việc nhà, nhưng cô sẽ làm chút chuyện nhỏ cho hân, ví dụ như, sáng sớm rời giường cạo râu cho hân, ví dụ như, thắt cà vạt cho hân trước khi đi làm. Một chút xíu chuyện vặt nhỏ nhoi như vậy làm cho tình cảm giữa vợ chồng ngày càng sâu sắc. Trình Dịch Dương vẫn sẵn sàng như vậy, không biết có phải năng lực cảm thụ của cô tăng lên hay không mà cô cảm giác anh mắt hân nhìn cô luôn dịu dàng. Cuộc sống như thế, trước kia cô chưa từng nghĩ đến. Không có rượu ngon, không có hoa tươi, không xa hoa, không có kim cương vàng bạc nhưng chỉ cần có hân là đủ rồi, cô đúng là thích hợp làm vợ của hân.

Tháng một đã qua, tháng hai cũng lướt qua, rất nhanh, đã đến tháng ba có ánh nắng tươi sáng. Nhiệt độ rõ ràng lên cao không ít, Thẩm Kiều mặc áo phông cùng quần jean đơn giản, cầm bình nước ra vườn tưới cỏ.

Khoản không gian cỏ xanh biếc này như một tấm thảm, từ trước đến giờ đều do Trình Dịch Dương chăm sóc, hiếm khi cô hăng hai như hôm nay muốn tự mình làm, còn chưa kịp lấy nước đổ vào bình thì điện thoại di động ở phòng khách vang lên.

"Thanh Dương."

"A Kiều, nghe anh tôi nói, gần đây bà hoàn thành một hợp đồng lớn, chúc mừng nha." Giọng nói Đỗ Thanh Dương vẫn hoạt bát như vậy.

"Cám ơn." Nhắc tới điều này cô cũng rất vui vẻ, hợp đồng lần này là một cái biệt thự 300m2, không gian vô cùng thoáng đãng, nỗ lực gần một tháng mới khiến cho chủ nhà hài lòng, mà chính cô cũng rất vui vẻ.

"Này, đừng nói với tôi là tối nay không định ra ngoài nhá, tối nay ra ngoài chơi đi, tôi mời."

"Tốt như vậy sao?"

"Dĩ nhiên." Đỗ Thanh Dương nửa oán giận, nửa hoài niệm nói: "Tôi vẫn còn muốn lượn lờ với bà." Thẩm Kiều được mệnh danh là Nữ Hoàng Night Club, biết nhiều trò, lại phóng khoáng, chơi với Thẩm Kiều thật là vui vẻ. Trước kia, ngày ngày hai người đều cùng nhau vào các Night Club lớn ở Đài Bắc chơi.

"VẬY TÔI CŨNG KHÔNG KHÁCH KHÍ." SÀNG KHOÁI ĐÁP ỨNG, suy nghĩ một chút cô thật là thật lâu chưa đi chơi, hôm nay muốn chơi tới bến luôn.

"Thế thì đi 'Mê Ly Chi Dạ' đi, tôi còn nhớ bà rất thích nơi này." Dĩ nhiên ông chủ ở đó rất thích Thẩm Kiều, vẫn thường xuyên hỏi thăm tin tức của cô, còn nói chờ cô đến sẽ giảm giá bảy phần, ưu đãi như vậy dĩ nhiên sẽ không buông tha.

"ĐƯỢC." ĐỐI VỚI ĐỊA ĐIỂM, Thẩm Kiều không có ý kiến.

Kết thúc trò chuyện, Thẩm Kiều gọi điện cho Trình Dịch Dương.

"Chồng à." Không tự chủ, thanh âm trở nên có chút lảm nhẽng, nếu như bị Đỗ Thanh Dương nghe được, sợ rằng sẽ cười đến chết mất.

"Ừ." Điện thoại di động bên kia truyền đến tiếng lật giấy tờ rõ ràng, ông chồng nhà cô thật rất bận, "Tối nay Thanh Dương hẹn em đi ra ngoài chơi."

Tiếng lật giấy dừng lại một chút, lại tiếp tục, "... Ừ."

"VẬY... ANH CÓ ĐI CÙNG KHÔNG?" Cô không ôm hy vọng hỏi. Gần đây nghe nói hần đang giúp Phương Nhĩ Chính xử lý một vụ trọng án, loay hoay hận không thể phân thân chứ đừng nói đến chơi, sợ là thời gian ăn cơm cũng không có, thời gian gần đây hần tan ca vô cùng muộn.

Hần trầm mặc chừng một phút, nhàn nhạt mở miệng: "Bọn em muốn đi đâu?"

"Thanh Dương nói muốn đi 'Mê Ly Chi Dạ', em cũng vậy, rất ưa thích không khí nơi đó." Chỗ đó người quen rất nhiều, chơi cũng rất được, có thể cùng nhau điên cuồng, quá đã.

Trình Dịch Dương làm nghề gì? Hiểu rõ vô cùng những nơi như thế này.

Lần này, hần trầm mặc lâu hơn, sau đó mới nói, "Anh có thể đi nhưng mà sẽ đến muộn." Hần tan việc rồi, còn phải đến đồn cảnh sát giúp Phương Nhĩ Chính xử lý vụ án khó giải quyết, gần đây là thời kỳ mấu chốt, không thể qua loa được.

"Chồng à, nếu anh quá bận rộn thì không cần miễn cưỡng đâu." Cô không phải cái loại phụ nữ cố tình gây sự, biết hần làm việc khổ cực, không muốn cưỡng cầu hần nhất định phải theo cô.

"Không sao."

"VẬY, EM CHỜ ANH."

"ĐƯỢC."

Khi Trình Dịch Dương đến đã hơn mười một giờ, nhưng đối với Night Club mà nói thì đây mới là thời gian bắt đầu.

Hần nhìn thấy Thẩm Kiều ngồi giữa một đám nam nữ, chơi rất vui vẻ. Hần không vội vã tiến lên, chỉ tựa vào bên quầy bar, bảo bartender cho một ly whisky, uống xong một ngụm lớn mới xốc lại thần kinh căng thẳng. Vụ án gần đây vô cùng trọng đại, hần và Phương Nhĩ Chính đang cẩn thận từng li từng tí mấy hôm nay, hần cảm thấy có chút mệt mỏi. Ngay cả Thẩm Kiều cũng nói vậy, cô gái kia luôn thích hôn môi mỗi khi hần cau mày, hần không phải không thích hương thơm

Con người thâm thúy, yên lặng nhìn khuôn mặt cô gái đang tươi cười đến rạng rỡ, xúc xắc, chơi đoán số, trò nào cô chơi cũng giỏi, cho dù thua cũng sáng khoái cầm ly rượu uống phạt, đây chính là Thẩm Kiều, nơi này mọi người không tính là quen thuộc nhưng cũng không tính là nơi xa lạ, cô tựa như cá gặp nước.

"Ồ GIỮA, ĐÚNG KHÔNG?" Bartender đẹp nhìn sang trai theo tầm mắt của hần, cô ấy nổi danh là Nữ Hoàng Night Club, chỉ là lâu rồi mới đến."

Cầm lấy tám vài sạch, tỷ mỉ lau ly thủy tinh, thuận tiện buôn chuyện, "Nghe nói đi học ở nước ngoài, khó trách."

Trình Dịch Dương từ từ nhấp rượu, cảm giác chất lỏng thông qua cổ họng, nóng vào tận đáy lòng.

"TÔI DÁM DÙNG THỨ QUÝ GIÁ NHẤT TRÊN NGƯỜI ĐỂ ĐÁNH CUỘC RẰNG TẤT CẢ ĐÀN ÔNG TRONG NÀY ĐỀU MUỐN ÔM CÔ ẤY."

Không cần đánh cược, nhìn đám đàn ông trong này đang nhìn chăm chăm cô thì biết, Thẩm Kiều chính là loại người được trời sinh hấp dẫn ánh mắt mọi người, không cần lên tiếng, không cần ra mặt, chỉ cần nhìn một cái liền có thể khiến cho người ta vào sinh ra tử vì cô. Trình Dịch Dương đặt ly rượu xuống, chỉ cần về mặt uy nghiêm khí thế, bartender lập tức hiểu ý buông công việc trong tay rót cho hần ly rượu khác.

Ánh mắt sắc bén nhàn nhạt lướt qua bên người cô, dừng lại trên người người đàn ông anh tuấn đang đứng bên cạnh cô, toàn những người xa lạ nhưng ánh mắt nhìn Thẩm Kiều thì Trình Dịch Dương vô cùng quen thuộc.

Đây là...

Một tiếng huyết sáo, "Trước kia mỗi lần cô ấy tới, đều là tiêu điểm, phong tình vạn chủng, thật là một chút cũng không có nói sai."

Tiếng cảm thán ở đầu đó, "Thật là một báu vật trời sinh, nếu như tôi có thể hôn cô ấy, thì để tôi làm..."

"Xin lỗi, cái ly anh không lau sạch sẽ." Trình Dịch Dương cắt đứt lời của hắn, để ly rượu xuống, đi về phía Thẩm Kiều.

Bartender om sòm cúi đầu nhìn xuống, trời à, khi nào thì hắn đã đổi khăn lau bàn thành khăn lau ly rồi? Nhìn lại những cái ly vừa lau, a...

Thẩm Kiều vừa nhìn thấy thân ảnh rần rởi của ông chồng thân yêu đang đi tới, không tự chủ hé ra nụ cười, vội vàng đứng lên khoác tay hắn, ngọt ngào nói: "Anh tới rồi."

"Không giới thiệu sao?" Trình Dịch Dương nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh cô, nhàn nhạt mở miệng.

"Anh ấy là ông chủ ở đây, Ngô Tử Tuyên, đây là chồng tôi, Trình Dịch Dương." Một tay kéo hắn xuống bắt đầu giới thiệu.

"Chồng... em?" sắc mặt Ngô Tử Tuyên lập tức liền thay đổi, "Em... Kết hôn?"

"Chào anh." Trình Dịch Dương ôm eo Thẩm Kiều, gật đầu chào hắn rồi quay sang nhìn cô vợ đang cười ngọt ngào, "Vừa rồi đang chơi cái gì?"

"Cũng không dễ chơi, nhưng bọn họ chơi đều không thắng được em." Cong môi lên, những trò chơi này chơi cũng được mà không chơi cũng được, không biết vì sao nữa, trước kia cô rất thích nhưng giờ lại cảm thấy nó vô vị tẻ nhạt.

"A Kiều, bà thật là đủ phách lối!" Đỗ Thanh Dương thấy cô nói như vậy vội vàng dạy bảo.

"Vậy bà có thắng nổi tôi không?" Mắt lườm một cái.

Tất cả mọi người đều cười, ai cũng biết, Thẩm Kiều là người thông minh, suy nghĩ nhạy bén, chơi đoán số, chơi xúc xắc thậm chí là trò quốc vương, vận khí của cô quá may, khó gặp địch thủ.

"Thật không chịu nổi bà." Đỗ Thanh Dương lắc đầu một cái, "Trình đại Kiểm sát trưởng, anh xem bà xã của anh chút đi, nhớ dẫn về nhà quản cho tốt."

Trình Dịch Dương liền lấy cái ly của Thẩm Kiều uống cạn, cũng không đáp lời, với điều này hắn không thích và cũng không có thói quen, càng không miễn cưỡng tự mình phối hợp với mọi người để đùa giỡn.

Cũng may, Đỗ Thanh Dương cũng biết tính cách của hắn, nên không để ý, nhìn đồng hồ trên tay, mỉm cười một tiếng, "A, mười hai giờ đúng." Tiếng nói vừa dứt, toàn bộ ánh đèn chợt tắt.

m sắc hoàn mỹ từ DJ truyền đến, "Hello, everybody, mười hai giờ đúng, chúng ta nghĩ tới người nào?"

"Thẩm Kiều, Thẩm Kiều, Thẩm Kiều!" Dưới đài, trong sân nhảy, phát ra đồng loạt mà vang dội trong đám người, kêu lên cùng một cái tên.

Đèn cứ trực tiếp chiếu vào người Thẩm Kiều, dưới âm thanh quay cuồng của âm nhạc, cô đứng lên, duyên dáng nhảy lên vũ đài.

Tất cả giống như ở nước Mỹ, cô là ngôi sao trời sinh, nếu là thật thì nhất định sẽ được vô số người điên cuồng ngưỡng mộ, từng bộ phận trên thân thể, từng tế bào đều thần bí hấp dẫn.

"Nhìn em, chỉ nhìn em, yêu em, hãy yêu em." Rõ ràng không nói lời nào, chỉ có mắt, chỉ có tứ chi, nhưng toàn thân cô đang reo hò điều đó. Điệu nhảy tựa hồ như yêu tình mê hoặc lòng người.

Trình Dịch Dương khẽ vuốt mép ly, tất cả mọi chuyện quen thuộc giống như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, Thẩm Kiều nhảy ở trên vũ đài mà hắn đứng dưới nhìn. Chỉ là, lần này không có người đàn ông khác, không có ai sẽ ôm cô vào ngực, mà hắn rốt cuộc không còn phải là người chỉ đứng xem.

Xinh đẹp của cô, kiều mỹ của cô, tất cả của cô hắn không muốn chia sẻ với ai. Thế nhưng cô gái đó là Thẩm Kiều, hoàn toàn vô tâm, thế giới của cô, bầu trời của cô, tự do sung sướng không ai có thể quản được.

Thẩm Kiều đắm chìm ở trong âm nhạc, sung sướng lắc lư, vui vẻ phập phồng, liếc nhìn khuôn mặt nghiêm chỉnh của Trình Dịch Dương, người đàn ông này, cho dù thân ở nơi này vẫn nghiêm túc, dường như khuôn mặt khác của hắn chỉ có trên giường mới thấy được.

Người ngay thẳng như vậy, cao thượng như vậy, làm cho cô có ý xấu muốn phá tất cả, ưu nhã xoay người, cô nhảy xuống đài nhẹ nhàng bước đi theo vũ điệu, đúng lúc tiếng reo hò vang lên, cô lớn mật đặt chân lên đùi Trình Dịch Dương.

Anh yêu, ông chồng nghiêm túc của em, thời gian trò chơi đã đến!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Rồi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đây là một cuộc hưởng thụ tuyệt đối của giác quan và tinh thần, một bữa tiệc đầy kích thích và nghệ thuật.

Tất cả mọi người trong Night Club đều vỗ tay thét chói tai vì hành động của Thẩm Kiều và lần đầu tiên được thưởng thức Nữ Hoàng biểu diễn điệu nhảy khêu gợi chân thật.

Cô cứ giạng chân ở bên hông Trình Dịch Dương như vậy, coi hắn như một ống tuýp, phần trên pháp phồng, lác lư, mỗi một lần hô hấp, cũng mang theo ý vị nhóp nhúa, từng ánh mắt, đều thấy được treu đùa vô hạn. Ngón tay mềm mại từ từ vuốt ve qua gương mặt của hắn, lướt qua lồng ngực rắn chắc.

Cô dùng thân thể tuyệt vời của mình trực tiếp nhiệt tình dụ hoặc chồng mình.

Đây là một khúc nhạc Latin, tán tỉnh câu dẫn, cô gái khẽ vuốt ve trên người, mỗi phút đều khiêu chiến nhẫn nại của hắn đến cực hạn. Cô đứng dậy xoay tròn, lại quấn quýt với hắn như rắn tựa như rắn chính là tình nhân bí mật của cô, giữa không gian mật mờ này thật muốn chọc hắn nổi điên. Dưới làn váy ngắn ngủi, bắp đùi trắng như tuyết thỉnh thoảng lộ ra theo động tác kịch liệt của cô, làm cho người ta muốn thả tay vào mà hung hăng vuốt ve lấy.

Trông mặt Trình Dịch Dương trở nên thâm sâu hơn, dính chặt vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, cô gái này, đáng chết thiếu bị dạy dỗ.

Thật sự vẫn bình thản à! Thẩm Kiều là lơ cười một tiếng, gương mặt vươn về phía trước, lướt nhẹ bên môi hắn, đầu lưỡi phấn hồng vươn ra khẽ mút từng ngón tay mình, mắt nheo nheo tà tà thoảng nhìn hắn. Eo của cô cọ nhẹ quần hắn theo điệu nhạc sôi động, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cô cảm thấy cái vật kia bị thức tỉnh. Ánh mắt của hắn nóng bỏng, trong con ngươi có hai luồng lửa mạnh mẽ đang bùng cháy.

E hèm, động tình rồi sao? Mắt cô sáng lên, sau cùng cọ mạnh một cái, nhấc eo chuẩn bị đi, một đôi tay chợt giữ chặt cái eo như liễu của cô, khiến cô dừng lại: "Muốn đi mà được à?" Cô cười muốn tránh ra, đáng tiếc người đàn ông này sao có thể đồng ý được.

"Tiểu yêu tinh, hôm nay em đừng mong sẽ được tốt đẹp."

"Vậy sao?" Giọng kéo dài, mang theo khiếu khích nồng đậm, "Anh có thể làm gì?" Ánh mắt ám muội cúi xuống nhìn hắn, chỉ cần cô đứng lên toàn bộ tình trạng hiện giờ của hắn sẽ bị bại lộ trước mặt mọi người, người nghiêm túc như hắn sao có thể chịu được?

Xem ra, hắn đối với cô thật tốt quá!

"Thử một chút xem sao." Hắn một tay bế cô lên.

"A!" Thành linh bị hắn ôm cao, Thẩm Kiều sợ đến nỗi vội ôm cổ hắn.

Trình Dịch Dương ôm cô như một chiến binh thắng lợi bắt lấy nữ đầy tớ xinh đẹp phách lối ra ngoài. Giống như có một tảng đá lớn đổ xuống dòng nước, mọi người rớt rít nhường cho hắn một lối đi. Tất cả đều bị điện lực của hai người họ bắn cho mặt đỏ tím đập. Thật là, nói chung tất cả đều là tay chơi, dạng gì chả thấy qua, nhưng mãnh liệt mập mờ phát ra giữa hai người họ, dù không đến mức quá bỏ mắt nhưng nhìn vẫn không thể thờ nổi.

Đỗ Thanh Dương không khỏi nhìn bóng lưng Trình Dịch Dương giờ ngón cái lên, vô quýt dầy có móng tay nhọn, Thẩm Kiều đã gặp khác tình rồi.

Bọn họ chưa kịp lên xe đã kịch liệt quần lấy rồi.

"Thật là, đủ rồi." Ở khe hở giữa nụ hôn nóng bỏng, hắn lẩm bẩm nói nhỏ. Cuộc sống kiếm chế đã trở thành thói quen, không ngờ đến một ngày mình sẽ mất khống chế ở giữa đông người như vậy, chỉ sợ sau này đến night tra án là khó rồi.

Đây đều là cô gái này làm hại, một tay đẩy cô tựa vào trên tường bên cạnh, bàn tay khác thò vào trong y phục bó sát người, nặng nề vuốt ve cặp vú đầy đặn, thật muốn ôm vào trong ngực hắn, để cô không thể đi đâu, không thể để cho người đàn ông khác thưởng thức đường cong lung linh của cô.

Thẩm Kiều cũng rên rỉ qua khe hở của đôi môi, vừa mới nhảy nhiệt tình và đồng thời câu dẫn hắn khiến cô cũng bị ảnh hưởng, ngón tay cuồng loạn cào cào áo của hắn, càng gấp càng loạn, nóng lòng muốn dứt khoát xé ra, nhưng thật tiếc, hơi sức không đủ khiến cho cô tức giận nóng nảy cắn môi.

"Được rồi, được rồi." Cô gái nhỏ này sao gấp đến như vậy, hắn thấp giọng trấn an, hít sâu kéo đôi môi dính chặt ra, nhìn đôi môi ướt át sáng bóng bị hôn đến sưng đỏ khiến hắn khô cả cổ họng.

"Chúng ta về nhà được không?" Mặc dù hắn cũng không dám bảo đảm, bộ dáng này lái xe có thể xảy ra tai nạn hay không, hay bọn họ có thể nhịn đến lúc đó không?

Quả nhiên! Nữ Vương không thuận theo dặm chân, "Không cần!" Ngón tay nhỏ nghịch ngợm chạy xuống giữa hai chân hắn, vuốt cái vật thô to: "Anh nhịn được?"

"Đáng chết!" Cử động lần này không thể nghi ngờ nữa, đã đổ thêm dầu vào lửa.

Trình Dịch Dương nửa ôm nửa kéo cô vào góc tối, hắn nhảy cảm trời sinh cộng thêm nhiều năm làm việc, nơi xa lạ hắn cũng có thể tìm thấy nơi né được

camera theo dõi, tìm ra nơi ẩn nấp tốt nhất.

Bọn họ chọt tiến về phía sau cây cột cuối cùng, phía trước là một chiếc xe lớn, phía sau là vách tường dày. Đây là góc bãi đỗ xe, sẽ không ai tới nơi này trừ chủ nhân của chiếc xe. Mà chiếc xe Hummer màu đen Thẩm Kiều quá quen thuộc, chủ nhân của nó chính là người đàn ông này.

Không kịp nghĩ nhiều, liền bị Trình Dịch Dương đặt tại sườn xe tiếp tục mãnh liệt. Nước miếng trao đổi điên cuồng, không còn kịp nuốt mà để mặc nó chảy xuống, âm thanh hai cặp môi quần quýt cứ thế phát ra, không thể tách rời.

"Ừm..." Cô nhận nụ hôn gió tấp mura rào từ hân, bàn tay nhỏ bé trượt đến hông hân, kéo khóa quần tây xuống, lấy cái vật đó ra.

Uồn lưng lên, nhiệt tình quần lấy hân.

"Không nên gấp được không?" Hân sờ đến đóa hoa bí mật của cô, thấy dấu vết động tình nhưng vẫn chưa đủ. Của cô rất nhỏ, ướt át chưa đủ, cô quá yếu ớt, hân lại quá lớn. Cô gái này nhiệt tình quá đáng nhưng hoa huyết quá mức chặt khít, mỗi lần hân đều phải dụ dỗ cô hết mức mới có thể làm. Lần trước hân thô bạo làm cô bị thương khiến hân đau lòng đến tận bây giờ, "Chúng ta vào trong xe, có được không?" Như vậy có lẽ từ từ được.

"Em không muốn." Cô muốn hân lần đầu tiên phải triệt để mất đi không chế. Mắt chuyển dời đi, đẩy hân ra, xoay người sang chỗ khác, xóc vẩy mình lên, kéo quần lót mỏng manh xuống, chiếc mông tròn ngọt ngào nhếch lên trên câu dẫn hân, yêu mị nhẹ nhàng lay động: "Đi vào có được không?"

Trời ạ! Cô gái này, đáng đánh một ngàn lần, một vạn lần vào mông, dăm, dăm lớn mật cuồng phóng đến mức này! Thật là cần dạy dỗ.

Hân nhắm mắt, rồi mở ra đôi mắt sáng, tiến lại đè lên lưng cô, khiến cái mông tròn của cô thêm vênh hơn giống như hình trái tim hoàn mỹ, một tay cầm chính dục vọng bùng phát của mình chống đỡ ở nơi miệng nhỏ mềm mại ướt át, không do dự đâm vào.

Vừa tiến vào trong cơ thể xinh đẹp, hân kêu rên lên, hưởng thụ khoái cảm bị cô bao vây thật chặt mấy giây, sau đó hung mãnh chuyển động.

"A!" cảm giác phong phú thật là quá đẹp, mặc dù cô còn chưa đủ ướt át, hân tiến vào mang đến cảm giác đau mãnh liệt, nhưng cũng kèm theo khoái cảm bén nhọn, tiếng rên rỉ của cô còn chưa kịp xong, đã bị hân hung hăng chặn lại.

Thứ dưới thân thể của hân kịch liệt đứng thẳng, nếu cô muốn có được tình yêu mãnh liệt và kích thích một lần, vậy hân sẽ cho cô, chỉ cần cô chịu được.

Tư thế vào từ phía sau khiến cô thêm hẹp và càng thêm nhạy cảm, cái tên nam nhân đáng ghét này quyết tâm dạy dỗ cô bằng được, mỗi lần ra vào đều chĩa vào mảng thịt non mẫn cảm nhất, liều mạng, hung hăng cọt xát lấy khiến cho cô nhức mòi không dứt.

"Ồ..." Loại cảm giác này quá mức kích thích, cô không ngừng nằm sấp xuống, muốn thoát đi loại cảm giác đau đến cực hạn này. Nhưng hân không cho phép, nắm chặt cổ, không để cho cô né ra, tiếp tục ra vào.

"..." Móng tay trong suốt đâm thật sâu vào lòng bàn tay trắng nõn, cảm giác thoải mái lẫn đau đớn mãnh liệt đan xen, muốn rên rỉ lại bị tên đàn ông này chặn miệng, ở phía dưới cảm thấy bị kích thích gấp bội.

Cô vô dụng không nhịn được, mới hơn 10' đã liên tiếp lên cao triều hai lần, thân thể không ngừng co rút, hạ thể nhỏ nước xuống, lưu lại một bãi ản ký trên thân xe trên mặt đất.

Trình Dịch Dương quay cô lại, để trên vách tường lần nữa, để hai chân cô kẹp lấy ngườ hân, đi vào lần nữa.

"A!" Lần này quá nặng, quá trực tiếp, cao triều đánh thẳng vào giống như một tia sét.

Hai chân hung hăng kẹp lại hông bền chắc của hân, cắn chặt môi, ngón tay nhéo chặt tấm lưng dày, dùng sức đến ngón tay cũng trắng bệch rồi.

Trình Dịch Dương không đợi cô khôi phục như cũ, đè lại bắp đùi thon, quắp một chân cô lên, đi vào.

"Dừng... Dừng... Làm ơn..." Cao triều liên miên không dứt như vậy, khiến cho thể lực bị tiêu hao, rốt cuộc không chịu nổi rồi.

Cô đáng thương cầu xin tha thứ, nước mắt không ngừng chảy xuống từ khóe mắt, thanh âm mang theo than khóc nồng đậm.

"Nhận thua, hửm?" Hân nặng nề thờ gấp bên tai cô, động tác phía dưới vẫn không chậm lại, từng cái từng cái mạnh mẽ.

"Em thua, a... Dừng... Dừng một chút..." Bị hân làm cho hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu, cô thật rất lo lắng mình sẽ bất tỉnh trên người hân.

"Cầu xin chân thành!"

Cắn môi, không cam lòng, nhưng quá khó chịu rồi, muốn không thuận phục cũng không được, "Dịch Dương..." Thanh âm mang theo yêu kiều ngọt ngào, "Chồng à, anh yêu, làm ơn, xin dừng lại... A!" Cô hét lên một tiếng, không thuận theo đắm bờ vai của hân, "Em van anh, anh... anh lại dám..." Chọc vào chỗ mẫn cảm nhất, làm sao cô chịu được?

"Muốn cho anh ra ngoài?" Hân cười, đường cong trên khuôn mặt cứng rắn trở nên nhu hòa, trẻ hơn và có sức hút, "Làm như thế nào, em biết, đúng không?"

Vô lực...

Cô không thể làm gì khác hơn là gắng sức ôm hân, liều mạng vặn xoắn cái mông nhỏ, rốt cục qua thời gian dài hân mới gia tăng tốc độ trong cơ thể cô, mở ra hợp lại, điên cuồng đâm vào, đến cuối cùng muốn rút ra ngoài.

"Không cần!" Cô ôm lấy mông hân, không muốn hân đi ra ngoài.

"Đáng chết, đây là kỳ nguy hiểm!" Hân vô cùng quen thuộc kỳ sinh lý của cô nên biết hôm nay không thể!

Cô hất cằm lên dùng sức hôn hân, "Quan tâm khi gió." Cô không muốn hân rời cơ thể mình, để ý gì đến kỳ nguy hiểm hay không phải kỳ nguy hiểm.

Hân nhận thua! Gầm nhẹ, phun ra ở trong cơ thể cô.

Cô nặng nề thở hổn hển, bên đùi đau nhức hàng loạt, mặt chôn ở bờ vai của hân, hai người cùng đắm chìm ở dư âm cao triều.

Một hồi lâu, cô buồn buồn cắn vào bắp thịt hân một cái, "Trình Dịch Dương, anh thật ác, chân của người ta bị chuột rút rồi!"

Tình cảm như mật ngọt, câu này thì ra là thật, Thẩm Kiều khởi động xe của mình, tâm tình vui vẻ vô cùng. Tình cảm giữa cô và Trình Dịch Dương càng ngày càng tốt, nhớ đến một câu thêm dầu vào mật, vào lúc này quả là xác đáng, mỗi phút bọn họ ở chung cô đều thỏa mãn muốn bật cười, ngay cả mẹ cũng nói, cô ngày ngày vui vẻ giống như nhặt được bảo vật, miệng đến giờ cũng không khép lại. Nhặt được bảo vật có gì vui vẻ, hạnh phúc của cô mới là số một, tất cả là do có Trình Dịch Dương làm bạn.

Cô chưa từng nghĩ tới cuộc sống hôn nhân giữa bọn họ, sẽ sung sướng như vậy, được một người đàn ông, cung chiều, thương yêu như vậy, cô thật hưởng thụ, thật không hề giống những cuộc tình đã trải qua.

Cảm giác Trình Dịch Dương mang cho cô thật không giống những cuộc tình trước kia. Cô không biết đây có phải là tình yêu hay không, cô chỉ biết không thể rời bỏ hân, mỗi khi nghĩ đến sẽ tách ra khỏi hân cô liền có cảm giác không sống nổi. Lệ thuộc vào một người đàn ông như vậy đối với cuộc đời Thẩm Kiều là điều hoàn toàn mới lạ. Có lẽ, yêu hay không yêu không quan trọng nữa, cô chỉ cần biết Trình Dịch Dương vô cùng quan trọng đối với sinh mệnh cô, vậy là đủ rồi.

Xe đang hối hả chạy bỗng nhiên chiếc xe Porsche lao ra chặn lại trước mặt, người trên xe thể thao xuống xe khiến cô có vài phần giật mình tròn tròn hai mắt.

Tách ra chưa tới một năm, thế nhưng cô đã cảm thấy xa lạ với dung mạo của hân, giống như người đi tới không phải là bạn trai cũ của cô mà là một người cô không quen biết.

Kling đi tới bên cửa xe cô, nhẹ nhàng gõ một cái, cô rất không tình nguyện hạ cửa kính xuống, dù sao bọn họ chia tay cũng không phải vì lý do tốt đẹp gì, ngay lập tức cô nghĩ tới tốt nhất cả đời này đừng gặp người này. Cô hận nhất là bị người ta lừa gạt tình cảm, nhưng khi bị hân lừa gạt lại không phải rất đau.

"Kiều, đã lâu không gặp." Kling vẫn cao lớn, đẹp trai như vậy, mái tóc vàng cắt đúng mốt, trông mắt lam nhạt, quần áo cao cấp trên người khiến hân càng anh tuấn.

"Ừ." Cô nhàn nhạt gật đầu, đối với hân, cô đã không có cảm giác mãnh liệt. Tình cảm của cô thật cực đoan, yêu chính là yêu, hận chính là hận, mãi cho đến hôm nay nhìn đến hân lần nữa, cô mới phát hiện, thì ra trong lúc vô tình, cảm giác đối với Kling đã mất đi. Xem ra, thời gian thật là một phương thuốc tốt, vào giờ phút này, thế nhưng cô lại vô cùng nhớ đến ông chồng với cái đầu tóc ngắn, khuôn mặt nghiêm túc của mình.

Kling cúi đầu xuống, trong đôi mắt xanh là tương tư mênh mông, "Kiều, một năm qua này, anh thật sự vô cùng nhớ em."

Cô nhếch môi châm chọc: "Chúng ta chia tay, Kling."

"Kiều, đó là hiểu lầm, anh có thể..."

Cô gợn tay lên ngăn lời của hân, "Kling, đàn ông phạm sai lầm chính là phạm sai lầm, cơ hội chỉ có một lần, tôi sẽ không cho lần thứ hai, anh nên biết tôi hận nhất người khác gạt tôi, điểm này không thể tha thứ."

"Anh bị hãm hại đấy!" Kling gầm nhẹ.

"Hãm hại?"

"Đúng!" Hân cắn hận nói.

Cô cười một tiếng, mang theo vài phần thoải mái, "Hãm hại hay không đã không quan trọng, Kling, giữa chúng ta đã không thể, có nhớ không, tôi kết hôn, chuyện của anh với tôi đã không còn liên quan."

"Nếu như có liên quan?"

"Có ý tứ gì?"

"Em biết tại sao không?" Kling cười cười, nhưng là nụ cười lại không nhiễm lên tròng mắt, "Đi theo anh, em rất nhanh có thể biết nguyên nhân." Xoay người, hất quay về xe hân.

Khi hân khởi động xe, Thẩm Kiều vẫn còn do dự có nên tin lời hân nói hay không.

"Kiều, tin tưởng anh, anh tuyệt đối sẽ không tổn thương em, nhất là chuyện này quan hệ với em rất lớn." Kling mở miệng bảo đảm.

Được rồi, mặc dù Kling đã từng lừa gạt cô ở phương diện tình cảm, nhưng bản tính của hân thiện lương, ít nhất tuyệt sẽ không tổn thương cô, như vậy tạm thời tin tưởng hân một lần. Thẩm Kiều lái xe đi theo hân.

Thẩm Kiều không thể tin vào mắt mình, trước mặt khắc cô đang cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian vì có một ông chồng sẵn sàng, nhưng bây giờ cô như từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Nhìn Trình Dịch Dương cùng nữ sinh cách đó không xa, mắt của cô càng đỏ hoe.

Thật ra thì giữa bọn họ cũng không có hành động vượt khuôn phép, bọn họ chỉ là từ siêu thị đi ra, trong tay Trình Dịch Dương cầm một túi giấy, nhưng trên túi đó có in nhãn hiệu phái nữ mà không phải đồ cô dùng, cái nhãn hiệu quần áo này cho tới bây giờ cô đều không thích, người tí mĩ như Trình Dịch Dương chẳng lẽ không biết điều đó, cho nên quần áo đã mua tuyệt đối không dành cho cô.

Tay của cô bé nhẹ nhàng khoác vào cánh tay hân, trên mặt mang nụ cười thân thiện. gương mặt thanh thuần vô tội ngọt ngào động lòng người, thật là vô tội làm cho người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi!

Tại sao, đến tốt cùng là tại sao? Thẩm Kiều cô kiếp trước rốt cuộc là đã làm sai điều gì? Mà cô bé này lại muốn tới tổn thương cô? một lần nữa Lần trước là Kling còn chưa tỉnh, lần này lại là Trình Dịch Dương, tại sao lại là hân? Tại sao ngay cả hân đều muốn phản bội cô?

Cung chiều, thương yêu, chẳng lẽ là giả? Đàn ông có phải trời sinh luôn ôm một người còn mắt thì nhìn người khác? Cô cho là mình đã tìm được một người đàn ông tốt nhưng hóa ra đây cũng là giả. Nếu như ngay cả người đàn ông như Trình Dịch Dương cũng sẽ thay lòng, như vậy trên đời này, còn có người đàn ông nào là có thể tin tưởng, có thể dựa vào?

"Em xem, sự thật ở trước mắt." Kling bên cạnh nói thật nhỏ: "Tất cả chuyện trước kia do bọn họ bày ra. Kiều em phải tin tưởng anh, ngày đó anh thật bận đi Đài Bắc làm việc, nhưng khi trở về liền gặp cô ta. Cô ta vô cùng chủ động bắt chuyện với anh, anh vốn là người nhiệt tình nên không thể chống lại sự dụ dỗ, rồi cô ta rủ anh đi khách sạn, nhưng anh thế là không có chuyện gì xảy ra cả, trừ nụ hôn kia là do cô ta chủ động hôn anh, anh chỉ có không cự tuyệt mà thôi."

Thẩm Kiều ngây ngốc nhìn đôi nam nữ đang nói chuyện phiếm ở cách đó không xa, biểu hiện nhẹ nhàng như vậy, cô còn tưởng rằng chỉ đối với cô hân mới như vậy, thì ra ngu ngốc chính là cô, thì ra với bất kỳ cô gái nào hân cũng nhẹ nhàng như vậy. Về mặt của hân, không thể gọi là cao hứng, nhưng cô hiểu biết hân, đáng hận rất hiểu rõ, hiểu tâm tình bây giờ của hân, có thể nói là vui vẻ, hân đang vui vẻ cái gì?

"Anh cũng không biết tại sao, cô ta chủ động hôn anh, anh đón nhận, nhưng mà em lập tức xuất hiện, sau đó, chúng ta chia tay. Anh rất thống khổ rất hối hận, vốn đang suy nghĩ, tất cả đều là lỗi của anh, anh tự làm tự chịu, nhưng mà anh lại càng không cam tâm, không cam lòng cứ như vậy mất đi em, anh tìm người điều tra em, lại biết hôn nhân của em hạnh phúc, anh thấy vậy nên hết hi vọng rồi, nhưng đang trong lúc vô tình, anh phát hiện một chuyện, mới biết thì ra những chuyện xảy ra trước đây đều bị người ta hãm hại."

Lời của Kling như gió thổi qua tai, cô chỉ chuyên tâm nhìn hai người kia. Cô nhìn thấy cô gái kia đột nhiên mím môi, có mấy phần giận dữ trừng mắt nhìn hân một cái mà hân lại cười. Hân cười, trước mặt cô hân rất ít khi vui vẻ như thế này, nhưng trước mặt nữ sinh này hân lại cười, hay là hân đã thích cô ta rồi?

"Kiều, em biết không, thì ra chồng em và nữ sinh kia..." Lời của Kling đột nhiên dừng lại, hân kinh hô: "Kiều, Kiều, sao em khóc?"

Cô khóc sao? Thẩm Kiều vô thức đưa tay sờ, sờ tới một tay đầy nước mắt, đây là cái gì, một vũng nước lớn trong lòng bàn tay là cái gì? Đây không phải là cô, từ nhỏ đến lớn, khó khăn đến đâu, khó chịu đựng hơn nữa, cô cũng chưa từng khóc, nhưng bây giờ cô đang làm gì?

"Kiều, em..."

Đây không phải là cô, một cô gái khổ sở vì số phận, thương tâm muốn chết, không phải Thẩm Kiều tiêu sái như gió, cô nên chạy đến đánh cho cái tên bội bạc một trận giống như đã đối xử với Kling, đúng vậy, nên như vậy. Thẩm Kiều dùng sức lau nước mắt, mở cửa xe, giống như nữ thần báo thù, đi tới mục tiêu của cô!

"Trình Dịch Dương, anh mà nói về cái tên côn đồ Phương Nhĩ Chính nữa em sẽ tức giận đó." Về mặt Lan Ninh Hinh lạnh như băng, tươi cười lúc trước biến mất.

"Ninh Hinh, cái tính đùa bỡn của em cẩn thận đó, tương lai...."

"Tương lai của em, anh không phải lo lắng, anh nên lo lắng cho mình thôi." Lan Ninh Hinh vội quay ngoắt thái độ, trên mặt cười đến vô cùng vui vẻ, "Nếu như mà em không có nhìn lầm, cô gái xuống xe hình như là vợ yêu quý của anh."

Trình Dịch Dương ngược mắt liền nhìn thấy Thẩm Kiều từ trên một chiếc xe xuống, cô thật là một nữ nhân mê người, ánh mặt trời màu vàng chiếu lấp

lánh da thịt trắng nõn như sứ, cô mặc chiếc áo somi kẻ lam nhạt và chiếc váy màu đậm, dùng đai lưng đơn giản màu bạc làm toát lên phong thái trung tính. Mái tóc xoăn tự nhiên nhẹ nhàng buông xuống vai, mái tóc đen bóng tựa như đóa hoa sơn trà xinh đẹp.

"Nếu như em mà là anh, hiện tại sẽ không nhìn vợ mình mà thấy ngu đi." Lan Ninh Hình cười xấu xa, cánh tay không có ý tốt kéo kéo hắn, "Chỉ sợ vợ của anh hiện giờ hận không thể làm thịt anh, tin tưởng em, em sẽ vui lòng đưa cho cô ấy một con dao."

"Đáng chết!" Trình Dịch Dương đột nhiên hét lớn một tiếng, chạy về phía cô. Cô gái này không muốn sống nữa sao? Đang là đèn đỏ mà cứ qua đường như vậy.

Không để ý chiếc xe vừa vượt qua gào thét chửi rủa hắn, hắn dùng tốc độ nhanh nhất vọt đến trước mặt cô, nắm chặt cánh tay cô: "Thẩm Kiều, em điên rồi sao? Đèn đỏ cũng dám qua đường, em thật khiến anh tức chết!"

Chiếc xe kia thiếu chút nữa sẽ đụng vào người cô, hắn sợ tới mức trái tim đều muốn ngừng đập, tính khí cũng không khống chế nổi nữa.

"Cô ta là ai?" Ngón tay mảnh khảnh chỉ thẳng vào cô gái đang đứng ven đường xem náo nhiệt, cô ta lại muốn phá hủy hạnh phúc người khác lần nữa.

"Tại sao Kling lại ở chỗ này?" Không để ý đến câu hỏi của cô, Trình Dịch Dương trông thấy người đàn ông từ trên xe bước xuống, ánh mắt đen nheo lại uy lực mui phần.

"Em hỏi anh, cô ta là ai?" Cô ta rốt cuộc là ai, đến tột cùng là người nào?

"Thẩm Kiều, em làm sao vậy?" Hắn rút cuộc cảm thấy cô có điểm không đúng, mặt mũi của cô rất bình tĩnh thế nhưng hắn lại nhạy bén nhận thấy có lửa tan ra ở dưới núi băng.

Có phải anh thích cô ta hay không? Có phải anh đang gạt em? Có phải anh hết quan tâm đến em rồi hả? "Chuyện trước đây của Kling có phải anh bày ra?" Cô có một đồng vấn đề lớn muốn hỏi, nhưng đối mặt với hắn không biết vì sao cô không thể hỏi được. Có lẽ là sợ đáp án là thật, trái tim sẽ tan vỡ, nên tùy tiện hỏi một vấn đề.

Sắc mặt của hắn trầm xuống, "Em sống chết băng qua đường chỉ để hỏi vấn đề này?" Nhìn rõ ràng cô đã khóc, ánh mắt hắn chợt nguy hiểm, cô ấy vẫn vì Kling mà khóc, "Thế nào, tới bất bình vì bạn trai cũ?" Cô ấy vì hắn ta mà khóc.

"Không sai, chuyện trước kia đều là anh an bài." Trình Dịch Dương thành thật thừa nhận.

"Anh!" Thẩm Kiều ngẩng đầu, thấy nụ cười trên gương mặt nữ sinh kia giống như là đang cười nhạo cô, là một người thất bại, một bại tướng vĩnh viễn dưới tay cô ta, đều là do Trình Dịch Dương mang đến! "Em hận anh, Trình Dịch Dương, em hận anh chết đi được! Được, được, em vĩnh viễn không muốn nhìn thấy anh!"

Trình Dịch Dương hất tay cô ra, mặt lạnh lùng, "Vậy thì hận đi, Thẩm Kiều, tôi không thể không nói, em cũng không có gì đáng để tôi yêu thích cả." Cô thật sự làm cho hắn quá thất vọng!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Rồi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Không biết dạng này có tính là chiến tranh lạnh?

Thẩm Kiều nằm ở trong chăn, lười biếng không nhúc nhích.

Bọn họ ước chừng đã hai tháng không gặp mặt, nghĩ tới đây, nước mắt lại dâng lên. Buồn nôn, thật là buồn nôn. Gần đây cô trở nên rất vô dụng, trở nên thật ham khóc, cô rõ ràng không phải như thế, tất cả đều do cái tên Trình Dịch Dương đó!

Rõ ràng là lỗi của hắn, tại sao hắn lại nói tất cả như đều là lỗi của cô? Là hắn cưỡng bức cô, phá hủy tình cảm của cô, ít nhất hắn cũng phải nói một câu xin lỗi chứ? Nhưng sau khi có tức giận bỏ về nhà cha mẹ xong, hắn còn không thêm quan tâm tới cô, có người đàn ông nào đáng ghét như vậy không?

"A Kiều, cái tính thối của con bao giờ mới sửa đổi? Con bé Ninh Hình kia là em họ của A Dương, chúng ta đều biết, ăm ỉm chua cái gì?" Hà Thanh Hồng gõ đánh thọc sườn mới hỏi ra nguyên nhân gây gổ, sau đó trực tiếp giáo huấn cô.

Thật sao, đúng là cô không đúng khi không hỏi rõ ràng, thế nhưng hắn không thể bao che được việc hắn và em họ mình hợp tác lừa gạt cô.

"Chị, chuyện này không thể trách anh rề được, thật ra thì trước đó ở nước Mỹ, anh ấy đã thấy Kling bắt cả hai tay hôn nóng bỏng nữ sinh khác, có hình

làm chứng đây, sau đó anh ấy điều tra ra, thì ra Kling vẫn luôn lén lút với bạn gái trước, cho nên mới gài bẫy Kling, vạch trần hắn." Thẩm Luật gọi điện tới tí mí giải thích rõ ngọn nguồn.

"Hôm đó em và anh ấy cùng thương lượng, mượn có chi đến bưu điện lấy quà, thật ra là muốn dẫn chị đến khách sạn kia nhìn thấy màn anh ấy sắp xếp em họ đi câu dẫn Kling, vì anh ấy điều tra ra được Kling không có sức miễn dịch với những cô gái thanh thuần nhất."

Một vòng một vòng đan xen chặt chẽ, từ nước Mỹ phát hiện sự thật về Kling cho đến khi để Thẩm Kiều biết đều do Trình Dịch Dương bày ra. Anh rõ ràng là có đủ phúc hắc, về sau hẳn phải khắc trên ót để nhắc nhở mình, đặc tội ai thì được chứ chó nên đặc tội Trình Dịch Dương, phát hiện Kling bắt cả hai tay nhưng vẫn ần ần, ra tay một phát là trúng, quả là đáng sợ.

Được rồi, coi như chuyện của Kling không trách hắn, dù sao đối với chuyện này cô không tức giận nhiều, nhưng vấn đề ở đây là Trình Dịch Dương giống như đang giận ngược lại cô, ngày đó hẳn vô cùng thất vọng, cô có thể không được tức giận sao?

"Đáng đời con!" Hà Thanh Hồng dí dí vào trán cô, thật sự không nhịn được mắng to, "Con thì có cái gì tốt đẹp, trừ cái khuôn mặt dễ coi một chút thì có cái gì đáng giá để A Dương tốt với con như vậy? Mà con còn ra mặt vì tên đàn ông khác, hẳn không thể không tức giận sao?"

"Mẹ, mẹ rốt cục là mẹ của ai?" Thẩm Kiều bất mãn xoa trán mình, "Anh ấy là đàn ông, sao có thể dễ giận như vậy?"

"Đàn ông thì không được tức giận, đàn ông đáng bị con chọc tức chết?" Cái đứa trẻ chết tiệt này rốt cục giống ai? Thật là gỗ mục không thể chạm trổ. Mặc kệ, lão nương đi nấu cơm!

Thẩm Kiều bủn rủn vui đầu vào giường. Cô sống với hắn tổng cộng hai trăm bảy mươi sáu ngày. Có lẽ ban đầu là vì giận dữ mà lấy hắn, nhưng dần dần vì hắn đối xử với cô quá tốt khiến cho cô yêu hắn. Thứ tình cảm này quá sâu, cô căn bản không thể cảm thấy được. Mãi cho đến ngày đó nhìn thấy hắn và Lan Ninh Ninh ở chung, lòng cô mới dâng lên cảm giác đau, mới cho cô cảm nhận được, thì ra trong lúc vô tình Trình Dịch Dương đã chiếm địa vị quan trọng như vậy trong lòng cô.

Cho là hắn phản bội thì sẽ đau và tức giận, cô chưa dạy dỗ đánh cho hắn một trận giống như với Kling mà hắn đã xoa người quyết tuyệt rồi đi. Đứng trên vỉa hè, người qua lại không dứt mà nước mắt cô rơi không ngừng, một khắc kia cô mới hiểu được cô đã thật sự yêu hắn sâu đậm, yêu đến mức vừa nghĩ tới rồi khỏi hắn trái tim cô sẽ giống như bị đao khảm vào, đau triệt để.

Hiểu tình cảm của mình, nhưng tình cảm của hắn đối với cô thì sao? Cô tuyệt đối không thể biết được hắn đối xử tốt với cô như vậy vì cô là vợ hắn hay là vì hắn yêu cô? Có phải bất kỳ cô gái nào kết hôn với hắn, hắn cũng sẽ đối xử tốt như vậy? Vừa nghĩ tới có một cô gái khác được hắn cưng chiều như vậy cô liền ghen tị không thôi. Cô không thể quên lúc ban đầu khi hắn đề nghị kết hôn với cô chỉ vì hắn đã đến tuổi kết hôn, còn tình cảm hắn một chữ cũng không nói. Cho nên cô không dám tìm hắn, cô hiểu mình đã thương hắn nhiều thế nào nhưng không dám khẳng định tình cảm của hắn đối với cô, cô không dám đối mặt, nếu như hắn không yêu cô, cô nhất định sẽ không chịu nổi. Không thấy hắn thì tương tự đến tận xương tủy, đi gặp thì lại không có dũng khí. Mỗi ngày giằng xé như vậy khiến cho cô không còn là Thẩm Kiều lớn mật nữa rồi.

Còn hắn thì vẫn sống tốt, đáng chết là quá tốt! Trên tivi cô nhìn thấy hắn vẫn cao ngất, mặc quân trang đứng cùng Phương Nhĩ Chính, bọn họ vừa bắt được tên trùm ma túy Đông Nam Á, được khen thưởng. Trừ nghiêm túc hơn, hắn giống như một chút cũng không thay đổi, hình như chỉ có mình cô bị ảnh hưởng.

Đột nhiên nghe tiếng đỗ xe bên ngoài nhà, tim cô bỗng đập mạnh, bỏ gối ôm ra, ngay cả giày cũng không đi, vội chạy tới cửa sổ núp sau rèm cửa ngó ra ngoài.

Ba ở nhà, mẹ không biết lái xe, Thẩm Luật không thể về nhà, như vậy...

Xe Hummer quen thuộc dừng lại bên tường bao thấp của nhà cô, là hắn, đó là xe của hắn.

Nước mắt cứ như vậy rơi xuống, cô dùng sức che miệng, sợ mình hét to lên, nhưng tâm tình chỉ kích động mấy giây, cửa xe mở ra khiến cho nhiệt độ của cô hạ xuống, là Trần Chí Vĩ, phụ tá của hắn.

Không phải hắn, không phải hắn!

Cô thất vọng lui về giường, kéo qua chăn trùm kín đầu, trong lòng một mảnh hoang vu.

Chỉ ngăn cách bằng cánh cửa, nên đối thoại trong phòng khách nghe khá rõ ràng.

Trần Chí Vĩ thay mặt Trình Dịch Dương đưa văn kiện cho Thẩm Nhược Định, "Cái này lần sau đưa cho tôi là được rồi, cậu còn đặc biệt đến một chuyến làm gì."

"Trình tiên sinh bảo phải mau đưa cho ngài."

"Gần đây a Dương rất bận sao?"

"Vâng, gần đây mới vừa phá một vụ án lớn, mỗi ngày loay hoay đều ngủ trong phòng làm việc."

"Vậy cậu nhớ phải nhắc nhở A Dương chú ý sức khỏe."

"Thẩm tiên sinh yên tâm."

"Mới vừa thấy xe, tôi còn tưởng rằng là a Dương tới đây."

"Hôm nay không may xe của cháu đột nhiên hư, Trình tiên sinh cho cháu mượn."

"Chí Vĩ à, cậu bảo a Dương đừng mệt mỏi như vậy, ngày nghỉ phép nhiều để lại cũng lãng phí, nên đi đâu đó thư giãn một chút." Rõ ràng đây là tiếng Hà Thanh Hồng.

"Trình tiên sinh không bỏ phí ngày nghỉ đâu, hằng năm đều dùng."

"A, vậy là thế nào?"

"Anh ấy hằng năm đều nghỉ ngơi 1-2 tuần, à, cháu nhớ năm ngoái chính là nghỉ phép vào dịp lễ Noel." Lễ Noel? Hồ hấp Thẩm Kiều đột nhiên cứng lại.

"Thẩm Kiều, anh tới đi công tác, thuận tiện ghé thăm em một chút."

"Anh Dịch Dương, anh hằng năm đều tới Newyork công tác, như vậy có thấy chán không?"

Nước mắt, lần nữa từ trong hốc mắt nhỏ xuống, ai đang nói cái gì bên ngoài gian phòng, cô không còn nghe rõ nữa rồi.

Bao nhiêu lần? Toàn bộ bảy lần, từ khi bọn họ quen biết, hằng năm, hẳn đều đi Newyork thăm cô. Cùng cô đi qua phố lớn ngõ nhỏ của Newyork, nhìn cô ăn thức ăn ngon mà thỏa mãn, ánh mắt của hẳn thật dịu dàng.

Thật khờ, thật là khờ, sao cô cho rằng không nói ra chính là không thương?

Hắn dùng tròn bảy năm thời gian để yêu cô như vậy, nhìn cô lần lượt thay bạn trai này đến bạn trai khác, nhìn cô lần lượt cười trong lòng người khác, cảm giác lúc đó của hẳn sẽ như thế nào? Khó trách hẳn tức giận đối với chất vấn của cô như vậy, bởi vì cô đã làm thương tổn hẳn.

Đều là lỗi của cô!

Hắn còn có thể tha thứ cho cô không?

Thẩm Kiều đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, kéo cửa phòng ra vọt tới trước mặt Trần Chí Vĩ, xóc cổ hẳn lên hỏi: "Anh ấy đang ở đâu?"

"Ai? Người nào?" Trời ạ, thật là đáng sợ, khí thế của nữ vương bệ hạ thật là kinh người.

"Chồng tôi, Trình Dịch Dương, bây giờ anh ấy đang ở nơi nào?"

"Phòng... Phòng làm việc!" Hồ hấp của hẳn quá khó khăn, có thể buông hẳn ra được không?

Thẩm Kiều buông tay, lao nhanh ra như một cơn gió.

"Anh...anh à..." Thanh âm Hà Thanh Hồng run rẩy.

"... Ừ." Lão luyện thành thực như Thẩm Nhượng Định cũng hơi giật mình.

"Chúng ta, con gái chúng ta vẫn mặc đồ ngủ chạy ra ngoài!"

Thẩm Kiều từ trong thang máy đi ra, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt quan sát của người xung quanh, mục tiêu của cô rất rõ ràng, chính là phòng làm việc của Trình Dịch Dương.

"Rầm" một tiếng đẩy cửa phát ra, cánh cửa đập vào tường thành một tiếng vang lớn.

Phương Nhi Chính cột nĩa huyết sắc: "Chị dâu, quần áo chị mặc quá không tề." Mỹ nhân chính là mỹ nhân nha, dù có mặc đồ ngủ cũng khiến cho người ta kinh ngạc.

"Toàn bộ các anh đi ra ngoài cho tôi!" Ngón tay Thẩm Kiều chỉ ra ngoài khí thế mười phần, "Tôi có chuyện muốn nói với anh ấy!"

Tiếp tục chỉ vào Trình Dịch Dương, cường điệu nói, "Anh ở lại!"

Sáu bảy người đàn ông cao lớn uy mãnh trong phòng đều ngoan ngoãn buông vũ kiện trong tay không dị nghị đi ra ngoài.

Chỉ có Phương Nhi Chính vẫn nguyên một chỗ không sợ sống chết, mãnh mẽ đối co với cô: "Chị dâu, chị ăn mặc như vậy ở cùng A Dương không tốt đâu, có cần tôi canh chừng ngoài cửa?"

"Phương Nhi Chính, tôi nghĩ, Ninh Hinh nên được nghe công tích vĩ đại của anh đúng không?" Thẩm Kiều hếch mày, nhìn về tên đàn ông không biết sống chết kia. Thành công khiến nụ cười hẳn âm đạm không ít.

Thật không thể tin được, hai tháng này mặc dù cô và Trình Dịch Dương không gặp nhau nhưng lại trở thành bạn tốt với Ninh Hinh. Ít nhất cũng biết cô ấy và Phương Nhĩ Chính đang đây dựa tình cảm, tóm lại là cũng nắm được điểm yếu của hắn.

"OK, OK! Tôi đi, tôi đi." Phương Nhĩ Chính giờ tay đầu hàng, đứng dậy đi ra ngoài.

Rất tốt, thuận lợi dọn dẹp xong! "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Xoay người đối mặt với người đàn ông từ đầu tới đuôi cũng không mở miệng, mặt hắn lạnh lùng, cúi đầu xem văn kiện, tựa hồ không hề phát giác những chuyện đang xảy ra.

Nhưng mà cô lại phát hiện, ngón tay hắn đang bóp chặt văn kiện, người đàn ông này khiến lòng cô rối tinh rối mù. Cát bước đi tới bên cạnh hắn, đưa tay muốn lấy văn kiện ra khỏi hắn, nhưng hắn lại không chịu buông tay, cau mày trừng cô.

Cô cười ngọt ngào, mặt lấy lòng.

"Chồng à..." Cô ý sử dụng giọng nói khiến hắn không thể kháng cự nhất.

Hắn vẫn nghiêm túc lạnh lùng, không chịu buông tay.

Được rồi, cô có thể đi đường vòng. Thẩm Kiều buông tờ giấy ra, vòng qua cái bàn, ngồi lên đùi hắn, ôm cổ hắn, "Chồng à."

"..."

Tên đàn ông này cứng nhắc này, cô vùi gương mặt vào trong ngực của hắn, ngửi hương vị quen thuộc của hắn khiến cô chợt thấy hạnh phúc, "Thật ra thì hôm đó, em không phải tức giận vì Kìng đâu."

Cảm thấy thân thể của hắn trở nên cứng ngắc khi nghe tên của Kìng, khoe miệng cô mỉm cười, "Em tức giận vì bắt gặp anh với cô gái khác đứng chung một chỗ." Bắp thịt hơi buông lỏng.

"Rành mạch, nhẹ nhàng, vui vẻ như Trình Dịch Dương, chỉ là của một mình Thẩm Kiều, nhưng anh đối xử với cô gái khác cũng với khuôn mặt như vậy khiến em thật sự ghen."

Nói rõ suy nghĩ trong lòng cho hắn nghe, "Càng tức giận, càng quan tâm, em ngược lại càng không hỏi được, anh thật hiểu em, sao lại không rõ tính tình của em, nếu như không phải là quan tâm đến mức tận cùng, em làm sao có thể bỏ qua anh với tình huống cứ như vậy. Anh suy nghĩ một chút, ban đầu em đối phó Kìng như thế nào." Kìng đã bị cô đánh cho bị thương, sợ tới mức trực tiếp bay trở về Mỹ.

Nhưng cô lại không động đến một ngón tay hắn, có lẽ nói không ai tin, nữ vương như Thẩm Kiều, phát hiện chồng... là hiểu làm chồng mình phản bội mà không động thủ, nói ra chắc chắn sẽ thành đề tài buôn chuyện mất.

"Anh biết em từ nhỏ đã ra nước ngoài rồi, muốn tự lập được thì phải kiên cường, dù có thống khổ thì cũng không thể kêu ai được, chịu đựng một mình, dần dà thì tình cảm sẽ bị che dấu hết."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt đen thâm thương, phần lạnh lùng trong đó đã mất đi ít nhiều, nhiều đủ để cho cô động lòng, "Tin em không? Nếu như so sánh việc che dấu tình cảm thì em thua anh đó."

Nói đến phúc hắc, cô không sánh bằng hắn, tới hôm nay, mới hoàn toàn hiểu tâm cơ người đàn ông này sâu đến bao nhiêu, nhưng mà tình cảm khiến người ta thật đau lòng.

"Em càng quan tâm, lại càng không dám để anh phát hiện, nhất là khi em làm tương anh và nữ sinh khác chơi trò mập mờ thì lại càng không muốn cho anh có cơ hội là tổn thương em, khi đó em chỉ còn cách anh toàn duy nhất là trốn tránh."

"Là muốn cho anh biết, Kìng không còn quan trọng với em sao?" Hắn rớt cuộc mở miệng, thanh âm trầm thấp, thật dễ nghe.

"Thật thông minh!"

Cô vui vẻ cho hắn một cái hôn làm phần thưởng, không thích nhìn hắn cau mày.

"Kìng đối với em mà nói, đã là một người không bao giờ quan trọng nữa rồi, hiện tại yêu, là người khác."

"..." Hắn không có mở miệng hỏi, nhưng tay nắm eo cô thật chặt.

Haiz, thật là, vẫn im lặng giấu như vậy sao?

"Muốn biết hiện tại em yêu người nào không?"

Nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, "Hôn em, em liền nói cho anh biết."

Phản ứng của hắn là trực tiếp muốn nhảy dựng lên.

"Thật sao, thật sao."

Hắc, thật là không đùa được, vội vàng ôm lấy hắn, "Em yêu anh, Trình Dịch Dương!"

Hắn ngây ngẩn cả người, thật ngây ngẩn cả người luôn.

Đời này không biết có còn cơ hội nhìn đến vẻ mặt như thế của hắn không? Thẩm Kiều suy tính, nên lấy điện thoại chụp làm bằng chứng không?

Cố gắng bình tĩnh lại, hắn hàm hồ nói: "Em lại đang trêu chọc anh, có đúng không?"

Thẩm Kiều lắc đầu một cái, kéo tay của hắn, đặt lên trên ngực chính mình.

Lần này không có bất kỳ vẻ cười giỡn đắc ý, nghiêm túc nói: "Chồng à, anh biết không? Ngày đó thấy anh và Ninh Hình đứng chung một chỗ, nhìn anh cười như vậy, nơi này của em đau thật là đau, đau đến nước mắt chảy ra, anh biết bao nhiêu năm rồi em chưa khóc không?"

Thì ra là, nước mắt ngày đó là chảy vì hắn, trong lòng mắt đen thoáng qua ánh sáng.

"Từ khi em hiểu chuyện, em đã không khóc. Nhưng mà gần đây chỉ vì anh, mỗi ngày em đều sẽ khóc, chỉ cần vừa nghĩ tới những lời nói kia là lòng em lại đau, không thể thờ nổi, buồn sắp chết rồi, nước mắt cứ không chịu ngừng. Em vốn không phải người như vậy, đều do anh làm hại!"

Thế giới của hắn, từ giờ phút này đã sáng lại rồi!

Sau hôm đó, hắn phải dùng công việc để làm tê liệt mình, làm cho mình mệt mỏi đến hơi sức cũng không còn, chỉ có thể nằm vật xuống phòng làm việc để ngủ, nhưng trong mộng vẫn là dung nhan của cô, cười nháo, làm nũng, ăn vạ còn có phong tình vô hạn nữa.

Dù phá mấy án lớn, khiến cảnh sát trưởng cười không khép miệng, nhưng tim của hắn vẫn trống rỗng.

Không có Thẩm Kiều, cuộc đời của hắn, lại còn ý nghĩa gì?

Hắn muốn đi tìm cô, từ khi rời đi đã bắt đầu có ý nghĩ đó, không biết bao nhiêu lần hiện lên trong đầu nhưng nghĩ đến cô vì người đàn ông khác mà chất vấn hắn, nghĩ đến cô vẫn còn yêu Kling thì tim hắn như muốn nứt ra. Đủ rồi, hắn tự nói với mình, thật đủ rồi, những gì hắn có thể làm cũng đã làm, một cô gái nếu như vậy cũng không thể yêu hắn, như vậy dù hắn có cố gắng như thế nào, tất cả đều là uổng công. Hơn nữa, hiện tại Kling quay đầu lại, nếu như cô ấy còn yêu hắn ta, vậy Trình Dịch Dương hắn, có phải không còn lối thoát nữa hay không?

Ai bảo hắn không có cách nào làm cô yêu hắn? Hắn có tự tôn, có kiêu ngạo, hắn không thể chịu thương tổn nữa.

Nhưng mà cô tới, xông vào phòng làm việc của hắn như nữ vương, nói cho hắn biết cô thương hắn, dùng thanh âm ngọt ngào nói lời yêu, hắn thật hoài nghi, đây có phải là mộng?

"Trình Dịch Dương, em nói em yêu anh, anh tin không?" Cô đã nói nhiều như vậy mà người đàn ông này vẫn cứ nhìn chằm chằm không nói một câu, rốt cuộc là sao vậy?

"... Anh tin tưởng." Hắn thật tin tưởng, nhìn Thẩm Kiều – rất coi trọng vẻ bề ngoài, bất kể lúc nào cũng phải xinh đẹp đến mê người, lại mặc đồ ngủ xông vào phòng làm việc của hắn chỉ vì thổ lộ với hắn. Hành động như vậy sao hắn không thể không tin?

"Rất tốt." Cô cười vui vẻ, người đàn ông này coi như thức thời.

"Như vậy, anh thì sao?"

"... Cái gì?"

"Em biết anh yêu em, nhưng mà nói cho em nghe một lần được không?"

"..." Hắn im lặng nhìn chằm chằm cô.

"Không cần xấu hổ, nói một chút coi." Cô yêu kiều ngọt ngào khích lệ.

"..."

"Nếu không, em dùng một bí mật tới trao đổi được không?" Cô đến gần bên tai của hắn, nhẹ nhàng nói một câu nói.

Lần này Trình Dịch Dương vô cùng giật mình, không tự chủ nhìn về phía bụng cô.

"Anh dám lộ ra vẻ mặt như thế?" Cô nặng nề găm môi hắn một cái.

"Người đàn ông này, tất cả, tất cả, không phải đều nằm trong kế hoạch của anh sao? Suy nghĩ một chút, sao xe của anh lại đỗ ở đó trong khi bên ngoài

có chỗ đậu xe lại cố tình đỗ ở vị trí tận cùng bên trong? Anh có phải đã sớm ngờ tới em sẽ dụ dỗ anh?"

"Hơn nữa, anh biết rõ kỳ sinh lý của em chính xác hơn đồng hồ, ngày đó chúng ta không ngờa thai tất nhiên sẽ có em bé, anh đã nghĩ tới?" Nghĩ lại một chút, cô gả cho ông chồng đáng sợ đến cỡ nào, khó trách cái tên trùm thuốc phiện, trùm súng ống gì căn bản cũng không phải là đối thủ của hắn, thì cô làm sao mà so với hắn được.

Hắn không lời nào để nói, cô thật không nói sai, tất cả tất cả, thật ra thì hắn đã nghĩ đến rồi. Biết cá tính của Thẩm Kiều, cho nên tại Night Club đó, hắn cũng có chuẩn bị.

"Nghĩ lại, em, Thẩm Kiều, còn chỗ nào để anh tính toán nữa? Haizz, thôi anh đừng nói yêu em nữa, để em suy nghĩ..."

"Anh yêu em "

Cô dừng lại một hồi lâu.

"Anh nói cái gì em không nghe thấy."

"... Anh yêu em."

"E hèm, tiếng quá nhỏ."

"Thẩm Kiều, anh yêu em." Hắn nâng cằm của cô lên: "Chỉ yêu em."

Nước mắt lại dâng lên, gần đây cô trở nên rất thích khóc, đều là hắn làm hại, "Anh là đồ ngốc, thậm chí người ta bảy năm mà không chịu tỏ lộ sao?"

Nếu như, nếu như ban đầu không phải cô chủ động hôn hắn, mở ra cánh cửa kia của bọn họ, có thể cuộc đời này của bọn họ sẽ bị hắn im lặng bỏ lỡ, suy nghĩ một chút thì cảm thấy điều đó thật đáng sợ, cuộc đời này không có Trình Dịch Dương làm bạn thì đời cô....

Trên khuôn mặt ngăm đen của hắn rõ ràng ửng đỏ, "Em, người nào nói với em?" Chuyện này không có ai biết mới đúng?

"Ừ, em suy nghĩ nào, có người cứ luôn lấy lý do công tác để đến thăm em, nhưng người của anh nói cho em biết thật ra đó là thời gian nghỉ phép."

"Đáng chết, Trần Chí Vĩ thật là lắm mồm!"

"Anh nên cảm ơn anh ta." Chính nhờ hắn nói ra sự thật mới khiến cô phát hiện ra tâm lòng của Trình Dịch Dương, và mới có dũng khí đi tìm hắn

"Về sau, nếu như gây gỗ, không cho phép không để ý tới em."

"Được."

"Hừm, anh dám nói được sao, chính là muốn sau này vẫn gây gỗ với em à?"

Lúc này, hắn lười nói với cô, trực tiếp sử dụng miệng chặn lại ý muốn gây khó dễ của cô, bù lại hai tháng tương tư.

Thẩm Kiều cười rạng rỡ, ôm cổ của hắn, nhiệt liệt phối hợp. Thật tốt, giống như ban đầu mẹ từng nói, thật ra Thẩm Kiều cô tốt số vô cùng vì đã chọn được ông chồng hoàn hảo trăm phần trăm, cô không còn mong muốn gì hơn.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Rồi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.